INSTITVTIONVM AD OBLATOS S. AMBROSIJ PERTINENTIVM EPITOME

In Libros Quatuor distributa

CAROLI S. R. E. Cardinalis
Tit. Sanctæ Praxedis Archiep.
Mediol. iussu

EDITA.

M E D I O L A N I,

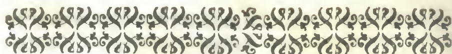
Apud Dominicum Bellagattam.
M. DCC. XVI.

REIMPRIMATVR.

F. Dominicus Fælix Marinus S. T. M. & ProCommissarius S. Offitij Mediolani.

Carolus Franciscus Curionus pro Eminentiss. & Reuerendiss. D. D. Cardin. Odescalco Archiep.

Angelus Maria Maddius pro Excell. Senatu.

CAROLVS
S. R. E. PRESB. CARD.
TIT. S. PRAXEDIS
DEI ET APOSTOLICÆ SEDIS GRATIA ARCHIEPISCOPVS MEDIOLANI
OBLATIS

Salutem in Domino.

Vnc tandem Filij, quas iamdiu à nobis expectaſſe vos, vel potiùs expetiſſe ſcimus, Congregationis noſtræ inſtitutiones in manus veſtras editæ veniunt. Prodeunt illæ nunc quidem ex intimis animi noſtri ſenſibus in lucem, in ſinumque veſtrum rectà feſtinant. Veſtra iam intereſt, promptè eas excipere, libenter amplecti, diligentiſſimè obſeruare, atque in eo honore ſemper habere, quem & earum æquitas cum incredibili Eccleſiæ no-

ſtræ vtilitate coniuncta, & noſtra erga vos pietas, & fides veſtra, & veſtrum obediendi inſtitutum efflagitare videtur. Nam labor noſter, ac ſtudium, quod in hiſce condendis adhibuimus, irritum planè eſſet, & vos prçterea omni fructu, quem ex illis capere oportet, omnino careretis, Si vos operæ, ſollicitudinique noſtræ veſtris animis, ſtudijſque veſtris, haud reſpondeatis, haſque noſtras, quas vobis in præſentia offerimus inſtitutiones, toto pectore non amplectamini. Quare, ne id accidat vnquam, magnopere cauere debetis. Nam vt corporis humani conſtitutio abſque neruis, & compagis vinculorumque adminiculo cohærere, vimque ſuam conſeruare non poteſt; ſic ſocietatis huius corpus neq; ſtare, neq; contineri valet ſine certis quibuſdam inſtitutionum quaſi vinculis. Variæ quippe ſunt, ac multiplices animorum propenſiones, diuerſa ſtudia, atque mores. Quamobrem, niſi quibuſdam præceptorum ſanctionibus Collegia connectantur, & ad vnum finem dirigantur, ne quamprimum diſſoluantur, dirimanturque, periculum eſt. Illis enim voluntatum varietas, ſtudiorum diuerſa ratio, morum diſſimilitudo temperatur; diſperſa colliguntur; diſſipata colligantur; multa demum vnum efficiuntur. Cum omnes autem, qui ſe in aliquam ſocietatem aggregarunt, magnam adhibere oporteat diligentiam, & curam, ad eius ſocietatis leges cognoſcendas, atque obſeruandas, tum vos id maximè

ac diligentiſſimè facere omnino debetis. Magna enim principiorum eſt vis, ac latiùs emanans, ſeque in omnem partem innata quadam facultate diffundens. Atque vt ab radice arbor, & à fonte effluunt riui: ita ſuis principijs cętera quoque omnia reſpondent. Cum igitur huius Congregationis vos ipſi primordia, & quaſi primitię ſitis; illud in animum planè inducere debetis, & quaſi altiùs figere, veſtrum hoc in genere exemplum plurimum eſſe momenti, non ſolum apud præſentes, ſed apud poſteros etiam habiturum: in eamque propterea toto pectore curam vobis eſſe incumbendum, vt quam optimum, atque præſtantiſſimum ſit exemplum iſtud veſtrum. Vos eſtis Filij tanquam Ciuitas in altiſſimo monte ſita, & oculis omnium expoſita. In vos præſens hominum ætas, in vos Poſteri animos, menteſque conuertent. Quapropter cauendum vobis eſt, ne quid indecorum, ne quid remiſſum, ne quid ab inſtituta Vitæ ratione alienum in vobis animaduerti vllo vnquam tempore poſſit. Vos eſtis lucerna Congregationis huius in ſublimi candelabro, vnde in omnes partes ſplendor, lumenque diffundatur, accenſa. Vos eſtis ſal, quo cætum hunc Oblatorum in omnem ætatem condiri oportet. Maneat igitur præclaræ mentis veſtræ, præſtantiumque actionum ſplendor in omnem ætatem: Vigeat virtutum veſtrarum memoria in omnia ſęcula. Nihil vnquam de honeſto ſtudio; nihil de præſtanti in quouis vir-

tutis

tutis genere contentione remittite. Non quantum profeceritis, sed quantum ab Antiquis illis probis huiusce etiam Ciuitatis Sacerdotibus, quantum ab Apostolis, quantum ab ipso IESV CHRISTO Domino nostro abstitis, vobiscum cogitate. Hasce institutionis vestræ Regulas in manibus semper, multo autem magis in animis, & in actionis vsu habete. Nihil in his temere, nihil inconsideratè positum est, nihil superuacaneum, nihil inutile. Omnia à nobis diligenter expensa sunt, & cum lectissimis, sapientibusque Viris collata; & quod caput est, magnis ac diuturnis precibus, atque etiam lachrymis à Deo postulata, &, vt speramus, impetrata. Quare, neque quicquam est, quod in his iure contemni possit, aut parui æstimari debeat. Omnia enim tum ad animarum salutem procurandam, tum ad ipsam Congregationem conseruandam ita spectant, vt, si quidpiam eorum omittatur, vel vestrum officium cum aliquo animarum dispendio desiderari, vel statum ipsius Congregationis damnum facere necesse sit. Sed de his satis. Reliquum iam est Filij, vt Vos Congregationem istam Oblatorum Sancti Ambrosij, quam nos totius Mediolanensis Ecclesiæ causà instituisse scitis, sic complectamini, vt illam & virtutum vestrarum exemplis foueri, & spiritualibus progressionibus ornari, & benefactis auctiorem, splendidioremque reddi, in eaque amplificanda neque piam voluntatem, ardensque studium,

neque

neque promptam obedientiam, officiumque perfectum in vobis desiderari cognoscant omnes: Vobisque praeterea persuadeatis, nos, pro Archiepiscòpalis nostri muneris ratione, proq; paterna charitate, qua vos vnicè in CHRISTO diligimus, Vestras in via Domini progressiones, quantum in nobis est, perpetuò esse adiuturos, de vobisque adeo sollicitos fore, vt, quemadmodum pro Ecclesiæ huius salute non inuigilare solùm, sed vitam etiam profundere, si opus sit, parati sumus; ita nihil inexcogitatum, nihil intentatum in posterum simus relicturi, quod ad vestras omnium, vestræque Congregationis rationes pertinere arbitrabimur. At vero vt immortalia denique præmia reportetis, abundantioremque in dies Diuinam gratiam consequamini, Deum orabimus, obsecrabimusque omni assidua prece. Dat. Mediolani, Idib. Septembris M.D.LXXXI.

INSTITVTIONVM AD OBLATOS PERTINENTIVM.

EPITOMES.

LIBER PRIMVS.

DE SCOPO OBLATORVM, & Congregationis illorum fundamentis.

CAP. I.

OBLATORVM Congregatio cum ex hominibus constet, qui Sanctissimo Patri Ambrosio, Ecclesiæ Mediolanensis Antistiti, & Patrono, vltro suaque sponte sese offerunt; debent illi profecto omnes sibi persuadere, ad multiplicia huius Ecclesiæ munera fungenda, & ad pia, præclaraque opera præstanda sese vocari. Hos enim Ambrosio Duce militantes, qui tam strenuè, dum in terris fuit, pro Ecclesia Mediolanensi se gessit, illius exemplo labores quosque perferre, difficillima quæque superare, omne virtutum genus complecti, animasque tandem, omni sanctarum virtutum contentione ad CHRISTVM ducere oportet. Quare ita etiam se conformare omnino debent, vt in rebus gerendis, atque in omni viuendi ratione, sanctum quendam animi ardorem perpetuò sentiant, atque alant. Vim autem istam animi insignem, præclaramque virtutem, tum demum assequi se posse confidant, si huius quidem Diœcesis Animas, quasi fructum esse vberrimi

agri à Sanctissimo illo Patre nostro exculti, meminerint inprimis; tum dies noctesque secum cogitauerint, agrum hunc à præstantissimo illo viro diuinis doctrinis, sanctis exemplis, assiduis vigilijs, egregijs meritis, & laboribus summis comparatum fuisse, ac post eum denique Archiepiscopis successoribus, illisque adeò omnibus, qui in hac cura quouis modo opem ferunt, à Deo, ac Domino Nostro IESV CHRISTO plurimùm esse commendatum. Hæc si præstiterint; illud etiam planè sequetur, vt eos singulari potiùs erga Animarum salutem pietate, & inflammato Diuini cultus desiderio, studioq; obtemperandi ijs, qui in illos Diuinam potestatem exercent atque auctoritatem, huius Congregationis susceptum institutum perfectè exequi, quàm pœnarum metu, cognoscant omnes.

Cum autem huic Congregationi huiusmodi sit propositus scopus, atque finis; illud etiam, vt necessariò consequens, recipiatur, oportet, eiusdem Congregationis homines, Reuerendissimi Archiepiscopi Mediolanensis Ecclesiæ ministros omnino esse debere, cui scilicet pastoris, speculatorisque officium in hac Ecclesia, eiusdemque procuratio, atque gubernatio, vt illius animas ad æternæ salutis iter dirigat, commissa est. Quocirca præcipuum etiam huius Congregationis fundamentum in exquisita, ac planè perfecta erga ipsos Archiepiscopos Ecclesiæ Mediolanensis obedientia positum esse debet, ad Dei gloriam, & animarum eiusdem Ecclesiæ salutem impensè procurandam, adiuuandamque & promouendam.

Huiusmodi autem obedientia duabus rebus innitatur,

tur, oportet, voto, & constitutionibus: voto quidem, tanquam forma voluntatem perficiente, atque firmante: constitutionibus verò, quasi regula dirigente, viamque præmonstrante eorum, quæ amplectenda, & quæ fugienda sunt: de quibus mox agetur, postquam de genere illorum, qui in numerum Oblatorum recipiendi sunt, & de eorundem conditionibus, muneribusque, cum ordo rerum ita postulare videatur, pertractatum erit.

DE CONDITIONIBVS EORVM, qui in Congregationem Oblatorum recipiendi sunt.

CAP. II.

IN *Oblatorum Congregationem ascribantur, atque admittantur, cum nostræ huius, tum alterius etiam cuiusuis Diœcesis homines, qui sacris Ordinibus initiati sunt, vel, si nondum initiati, ea tamen ætate sunt, & illis conditionibus præditi, vt, qui illis initientur, digni, & idonei habeantur; Nisi forte, quod ad ætatem attinet, propter alicuius vel insignem animi indolem, vel præstantes animi virtutes, vitæque conspicuam probitatem, in hoc immaturioris ætatis non habendam esse rationem, Congregationique nihilominus eum ascribendũ, Reuerendissimus Archiepiscopus censuerit: qui certe tamen decimum sextum annum saltem agat. Neque verò alicuius receptioni impedimento sit, quòd ecclesiasticum beneficium, officiumue cuiusuis generis ille obti-*

neat; si modò, quod residendi onus coniunctum habet, intra huiusce Diœcesis limites contineatur.

Iam verò, cum huiusce congregationis actiones præstantissimæ, atque grauissimæ sint omnes, vtpote quæ animarum fructum, Mediolanensisque huius Ecclesiæ cultum complectuntur; ea sanè cura, animaduersioque à Reuerendissimo Archiepiscopo adhiberi debet, in quo omnis huius rei facultas posita est, vt literatura non vulgari exculti, pietate insignes, egregijs moribus, præstantique ingenij indole præditi, cæterisque virtutibus ornati, cum industria partis, tum diuino munere infusis, eligantur, qui in Oblatorum congregationem sunt cooptandi. Ita enim fore cum ratione sperandum est, vt, si non omnia instituta congregationis munera, at plura certe ex his singuli illorum rectè obeant. Contra verò reijciantur omnes, tum indocti, tum, quorum ingenium rude, aut impuri, improbiue mores reclamant, tum verò etiam maximè, qui alio nomine, causaue, sacris canonibus, ab ordine sacro suscipiendo, aut exequendo prohibentur.

Admittantur verò etiam præter huiusmodi clericos, laici aliqui viri, & vxorem habentes, & domi suæ commorantes, qui pietate insignes, & ad ea officia præstanda accommodati censeantur, quæ congregationis instituto pro illorum conditione conueniunt. Verùm, qua ratione, ac diligentia, cautioneue in hisce omnibus seligendis, ac comprobandis, tum quibus ritibus, & ceremonijs in illis ipsis in congregationem recipiendis sit vtendum; ex constitutionibus ipsius congregationis petendum erit.

DE FORMA OBLATIONIS.

CAP. III.

SED quoniam ex Oblatorum numero non censetur quispiam esse, qui voto obedientiæ oblationem non confirmauerit; propterea, cum Reuerendissimo Archiepiscopo quis sese offert, tum obedientiæ votum coram illo nuncupet, oportet, iuxta formulam verborum, quæ mox prescribetur.

Liberum tamen sit Reuerendissimo Archiepiscopo, sola aliquando oblatione facta, voti nuncupationem, receptionemque in aliud tempus, atque adeò in aliquot etiã menses differre, non tamen vltra annum, nisi insignis aliqua causa obstiterit. Immo verò, si quis absque Reuerendissimi Archiepiscopi facultate, concessuue, votum intra annum coram Archiepiscopo ipso non fecerit; is à congregatione statim exclusus penitus censeatur.

Voto autem rite nuncupato, atque ab Archiepiscopo recepto, congregationi is ascriptus statim dicatur, sitque & eius legibus, & institutis addictus perpetuò, & Indulgentijs, priuilegijsque Oblatorum omnibus fruatur.

Sed, quod de oblatione voto confirmanda præmissum est, id de clericis præsertim intelligatur, cum laicos oblationem voto confirmare necessarium non sit. Qui quidem laici omnes nullum in congregationibus, conuentibusue Oblatorum locum, quouis nomine, prætextuue habere censendi sunt: tametsi & illi quoque omnes nihilominus omnium congregationis bonorum operum, benefactorum,

ac

ac meritorum participes ſint. Porro autem ipſa voti clericorum formula, hoc modo, hiſque verbis concipi debet.

EGO N. Omnipotenti Deo, & Sanctiſſimo Patri noſtro Ambroſio, coram Beatiſſima Virgine, Dei Matre MARIA, & tota cœleſti Curia, ac tibi quoque locum Sanctiſſimi Patris noſtri Ambroſij hic obtinenti, Reuerendiſſime Domine, Pater Archiepiſcope, cæteriſque deinceps Archiepiſcopis, Sanctæ Mediolanenſis Eccleſię ſucceſſoribus tuis promitto, ſpondeo, ac voueo perpetuam obedientiam in his omnibus, quæ mihi præcipientur, ad Dei gloriam, & ſalutem animarum eiuſdem Eccleſiæ procurandam, adiuuandam, & promouendam, ad præſcriptum inſtitutę Congregationis Oblatorum Sanctiſſimi Patris noſtri Ambroſij: illudque præterea ſpondeo, ac voueo, me in Congregatione, & inſtituto hoc perpetuò victurum,

Quòd ſi voto obedientiæ in aliud tempus prorogato, ſola fiat oblatio; talis ferme erit oblationis formula, qualis voti obedientiæ exiſtit, niſi quòd in locum horum verborum, Promitto, ſpondeo, & voueo, *hoc ipſum verbum,* offero *ſubſtitui debet.*

Sed quoniam ſola voti nuncupatione clericus quiſque Oblatus eſſe non cenſetur, niſi votum quoque ipſum ab Archiepiſcopo recipiatur; idcirco receptionis eiuſmodi formulam hoc loco præſcribere viſum eſt.

Dominus noſter, Ieſus Chriſtus, pro cuius amore,

amore, & gloriæ propagandæ ſtudio hanc oblationem feciſti, tibi benedicat, & gratia ſua perpetuò te cuſtodiat, & Sanctiſſimus Pater Noſter Ambroſius, quem præcipuum Patronum elegiſti, ſuis precibus, & meritis, gratiam tibi impetret, qua in huius Congregationis inſtituto vberes fructus, ad Dei gloriam, & Animarum ſalutem proferas Mediolanenſi Eccleſiæ. Et Ego tibi benedico, teq; in numerum Oblatorum recipio.

Formulę verò oblationis laicorum talis ſit.

Ego N. in conſpectu Omnipotentis Dei, Glorioſiſſimæque ſemper Virginis Mariæ, nec non Beati Patris noſtri Ambroſij, ac totius Curiæ cœleſtis proſtratus tibi Reuerendiſſime Archiepiſcope, Pater, & Domine mi, cæteriſque deinceps Archiepiſcopis, Sanctæ Eccleſiæ Mediolanenſis ſucceſſoribus tuis, perpetuam obedientiam offero, tam in ijs, quæ ad curam, ſalutem, ſpiritualemque progreſſum animæ meæ pertinent, quàm in illis etiam, quæ ex Congregationis huius inſtitutis per me præſtanda erunt in operibus, officijſque charitatis in Deum, & miſericordiæ in proximos, adhibendis.

Hactenus de conditionibus, & forma oblationis, cùm clericorum, tum laicorum.

Sequitur de muneribus vtriuſque Oblatorum claſſis.

DE

DE IIS, QVÆ AB OBLATIS præstari debent.

CAP. IV.

OBLATI clerici iuxta præscriptum Reuerendissimi Archiepiscopi, illiusque iudicium, quod de vnoquoque eorum faciet, prout & occasio postulabit, & vniuscuiusque ingenium, doctrina, animique instructio, atque vis monstrabit, ab illius iussis nusquam recedentes ita se comparent, vt semper parati sint ad sacras lectiones exercendas, ad concionandum, ad confessiones audiendas, aliaque Catholicæ Ecclesiæ Sacramenta ministranda, ad animarum curam suscipiendam, ac gerendam, ad ecclesiasticas functiones quaslibet cuilibet ecclesiæ præstandas, ad pauperes erudiendos, ad clericorum educationem, & institutionem, ad seminariorum, collegiorumque piorum gubernationem, ac procurationem, aliaue officia in his ipsis locis exequenda, ad Visitationis, Missionisque munus rectè ac diligenter obeundum, ad quamlibet denique actionem piam promptè administrandam, & ad omne charitatis, & misericordiæ officium piè, studiosè, aptè, accuratèque obeundum.

Laici verò oblati ea misericordiæ, charitatisque erga alios munera, sedulò pièque præstent, quæ congregationis instituto, pro illorum conditione, conueniunt. Grammatici literas gratis pauperes, pueros, & adolescentes, doceant: Medici ægrotos curent: Iurisconsulti, & Causidici lites dirimant, ac sedent; dissidia tollant; pacem

con-

concilient; egentium, Viduarum, Pupillorum, aliorumque in carceres coniectorum, ac defensoribus destitutorũ causas agant, & tueantur; eorundemque ærumnas, ac calamitates diligenti opera, omnique ratione subleuent: Vnusquisque illorum pijs locis charitatis omnia præstent officia: Xenodochiorum ægros inuisant; moribundos, vt piè, christianaque fide nixi in Domino moriantur, sedulò cohortentur; eos, qui in carcere detinentur, amanter consolentur: alia denique istiusmodi christianæ charitatis, qualiacunque illa sint, exerceant officia.

Quoniam autem inter pręcipua huius congregationis munera, vt etiam ex Pontificijs Literis Gregorij XIII. cognoscere licet, clericorum cura, & institutio censetur, eorum pręsertim, qui in Seminarijs educantur; quemadmodum ad eandem quoque spectat cura, tum Collegij Heluetiorum, Rhętorumue, (cuius quidem gubernatio ab Archiepiscopo Mediolanensi, facultate per Literas Pontificias eiusdem Greg. XIII. tradita, pendere perpetuò debet) tum Collegij Borromęi in Ticinensi Vrbe constructi; vndè plures quocunquè tempore profecturos esse sperandum est, qui literis ornati, & ecclesiastica disciplina informati, Mediolanensi Ecclesiæ inseruiant; idcirco & tota ipsa congregatio vniuersè, & singillatim Oblatorum quilibet, istorum adolescentum, istorumque Collegiorum, aliorumque præstereà, pro Clericorum, laicorumque institutione, in hac Ciuitate, Diœcesiue, eadem deinceps ratione construendorum, procurationem libentissimo animo suscipiant; cum id Reuerendissimus Archiepiscopus huic congregationi tanquam vnum ex pręcipuis

muneribus ad ipsam pertinentibus imponendū statuerit.

Prꝫtereà verò, cum & Visitatio, & Missio, prastantissima ac vtilissimꝫ partes sint omnium huius congregationis functionum, ipsique Archiepiscopo acceptissimꝫ; proptereà, cum Reuerendissimus Archiepiscopus operà Oblatorum vti voluerit in Prouinciꝫ Mediolanensis, alicuiusue eius partis visitatione, cum auctoritate etiam Apostolica facienda, alijsue in functionibus cum Archiepiscopali auctoritate prꝫstandis; vel cum Missio item ad Dei cultum, animarumque salutem procurandam, illis ab eodem prascribetur; tum sedulò, libenterq; suam in his prꝫstent operam. Quamobrem, si fortè in Regiones Heluetiorum, aut Rhatorum, illisue subiectorum populorum, nonnullos, qui ex eisdem regionibus sint, ab Archiepiscopo aliquando mitti contingat, pro fide catholica, vel seruanda, vel instauranda, aut alia quauis de causa ad Ecclesia dignitatem spectante; tum verò vel maximè per summam obedientiam se se promptos ad hac exequēda exhibeant, omni officio, ac pietate potiùs studentes, vt his in locis catholicam fidem promoueant, ac tueantur, pestiferamque haresim radicitus euellant, si quam cà infectam Prouinciam, Prouinciaue partem comperiant. Illas enim regiones, Mediolanensis Ecclesia Diœcesi finitimas, & coniunctas, à labe haresum curari, purasque seruari quam maximè refert, ne ad aliquam Ecclesia nostra partem serpat exitiosa eiusmodi lues.

Caterùm, vt alijs etiam in rebus sciant Oblati, quꝫ vi voti obedientia facere, quaue omittere, ac vitare illos oporteat; hac quoque sedulò animaduertant.

Nulli

Nulli Oblatorum liceat, neque beneficium aliquod, siue Ecclesiasticum, siue alterius generis sit, accipere, nisi Reuerendissimo Archiepiscopo iubente; neque item cuiusuis beneficij ratione, quamuis ab alijs vocatus, vel etiam ex decreto ipso Tridentino nominatus ille sit, examini se se hoc nomine subijcere; neque rursus acceptum dimittere, nisi eodem Archiepiscopo consentiente.

Contra verò, quale quale sit beneficium, quod suscipere iusserit Archiepiscopus; id illi omnes promptè, ac nihil tergiuersantes suscipiant, seruatis tamen & Canonum, & Pontificum, & Conciliorum sanctionibus, quibus & beneficiorum multitudo prohibetur, & de suscipientis probatione cauetur.

Nullus Oblatus ad beneficium, officiumue deferendū, vel dimittendum astringitur, si quod fortè illorum aliquis habet, cum vel se se offert, vel votum obedientiæ nuncupat, vel in Congregationem recipitur.

Quod autem de beneficijs non dimittendis sine consensu Archiepiscopi supra dictum est; id adeò ratum esse debere decernitur, vt etiam, si Oblatorum quispiam cumulatoria opera, studiaque maiora, ad vniuersæ Diœcesis vtilitatem conferendi desiderio accensus, beneficium, officiumue vllum ecclesiasticum, cui vel residendi in choro, vel aliud quodcunque onus sit coniunctum, relinquere velit; id nulla ratione facere possit, absque Reuerendissimi Archiepiscopi consensu. Eo enim renuente, libenter retineant Oblati, quod habent; annuente autem, dimittere illis liceat, si placet, seruatis tamen Summorum Pontificum, Conciliorumque sanctionibus, & Sacrorum Ca-

nonum legibus, de beneficiorum dimiſsione.

Beneficium, officiumue eccleſiaſticum obtinentes, cui reſidendi onus coniunctum eſt, (inter hæc autem beneficia, quod attinet ad huiuſmodi conſtitutiones, canonicatus etiam omnes eſſe intelligantur quarumcunque Eccleſiarum, in quibus canonici nonnulli in choro conueniant, ſaltem diebus feſtis, ad diuina aliqua officia concelebranda) cum in Oblatorum congregationem cooptantur, licet vt cæteri Oblati, Reuerendiſsimo Archiepiſcopo eiuſdem obedientiæ vinculo ſubijciantur; nullis tamen teneantur legibus, aut inſtitutis, quæ functiones beneficio, officioue, quod habent, debitas, impediunt, atque ne muneri ſatisfaciant, quod natura illius beneficij, officijue poſtulat, prohibent.

Porro autem, qui beneficium dimiſerint, cum propter huiuſmodi beneficij dimiſſionem ſoluti ſint, liberamque illorum naturam acquiſierint, qui nulla reſidendi neceſſitate ſunt aſtricti; eorumdem quoque partes, conditionemque ſequantur, neceſſe eſt.

Si qui rurſus Oblati, nulli, reſidendi iure, Eccleſiæ addicti, Reuerendiſſimo Archiepiſcopo iubente, beneficium aliquod eccleſiaſticum poſt ſuſceperint, cui reſidendi munus debeatur; hi quippe, cum in illorum claſſem, qui reſidendi vinculo ſunt aſtricti, aſcripti iam ſint propter beneficij illius adeptionem, eorundem deinceps conditionem, naturamue ſequi debent.

Hæc igitur diligentiſſimè, perpetuòque ſeruent, atque præſtent Oblati, qui ſe obedientiæ voto, Reuerendiſsimo Archiepiſcopo manciparunt.

Ve-

Verùm, si quis perfectioris vitæ desiderio incensus, quo suscepti huius instituti studijs, officijs, atque exercitationibus, liberiùs seipsum dedat, vel paupertatem etiam vouere, vel saltem externorum bonorum quorumcunque, siue laicalium, siue ecclesiasticorum, quæ quouis modo, vel in præsentia habet, vel in futurum habebit, reddituumq; ex bonis illis proficiscentium administrationem, & vsum omnem, seruato possessionis, ac dominij, vt dicunt, iure obedientiæ voto subijcere velit, & hoc quoque reddituum subiectionis, aut paupertatis votum, explorata illius mente, planèque perspecto constantis animi desiderio, vel in ipso voti obedientiæ tempore, vel alio deinceps, Archiepiscopus suscipiat. Hisce enim votis obstricti Oblati, tum faciliorem perfectionis acquirendæ viam ingredi, tum sæcularibus curis omnibus soluti, vniuersæ congregationis spiritualia bona, atque incrementum, liberiùs atque impensiùs procurare poterunt.

Si quis igitur paupertatem vouere voluerit; tunc voti formula talis sit.

EGO N. Dei benignitate, & misericordia, in Sanctissimi Patris nostri Ambrosij Oblatorum numerum ascriptus, perfectioris nunc vitæ desiderio ductus, coram Diuina Maiestate spondeo, ac voueo, me ex huiusce Congregationis instituto, paupertatem perpetuò seruaturum.

Quod si bonorum tantùm subiectionem vouere voluerit; eadem seruetur voti formula, nisi quòd pro postremis illis verbis Spondeo, ac voueo me ex huiusce Congregationis instituto paupertatem perpetuò seruatu-

uaturum, *hæc erunt ſubdenda*, Bonorum quorumcumque, ſiue laicalium, ſiue eccleſiaſticorum, quę aut in præſentia poſſideo, aut ad me in poſterum quouis nomine peruenient, ac pertinebunt, fructuumque pariter, atque reddituum ex ijs bonis prouenientium adminiſtrationem, curam, & omnem vſum, ſaluo tamen iure poſſeſſionis, ac dominij, Reuerendiſſimi D. Archiepiſcopi obedientiæ ad huiuſce Congregationis præſcriptum ſubijcio, addico, & ita voueo.

DE CONDITIONIBVS AD VOTVM, cum ſubiectionis bonorum, & fructuum, tum paupertatis, pertinentibus.

CAP. V.

VErùm, quod ad ſubiectionis bonorum, fructuumq; votum attinet, & illud quoque decernitur, per huiuſmodi votum non prohiberi Oblatos, quominus alia etiam bona, quouis nomine, tituloue, ac iure acquirere, & conſequi poſſint, aut quominus, Archiepiſcopo iubente, quoduis eccleſiaſticum beneficium, ſiue illud reſidendi munere obſtrictum ſit, ſiue liberum, ſuſcipere, & retinere valeant; Sed iſtiuſmodi tamen omnia bona, atque beneficia, eorumque fructus omnes eandem ſortiri ſubiectionis legem, quæ ſuperioribus impoſita eſt, eodemque teneri voto.

Qui verò paupertatem vouerunt; illorum votum in hac congregatione duas habere conditiones annexas decla-

cla-

claratur: quarum vna est, quòd, quanquam, qui ita vouent, quominus bona aliqua, siue mobilia, siue immobilia, fructusue eorum, aut quouis modo acquisitos redditus possideant proprio nomine, vi voti prohibentur; ipsi tamen bonorum omnium, fructuum, ac iurium quorumcunque, quæ quouis nomine, tituloue ad eos spectare alioqui possunt, non suo quidem proprio, sed congregationis nomine, administrationis capaces censeantur: cum præsertim eorum loco ipsa succedat congregatio, cui sanè omnia per eos acquisita bona, iuraque annexa statim intelligantur: quæ cum priuilegio Sanctissimi D. N. Gregorij XIII. omnium legatorum, donationum, dispositionumq; omnium quocunque nomine, & à quibusuis pijs hominibus proficiscentium capax facta sit; eorum quoque Oblatorum loco, ac nomine, qui paupertatis voto astricti sunt, succedendi vim habere, subrogataque censeri decernitur, quibuscunque bonis, quacunque ratione, iureque ad illos spectantibus: Altera conditio est, quòd vouentes possint absque voti solutione, vel præuaricatione, immo debeant omnino, Archiepiscopo iubente, quodcunque beneficium recipere, quod animarum curam tituli nomine exercendam coniunctam habeat: cum præsertim ea conditione, & eo animo nuncupandum esse eiusmodi votum, talemque nuncupatum naturam seruare debere sanciatur, vt sponte suscipiendi quidem beneficium, vt diximus, facultatem vouenti adimat, eum tamen non impediat, quin ab Archiepiscopo iussus recipere possit, ac debeat. Cæterum, cum in hosce homines huiusmodi conferentur beneficia; tum votum paupertatis, quo illi obstrin-

geban-

gebantur, in votum subiectionis illicò commutatum censeatur, atque homines ipsos eorum ordini ascriptos iam esse, qui fructuum, & bonorum subiectionem, ex congregationis instituto, præstare debent.

Quanquam istis quidem, qui huiusmodi paupertatis voto tenentur, non sint danda ecclesiastica beneficia sine magna ab Archiepiscopo adhibenda cautione. Cum enim hi quasi fundamenta quædam, & bases congregationis sint; istos ipsos & in ædibus Sancti Sepulchri, & in alijs eiusdem generis perpetuò commorari, & ad vnumquodq; officij genus quocunque tempore, cùm in Ciuitate, tùm in Diœcesi promptè exequendum, liberos esse, & expeditos maximè decet.

DE RATIONE ADMINISTRATIONIS fructuum, Archiepiscopi obedientiæ subiectorum.

CAP. VI.

NEque verò fructus Reuerendissimi Archiepiscopi obedientiæ subiecti in alium vsum impendi, conuertiue debent, quàm aut in subleuanda inopia, & indigentia ipsorum Oblatorum, eorumque consanguineorum, vel affinium, aut in ijs rebus iuuandis, ac præstandis, quæ ad quoslibet congregationis vsus pertinent, aliaue pia opera.

DE

DE RATIONE VOTORVM supra expositorum.

CAP. VII.

AT verò duplex votum ſupra expoſitum, ſiue ſit obedientiæ tantùm, ſiue ſubiectionis bonorum, paupertatiſue, non ſolemne, ſed ſimplex & dicatur, & habeatur, etiam ſi coram pluribus teſtibus, publiciſque & ſolemnibus adhibitis cæremonijs, celebretur.

DE FACVLTATE, ET RATIONE excludendi Oblatos à Congregatione.

CAP. VIII.

QVemadmodum verò multiplicibus miniſterijs, varijſque operibus Oblatos, quamplurima pietatis, & charitatis ſemina ſpargentes, vberrimoſque fructus inde colligentes, & vniuerſę Mediolanenſi Eccleſiæ plurimo adiumento, & Congregationi ipſi incredibili ornamento perpetuò fore, & præterea vniuerſæ quoque congregationi cariſsimos futuros eſſe haud dubium eſt; ita ſane, ſi quis eorum (quod Deus auertat) ſui muneris, & dignitatis oblitus, propriamque & aliorum ſalutem negligens, atque conſtitutionibus ſuæ congregationis non parens, ſocordiæ, & vitijs ſe tradiderit, vnde alijs quidem ſcandalo, congregationi verò dedecori ſit; hunc

à congregatione excludendum eſſe inficiandum non eſt, quaratione enim, tuendi corporis cauſa, corrupta, morboque marceſcentia membra præcidere, ſecarique aliquando oportet; eàdem nempe conſeruandę congregationis gratia, ſi qui ex Oblatis magnis animi vitijs laborauerint, à Reuerendiſsimo Archiepiſcopo ſegregandi ſunt, & excludendi, voti vinculo ſoluti, quod in congregatione nuncuparint, ſiue illud obedientiæ tantùm ſit, ſiue etiam paupertatis, vel ſubiectionis bonorum.

Non ſolùm autem hos delictorum gratià, ſed bonos etiam interdum iuſta aliqua de cauſa dimittendi facultas apud Archiepiſcopum omnino libera ſit; quorum tamen nullum miſſum faciat, niſi voti cuiuſcumque in congregatione emiſsi vinculo liberatum.

Qui autem excluſi quacunque cauſa fuerint; hi liberi omnino ſint ab omni conſcientiæ ſcrupulo, quod ad vota emiſſa attinet. Neque ſemel dimiſsi iterum recipiantur.

Si qui excludendi ſunt; ijs planè omnia, quæ per illos ad congregationem peruenerunt bona, reſtituantur, tum mobilia, quæ extant, tum immobilia, ſi qua vel ab initio ſecum attulerint, vel per eos quouis nomine acquiſita ſint; deductis tamen impenſis, illa bona meliora reddendi gratià, aut alia huiuſmodi ratione, quouis modo factis.

Si quos verò vel paupertatis voto deuinctos, vel ad Titulum menſæ communis ſacris initiatos, vel certè eidem menſæ aſcriptos, excludendos eſſe Reuerendiſsimus Archiepiſcopus cenſuerit; ſi ea inopia laborent,

vt

vt vnde vitam ſuſtentent, non habeant; illorum inopiæ, priuſquam excludantur, conſulere debet Reuerendiſsimus Archiepiſcopus, ne illis deſint, quæ ad vitam ſuſtentandam neceſſaria ſunt: niſi culpam aliquam admiſerint, per quam Sacrorum Canonum iure, beneficijs etiam Eccleſiaſticis, ſi quod haberent, mulctari debuiſſent.

INSTITVTIONVM
AD OBLATOS PERTINENTIVM.

EPITOMES.

LIBER SECVNDVS.

DE VARIIS OBLATORVM domibus, & familijs.

CAP. I.

POSTQVAM de votorum, quæ ab Oblatis fiunt, nuncupanturue, officiorumque ratione, superiori libro pertractatum fuit; nunc de ædium, familiarumque ipsorum Oblatorum multiplici ratione, in hoc altero libro agendum videtur.

Harum igitur familiarum domus, aliæ propriæ, aliæ communes dicuntur. Propriæ illæ sunt, quæ Oblatorum vsui solum dicatæ, proprijs illorum institutis reguntur; Vt domus Sancti Sepulchri, & aliæ in posterum construendæ, quæ eandem viuendi rationem, eademque sequentur instituta: quas quidem collegiatas etiam domos in hisce constitutionibus vbique nominari placuit. His communis, certus, stabilisque, ac firmus in perpetuum victus designatus est. Præter has autem, illæ quoque, in quas Oblatorum nonnulli simul victuri conueniunt, beneficia obtinentes, quibus residendi onus adiunctum est, propriæ eodem modo habeantur, & proprio nomine conuictorum

domus

domus appellentur: quibus tamen neque certus, neque ſtabilis, perpetuuſue victus, vt ſuperioribus conſtitutus eſt, Communes verò dicuntur, vt Seminariorum, ac multiplicis hominum generis collegiorum domus, quas tum Oblati, tum clerici alij communiter ſtudij causà vnà incolunt, Varia in his pro diuerſa perſonarum ratione inſtituta ſeruantes.

Verùm, quoniam Oblati in eiuſmodi domos recipi nequaquam omnes poſſunt, aut propter multitudinem, aut quia propter impedimentum beneficiorum, quibus reſidendi onus coniunctum eſt, in domibus Eccleſiarum, quibus inſeruiunt, habitare tenentur; horum certè omnium gratià, qui extra dictas domos domicilium habent, ne illis inſtituendis ſua deſint auxilia, plura etiam alia varijs in locis conſtituentur Oblatorum conſortia: quibus ſingulis præpoſiti ſinguli, de quibus infra ſuo loco dicetur, à Reuerendiſſimo Archiepiſcopo deligendi prærunt.

Quæ igitur ad omnium iſtiuſmodi domorum, & familiarum diſtinctionem, & propriam Oblatorum in illis viuendi rationem pertinent: ſingillatim hoc libro comprehendentur. Quæ verò illarum, vniuerſęque adeò congregationis procurationem, gubernationem, adminiſtrationemque complectuntur, ex præſcriptionibus, & conſtitutionibus ipſius congregationis, vberiùs ſumere oportet: Cum præſertim nihil eorum, quę ad ſingulorum Oblatorum inſtitutum pertinent, pars illa contineat: Sed ea tantùm tradat, quæ ſcire illos oportet, qui Oblatorum gubernationi, eorumque congregationi pręſunt.

DE

DE COLLEGIATIS DOMIBVS.

CAP. II.

OBLATORVM congregationis in perpetuum quaſi baſis ſit Eccleſia Sancti Sepulchri, eiuſdemque domus Præpoſitus, quaſi caput: Huic verò Capiti, atque vniuerſæ huic Congregationi regendæ, rebuſque omnibus, quæ ad illam pertinent, gubernandis, Reuerendiſſimus Archiepiſcopus Eccleſiæ Mediolanenſis præſit.

Porro autem Eccleſiam Sancti Sepulchri his potiſſimùm rationibus deligere placuit. Nam & iampridem à populo Mediolanenſi magna veneratione illa colitur: & in media ciuitate conſtructa, quaſi Vmbilicus iacet: & ſuperiorum temporum malitia, cum dilapſa cleri diſciplina, deprauatiſque populi moribus, raro pietas appareret; tum veneranda iſta Eccleſia perpetua pietatis, & religionis ſemina ſeruauit: quandoquidem in hanc perpauci recepti Sacerdotes, viri integerrimæ vitæ, ſalutiſque Animarum ſtudioſiſſimi, præſtantiſsima pietatis opera indefeſsi ſemper ediderunt: inter cæteraque inſtitutum Scholæ Chriſtianæ celeberrimum in multas partes primi diſſeminarunt.

Liceat verò ſemper Reuerendiſsimo Archiepiſcopo alias etiam collegiatas huiuſmodi domos, præter illam Sancti Sepulchri, huius congregationis quaſi membra, & in Ciuitate, & in Diœceſi conſtituere: ſi modò aliunde certus victus illis in perpetuum aſsignetur, qui ſuſtentationi

tationi eorum, qui ibidem commoraturi sunt, sufficiat, Sintque, qui illic habitaturi sunt, Oblati, decem, vel octo saltem numero.

Quod si ædes etiam nonnullas, tamquam Oblatorum hospitia, qui ad functiones, pro sui instituti ratione, in Diœcesi præstandas, aliaue de causa mittuntur, constituere decreuerit Archiepiscopus; his & Oblatorum numerum, qui ad illas diuertant, & sumptuum rationem, atque summam, pro sua voluntate decernere poterit; prout animarum Diœcesis saluti, & Congregationis disciplinæ conseruandæ conducere cognouerit. Hæc tamen duo Archiepiscopi successores nostri in primis pro prudentiæ suę ratione diligenter animaduertent: quorum vnum est, præstare Oblatorum numerum, reditusque ipsos domus Sancti Sepulchri augere, quàm plures in Ciuitate collegiatas domos ad vsum Oblatorum erigere, ac constituere: Alterum verò, neque plures domui Sancti Sepulchri, alijsue collegiatis huiusmodi domibus, quam illarum sumptu ali possint, ascribendos esse Oblatos; ne quæ ad viuendum sunt necessaria, illis desint: neque etiam iusto numero pauciores, vt ad huiusce Ecclesiæ administrationem plures habeantur ministri.

In ædibus igitur Sancti Sepulchri, alijsque istiusmodi deinceps erigendis, habitent Oblati omnes, diaconatus saltem ordine insigniti, beneficiumque, quod residendi munus requirit, non obtinentes. At verò illi omnes excipiantur, qui Reuerendissimi Archiepiscopi iussu, vel apud illos manent, qui beneficia residendi oneri subiecta habentes, vitam communiter degunt; vel in pijs Colle-

gijs,

giјs, domibusue Seminariorum, aut aliјs etiam locis, in quibus literarum studiјs opera datur, commorantur; vel in diuersas Ciuitatis, Diœcesisue partes missi multiplicia Congregationis gerunt munera; aut denique ex causa ab Archiepiscopo probata per facultatem ab eodem scriptis traditam ad breue aliquod tempus absunt. Hos quidem enim omnes à domo Sancti Sepulchri, aliјsque eius generis collegiatis ædibus ob eas causas abesse liceat.

Oblati in ædibus Sancti Sepulchri, vel huiusmodi commorantes, Victu communi vtantur: præscriptiones eisdem ædibus datas, viuendi normam, atque rationem complectentes, diligenter custodiant.

Quòd si horum alicui patrimonium, beneficiumue Ecclesiasticum simplex, vel quoduis aliud facultatum genus fuerit, vnde suppeditari victus possit; iјs, vt illarum Ædium familiam, quacum vna viuunt, quantum sumptus, qui pro illis fit, requirit, subleuent, iustamque propterea ex facultatum suarum fructibus portionem conferant; magnoperè persuasum esse cupimus.

Eorum nemini liceat, in bonorum suorum, aut beneficiorum, aut negotiorum rationibus administrandis, litibus per se, aut aliјs rebus incumbere, quæ congregationis instituto non conueniant, & spiritualis vitę progressioni, salutique aliorum procurandæ officiant. At hęc omnia fiant, (si modò fieri possunt,) vel à congregationis procuratore, vel ab alio, quem ipsi Oblati deligere maluerint: nisi ob iustam aliquam huiusmodi rerum tractandarum facul-

facultatem Oblatis ad tempus tradiderit Archiepiscopus.

Sed & illi quoque in illis ipsis collegiatis ædibus Reuerendissimi Archiepiscopi iussu habitare permittantur Oblati, qui residendi muneri alligatum beneficium non habentes, quanquam neque Diaconatus ordinem susceperunt, neque ea ætate sunt, vt suscipere eum liceat; tamen ad diuinum cultum, domesticaue negotia illius Ecclesię, domusue collegiatæ, necessarij sunt.

Porro autem ex Oblatorum numero, qui beneficium Ecclesiasticum obtinent, residendi munus adiunctum habens, nullus omnino, etiam si bonorum suorum subiectionem Reuerendissimo Archiepiscopo vouerit, domui Sancti Sepulchri, aut alijs eiusmodi in posterum constituendis, neque adiungatur, ascribaturue, neque fructibus earum alatur, neque demum in illis commoretur.

At contra, quicunque Oblatorum, neque Ecclesiasticum beneficium obtinent, neque patrimonium, quod ad sumptus necessarios satis sit; ij ad titulum mensæ communis domus Sancti Sepulchri, vel aliarum huiusmodi, sacris ordinibus initientur: neque inde quoque alantur, nisi illis quidem, seminariorum sumptu, vel alia ratione prouisum fuerit. Quòd si illorum victui tamen aliunde quacunque ratione consultum fuerit, vel quantum satis est Archiepiscopi iudicio, vel aliqua ex parte; illinc sanè mensæ communi parcentes, vt ex Pontificijs literis declaratur, victum capiant.

Communis autem mensę sumptibus, vt supra traditum est, alantur, non solùm qui commemorati sunt, sed

illi etiam maximè, qui votum paupertatis Archiepiscopo rite nuncuparint: ac illi prӕterea in vniuersum, qui quauis ratione mensӕ illi à Reuerendissimo Archiepiscopo ascripti sunt. Cui quidem Archiepiscopo etiam illos ascribere liceat, qui sacris ordinibus iam initiati aliunde etiam habent, vnde viuant; si modò beneficio, officioue, residendi munus adiunctum habente, careant.

DE DOMIBVS CONVICTORVM.

CAP. III.

VBICVNQVE *in Canonicalibus Ecclesijs tres saltem Oblati beneficium, cui residendi munus sit annexum, habeant, ideoque illic eis habitandum sit; hi ex congregationis instituto, Archiepiscopi iudicio, ad simul viuendum se conferant; cum scilicet illic, vel plurium datur copia domuum, quӕ contiguӕ sint, vel vna saltem adeò ampla, vt illos omnes excipere possit.*

Hoc idem faciendum erit, si in eodem oppido tres saltem Oblati erunt; nisi eorum cohabitatione, victusq; communione impediri functiones ad Ecclesias pertinentes, quibus illi ascripti sunt, Reuerendissimus Archiepiscopus iudicauerit.

In omnibus autem Conuictorum domibus, eadem ab ijs omnibus, qui illic degent, viuendi instituta omnino custodiantur, quӕ à familia Sancti Sepulchri obseruantur, in ijs scilicet rebus, quӕ cum illorum statu, qui residendi munere astricti sunt, Reuerendissimi Archiepiscopi iudicio conuenire possunt.

DE

DE OBLATORVM HABITATIONE: in Domibus Seminariorum, Collegiorumue Piorum.

CAP. IV.

OBLATI, quibus locus, ex instituto, in Conuictorum, collegiatiſue domibus non relinquitur; omnes, ſi fieri poſsit, in Seminarijs, Collegijſue pijs educentur, abſque tamen congregationis, & collegiatarum eius domuum ſumptu: & Eccleſiaſticis præterea ſtudijs rite inſtruantur. Ac ex his quidem, quicunque aut optimis naturæ donis præditi, aut bonis diuinitus infuſis donati, eam probitatis, & ingenij indolem præſeferent, vt cum literis, tum chriſtiana in primis probitate præſtantes eos fore, ſpes iam certa concipiatur; hos omnes, etiam ſi ſacris omnibus ordinibus initiati ſint, in ſeminarijs diu retinendos, reſque eis neceſſarias ſuppeditandas, ſua Archiepiſcopali auctoritate curet Archiepiſcopus; vt huic tandem Eccleſię, congregationique ipſi pręſtantiores, vberioreſque fructus ſuo tempore afferre poſsint: neque interea congregationi incommodo, ſumptuiue ſint.

Si cui Oblato beneficium, cui reſidendi onus ſit adiunctum, habenti, à ſua Eccleſia abeſſe propter literarum ſtudia conceſſum ſit; huic in collegijs, domibuſue Seminariorum, habitandi locus procuretur, iuſtaque ſuorum fructuum portio, pro ſui ſuſtentatione, ab hoc ipſo conferatur.

Quicunque autem in ædibus Seminariorum, collegiorumue degent; præſcriptiones, & inſtitutiones, quæ in illis ſeruari ſolent, quandiu illic degent, cuſtodiant, & illa præterea omnia, quæ Oblatis in domo Sancti Sepulchri, alijsue eius generis, viuentibus præſcripta ſunt; quatenus Seminariorum, collegiorumue inſtitutis non repugnant.

DE OBLATIS COMMVNIS VITÆ inſtitutum non exercentibus.

CAP. V.

SI qui Oblati ſint, quibus neque in collegiatis domibus, neque in Conuictorum, aut Seminariorum, Collegiorumue piorum ædibus locus ſit; ij porro, donec in ea loca mitti poſſint, alijs honeſtis locis, Reuerendiſsimi Archiepiſcopi iuſſu, commorentur: Vbi & literis operam nauent, & certæ Eccleſiæ aſcripti functiones ſui ordinis præſtent, atquè in his præterea rebus operam inſumant, quæ ad eorum inſtitutum potiſſimùm ſpectant.

Verùm enimuerò & illi ipſi, de quibus paulò ante diximus, & alij quoque, qui propter reſidendi impedimentum, neque in proprijs, neque in communibus Oblatorum domibus degere queunt; in vnaquaque Vrbis regione, vel in ſingulis Diœceſis plebibus, aut in certa quadam Vrbis, Diœceſiſue parte, vt res, occaſioque feret, Archiepiſcopi iudicio delecta, Præpoſitum conſortij Oblatorum eiuſdem partis, vel regionis, ſtatis temporibus conue-

niant,

niant, illiusque iussis obtemperent. At verò ille ipse Præpositus sic sui consortij curam gerat, vt tales se præstent Oblati, quantum ad munus instituti exequendum, viuendique rationem attinet, vt, quamuis à communi mensa seiuncti sparsim habitent, eorum tamen, qui vnà in proprijs, communibusue ædibus viuunt, disciplinam, pro status ratione, quantum fieri potest, imitari contendant. Præterea verò, tum hic ipse Præpositus, tum illi Oblati omnes Præposito Sancti Sepulchri subijciantur. Et qui in ciuitate commorantur, semel saltem singulis mensibus Reuerendissimum Archiepiscopum adeant; Præpositum verò Sancti Sepulchri semel singulis hebdomadis. Qui verò in Diœcesi, tertio quoque mense ad Reuerendissimum Archiepiscopum, Præpositumque Sancti Sepulchri semel saltem veniant, nisi aliter iudicauerit Reuerendissimus Archiepiscopus; vt progressus sui, quem aut in studijs literarum, & rerum spiritualium, aut in suorum munerum administratione, animarumque fructu, fecerint, rationem reddant.

DE HOSPITIO OBLATORVM.

CAP. VI.

CVM autem inter ecclesiasticarum virtutum munera, non vltimum certè locum hospitalitas obtineat, per quam Antiqui illi Patres, vt ait D. Paulus, Deo placuerunt, Angelis hospitio receptis; si qua iusta de causa, qui in Diœcesi morantur, nulloque residendi iure sunt obstricti, Oblati Mediolanum venerint; benigno illos

los omnes hospitio excipiat Domus Sancti Sepulchri. Idemque præstent aliæ quoque eius generis domus, quę in Diœcesi, Deo iuuante, constituentur. Neque enim Oblatorum disciplinæ conuenire videtur, vbi sint tales Ædes constitutæ, ad alias diuersi generis, hospitij causà diuertere.

Sed neque qui Ecclesiasticum beneficium, officiumue personalis residentiæ obtinent, ad laicales Domos, hospitij causà, in Vrbe diuertant: sed vel in eas Ædes veniant quę clericorum causà, Hospitij nomine, nuper constitutæ sunt, vel in alias Ecclesiasticorum hominum, prę sertim verò Oblatorum, & eorum maximè, qui Conuictores dicuntur. Verùm, si quos horum frequentiùs, diuturniùsue in Vrbe morari iustà de causà contingat; hi cum Præposito Sancti Sepulchri re communicata, quod ad victus impensam attinet, quod ab Hospitibus suà causà impenditur, illius iudicio compensent.

DE ONERIBVS A CONGREGATIONE non recipiendis.

CAP. VII.

NEQVE *onera vlla extrinsecùs oblata, neque bona vllius generis cum oneribus coniuncta, neque quicquam eorum, quæ piorum legatorum ratione, atque titulo, ita sunt instituta, vt illis vel perpetua onera, vel etiam ad tempus annexa sint, liceat congregationi, vel congregationis vlli familiæ, Præpositoue, vel cuiuis aliorum, qui congregationi regendæ præsunt, absq; Reuerendissimi Archiepiscopi consensu accipere.* IN-

INSTITVTIONVM AD OBLATOS PERTINENTIVM.

EPITOMES.

LIBER TERTIVS.

DE PIIS EXERCITATIONIBVS singulorum Oblatorum, ad ipsorum disciplinæ spiritualis incrementum pertinentibus.

CAP. I.

CVM officium, ad quod Dei benignitate, & munere, Oblati omnes vocati sunt, ad animarum salutem spectet, diuinumque, ac supernaturale sit, idcirco charitatis desiderio, veraque in Deum pietate accensi, magis ac magis in hac ipsa animarum salute elaborandum esse, quod proculdubio præstantissimum Dei donum est, sibi omnino persuadeant, oportet: atque illis potissimùm rationibus se id adepturos confidant, quibus supernaturales, ac infusæ virtutes omnes, quæ vera sunt animarum iuuandarum instrumenta, impetrari, exorarique à Deo largitore solent, orationibus videlicet, ieiunijs, vigilijs, sanctarum scripturarum studijs, meditationibus, ipsàque humilitate potissimùm.

Cum enim iuuare alios, ad christianamque religionem,

nem, ac pietatem, veraſque virtutes dirigere ſibi propoſuerint Oblati; ipſis quam maximè perfectæ in primis animorum ſuorum inſtitutioni, vitæque integritati incumbendum eſt: quæ ante omnia alia eccleſiaſticis, ſacerdotalique ordine inſignitis hominibus ineſſe debent. Hæc autem perfectio virtutum omnium ardentiſsimo ſtudio, & charitate in primis, atque familiaritate, coniunctioneque cum Deo per ſpirituales exercitationes aſsiduas comparatur; tum verò etiam recta, atque ſincera animi intentione, in rebus, actionibuſque omnibus ita obeundis, vt non propria vel affectio, vel vtilitas, ſed Dei gloria, animarumque ſalus vbique ſpectetur, ac præferatur.

Quare ſedulò eos operam dare oportet, vt quam diligentiſsimi ſint, non ſolùm in cognoſcendis, ſed in repellendis etiam prauis omnibus cupiditatibus: tum ijs quidem, quibus ad corporis voluptates, ſenſuumque illecebras alliciuntur homines; tum illis quoque, quibus ad vitæ commoda, atque ad diuitiarum, opumque amorem, & deſiderium trahuntur. Præterea verò etiam, vt proprij iudicij, propriæque voluntatis æqui iudices ſint ac moderatores.

Porro autem pernéceſſaria quoque cenſenda eſt ad inſtitutum, ſcopumque huius congregationis ſummopere tuendum, perfecta charitas, & animorum coniunctio, tum cum membris alijs, tum cum ipſo capite.

Quamobrem ament in primis, & obſeruent Præpoſitum ſuum, inter eos locum Dei gerentem, illique non ſolùm externa præceptorum executione promptè & nauiter

uiter obediant, ſed interno etiam animi affectu; ita vt & voluntatem ſuam Præpoſiti voluntati conſentientem perpetuò habeant, & mentem quoque ipſam ita accommodent, & componant, vt toto pectore complectantur, ac probent, quidquid Præpoſitus probauerit, conuenireque cenſuerit.

Itaque maleuolas murmurationes, & detractiones omnes, quibus Præpoſiti auctoritas lædi, ac minui poteſt, charitaſque mutua refrigerari, non aliter quàm peſtem ipſam, congregationumque omnium, omnis diſciplinæ & perfectionis certiſſimam contaminationem, & extinctionem fugiant.

Temeraria de Fratribus iudicia etiam atque etiam caueant, multòque magis etiam omnem ſimultatem, ac maleuolentiam, omnemque animi amaritudinem, quæ quacunque cauſa aduersùs fratres concipi poſſit.

His igitur inſtructi Oblati ſeipſos primò, vt priùs dictum eſt, in dies magis ac magis in ſincera, ac pura illa charitate, qua vna permoti ſponte ſuaui huius obedientiæ, ac diſciplinæ iugo, leuique oneri ſeſe ſubmiſerunt, perpetuò exerceant, gratiamque hanc à Deo ſingulari munere ſibi collatam continuè conſeruare ſtudeant; atque in hoc ſpiritu iugiter ita creſcere, vt omni terreno, atque humano affectu exuti, in ſolius Dei deſiderio, ac ardentiſsima in Deum, Diuinaſque res omnes religione, atque reuerentia, ſe totos occupent.

Dominum in conſpectu ſuo ſemper habeant, intueanturque, & coram illo ambulent; id eſt in eius ſanctiſsima voluntate implenda ſtudioſiſsimè inuigilent.

Externi etiam Diuini cultus, qui internæ pietatis indicium est, diligentissimi atque exactissimi obseruatores sint; sibique persuadeant omnino, pietatem erga Deum fontem vberrimum esse, à quo virtutes omnes emanant, vimque omnem, & dignitatem haurit animus.

Quamobrem, nisi frustra laborare velint, atque loco verarum solidarumque virtutum, earum vmbras atque imagines tantum sectari; in ea vna consequenda sibi maximè elaborandum, atque eam continuis ab ipso auctore Deo votis, & precibus petendam, in animum inducant, oportet.

Sanctissimam Virginem, Dei matrem Mariam, perpetuò pro humano genere intercedentem, atque huius Sanctæ Mediolanensis Ecclesiæ, cuius ministerijs sese obtulerunt, peculiarem patronam, præcipuo pietatis affectu prosequantur. Cumque Illa Mediolanensi populo varia beneficia à filio suo, Domino nostro IESV CHRISTO, sæpius aliàs impetrauerit in omnibus periculis, ærumnisque siue totius ecclesiæ, siue congregationis suæ; ad hæc autem vel maximè in missionibus ab Archiepiscopo imponendis, aliarumque grauium rerum tractationibus; ad illius patrocinium, atque præsidium fidenti animo confugiant.

Meminerint etiam se Beato Patri Nostro Ambrosio oblatos esse: quam ob causam illius librorum studiosos eos esse decet, illorumque in primis, quos ille ad huius ecclesiæ clerum de officijs conscripsit.

Magnam curam, operamque conferant ad imitationem illarum virtutum, quas tanquam hæreditarias sanctissimus

ctissimus ille Parens posteris reliquit; quare, vt obsequentes filios decet, peculiari quodam ardore animi, atque affectu, illas complectantur.

Ex his præcipuæ illæ sunt, ad ecclesiæ gubernationem, atque episcopale onus inuitus ingressus, quotidiana abstinentia, diuturna & fere assidua in ecclesijs statio, frequentis orationis & meditationis studium, religiosa & laboriosa sanctissimorum sacramentorum ministratio, diligens episcopalium ecclesiasticarumque functionum exercitatio, in sacris studijs, institutionibusque christianis, quas & sermonibus, & libris confecit, assidui magnique labores, constantia & fortitudo in omnibus, quas à mundo, & Satana illatas pertulit, oppugnationibus, animi mansuetudo cum magnitudine coniuncta aduersùs potentium hominum impetum atque furorem, prudentia in rebus gerendis, morum grauitas singularis, disciplinæ ecclesiasticæ diligentissimus cultus, pro fide catholica acerrima dimicatio, mira erga Sanctam Sedem Apostolicam obseruantia, magna commiseratio erga pauperes, benignæque largitiones, charitas illa sempiterna memoria digna, qua profusis lachrymis peccata aliena defleuit vsque adeò, vt animos in male agendo obfirmatos, ad pœnitentiæ lachrymas perduxerit.

Has igitur, & alias virtutes, quas & operum exemplis, & scriptis, sacerdotibus cleroque Pater Ambrosius reliquit, sibi quisque, qui Oblatorum numero ascriptus est, ob oculos ponat; tum videat etiam atque etiam diligenter, ne quam culpæ maculam contrahat, neue quicquam aut cogitet, aut loquatur, aut faciat, quod à

ſanctiſsimis illius Patris inſtitutis, conſilijs, monitiſue alienum ſit; ne, ſi quid eiuſmodi admiſerit, indignum ſe præbeat ſingulari illius patrocinio, efficiatque, vt quam præſtitit ſemel oblatio, minus ei grata ſit.

Omnes præterea, pro ſtatus ſui ratione, in eam curam incumbant, vt Sacrorum Canonum, Conſtitutionum Pontificiarum, Conciliorum, & Decretorum ad morum eccleſiaſticorum rationem pertinentium non modo notitiam, ac ſcientiam teneant, ſed executionem quoque, atque vſum; immo verò iſtum ipſum præcipuè adiungant, tum ad ſuæ, tum ad aliorum vitæ inſtitutionem.

Illud etiam præcipuè curent, vt cognita perſpectaque planè habeant omnia, quæcunque ad huius Eccleſiæ ritus, cæremonias, inſtituta, decreta, conſtitutiones, atque adeò inſtitutiones cuiuſuis generis pertinènt; eaque ipſa eo maiori ſtudio, libentiùſque ſeruent, atque exequantur, vt reliquos Eccleſiaſticos homines ſuo exemplo trahant, incitentque vehementer ad eadem rite exequenda.

Prælectionibus ſacris, & concionibus, & eccleſiaſticis conuentibus, & alijs diſciplinæ eccleſiaſticæ communibus exercitationibus ante alios interſint; niſi ob grauiores alias occupationes, magiſque neceſſarias, à Reuerendiſsimo Archiepiſcopo aliquando impediantur.

Omnibus etiam Archiepiſcopalibus Vicarijs, atque Viſitatoribus ante alios promptè omnibus in rebus obediant, ſacerdoteſque omnes reuereantur, ſeniores præſertim, inprimiſque Vicarios Foraneos, Præpoſitos, & Parochos; quibus omnibus ſe ſe ſubmittant, humileſque præbeant.

Ecclesiarum præterea, altarium, & omnis sacræ supellectilis nitoris, ornatus, atque apparatus, studiosi sint.

In Diuinis item officijs, ac ministerijs rite pièque celebrandis atque obeundis, decentem cultum, summamque reuerentiam adhibeant.

Inprimis autem vitæ innocentiam, ac morum castitatem, integritatemque summa cura, summoque studio perpetuò prosequantur.

Victus, ac vestitus, domesticæque supellectilis moderationem clericali ordine dignam, Concilijs Prouincialibus, & Diœcesanis, alijsque Archiepiscopalibus institutionibus, & decretis præscriptam exactè custodiant.

Singulis diebus præter consuetas preces, quæ Deo voce persoluuntur, mane primùm, deinde vesperi, orationi, quæ solo, mentis motu fit, mentalisque propterea nuncupatur; Oblati omnes, tum clerici, tum laici vacent; vesperique præsertim in conscientiæ penetralia accurato seueroque examine introeant, vt eam, si fortè inquinata sit, emundent, atque purgent.

Sacerdotes bis saltem singulis hebdomadis, (nisi sæpiùs etiam id faciendum sit,) peccata, si qua commiserint, confiteantur; atque ita viuere studeant, vt quotidie Missæ sacrificium celebrare dignè possint.

Clerici verò, & laici octauo quoque die peccata sua confiteantur, & Sanctæ Communionis Sacramentum sumant: quanquam id sæpiùs, rariùsue facere debebunt, prout Confessarij iudicium illis præscribet.

Confiteantur autem semper eiusdem Congregationis Sacer-

Sacerdotibus, à Reuerendissimo Archiepiscopo, vel Præposito Sancti Sepulchri constitutis. Quod si illis eiusmodi Sacerdotes propter locorum distantiam conuenire difficile, graueue fuerit; tum commodiores alios Confessores idoneos aliunde illis assignare Archiepiscopo vel Præposito liceat.

Vniuersi autem Oblati, etiam laici, quotannis illis ipsis Sacerdotibus, quos idem Præpositus ad hoc munus delegerit, generaliter semel confiteantur, ab eo tempore confessionem huiusmodi inchoantes, quo postremam pariter omnium peccatorum confessionem præstiterunt, nisi de aliquibus interdum aliter censeat Præpositus ex Confessarij consilio. Hac enim ratione in suscepto huius vitæ instituto firmiùs confirmabuntur, atque ad Deo inseruiendum magis ac magis excitabuntur.

Vitent quoque diligentissimè, ne quemquam diligant singulari præ ceteris amoris affectu, qui vt plurimum inordinatus esse solet: sed æquali omnes, pro singulorum ratione & statu, charitate prosequantur; illorum tamen familiari potiùs ac sæpiùs vtentes consuetudine, ex quibus cumulatiorem percipere spiritualem vtilitatem possint.

DE

DE EXERCITATIONIBVS ad proximorum salutem iuuandam pertinentibus.

CAP. II.

POSTQVAM autem huiusmodi virtutibus, tanquam firmissimis præsidijs, instructi fuerint Oblati; tum virtutem illam, quæ in huiusce Congregationis hominibus maximè omnium elucescere debet, quæque in salutis animarum desiderio, atque auxilio inprimis posita est, quam maxime excitare, atque exercere debent.

Quamobrem omnes in eam curam incumbant vehementer, vt ad omnia officia rectè obeunda se parent, atque instruant, quibus via fit ad salutem animarum iuuandam & procurandam. Quantò enim præstantiores in eo genere euadent, tantò meliùs suscepti instituti, atque vocationis suæ scopum assequentur.

Maximam autem vim ad eum charitatis erga animarum salutem ardorem, non modo in mentibus concipiendum, sed alendum, fouendumque habent, quæ subduntur.

Nempe sancta consuetudo, exercitatioque pia precandi perpetuò retenta, atque adeò in dies aucta; quâ veluti interprete Deum coram familiariter pij homines alloquuntur. Sic enim diuino spiritu afflari, sanctoque salutis animarum desiderio magis accendi solent.

Illuc etiam spectat animo assiduè cogitare, quam nobiles

nobiles sint animæ, & pretiosæ in conspectu Domini; quanta sit earum dignitas, quas proprio sanguine redimere filius Dei non recusauit; quamque præcellens opus sit, in eo salutari officio Dei cooperatores esse, quo nihil certè in terris maius, aut nobilius, illustriusve excogitari potest.

Ob oculos mentis præterea sempiternam gloriam sibi perpetuò proponant, quam mercedis loco ijs, qui nauiter munus hoc præstant, præparauit Deus: contra verò vniuersas pœnas ijs constitutas, qui rem tantam contemnunt, intueantur.

Sedulò præterea animaduertant, quanta veteris testamenti literis mandata hominis gratià fecerit Deus: Atque in eo potissimùm cogitationem, mentemque omnem figant, vt attentè considerent aduentum in terras Domini Nostri IESV CHRISTI, FILII DEI, diligenterque perpendant, dum nobiscum in terris commoratus est, quanta desiderio salutis nostræ accensus fecerit, quantaque perpessus sit: cogitent denique hominum animas, ipso Augustissimo CHRISTI SANGVINE redemptas, & ablutas fuisse.

Hæc si cogitent oblati; iure ac merito sperari debet, talibus cogitationibus, quasi quibusdam facibus animum illorum ita accensum iri, vt nullus vel maximus labor esse possit, quem illi subire recusent, ne pretiosissimi CHRISTI SANGVINIS fructus in ipsis, alijsque ipsorum negligentià, aut culpà, depereat.

Considerent præterea horribilem animarum stragem, quam generis humani sempiternus hostis Satanas facit; quan-

quantam in illis perdendis ſollicitudinem adhibeat; quibus vtatur miniſtris; qua alacritate, ſollicitudineque; quibus laboribus, & vigilijs, ſceleſti illi miniſtri opus vrgeant, indefeſſi, atque aſſidui, ijdemque perpetui, & obfirmati.

Quare turpiſsimam rem ſeſe facturos exiſtimare debent IESV CHRISTI miniſtri, ſi ita Domini ſui voluntatem, dignitatemque ſuam, atque ſempiterna præmia paruipendent, vel à chriſtiana charitate tam alienos ſe præbebunt; vt à Satanæ miniſtris ſuperari ſe ſinant, patianturque, vt illi maiori ſtudio ad ſe & alios perdendos, quam ipſi ad ſuam aliorumque ſalutem tuendam incumbant.

Sed illud quoque conſiderent, quanta, quàmque ampla ſit hæc meſsis; quanta ſpiritualium bonorum egeſtas; quanta ſalutariter agentium penuria; quam pauci verò miniſtri, qui ſancto deſiderio accenſi, ſuis neglectis commodis, terreniſque vtilitatibus, ſolam CHRISTI DOMINI NOSTRI gloriam, animarumque ſalutem ſpectent.

Præterea ſibi conſtituant ante oculos, plurimos maximoſque labores, quibus Sancti Apoſtoli pro animarum ſalute, dum in terris degerent, perfuncti ſunt; atque inter hos, Sancti Pauli in primis perpetuas vigilias, itinera, conatus, & præclaras contentiones atque actiones. Reſpiciant innumerabiles Martyres, Sanctos Epiſcopos & Sacerdotes; qui ſancto animarum amore flagrantes, omne laborum, periculorumque genus libentiſsimo animo ſubierunt.

 Vt

Vt autem etiam eorum, qui in misero peccati mortalis statu perseuerant, misereri sciant, nullumque laborem ad eos tam ingenti miseria liberandos subterfugiant, immo verò libenti animo in hoc maximè laborent; secum ipsi cogitent, quantis in calamitatibus, periculis, horribilibusque malis versentur, qui peccato mortali astricti tenentur.

Hæc profectò omnes, in quibus aliqua lux pietatis residet, mouere, & vehementer afficere debent, ad animarum salutem studiosè quęrendam, curandamque.

Porro autem seipsos ad id muneris rectè accuratèque obeundum vtiles idoneosque pręstabunt, primùm quidem, si in virtutibus illis, de quibus dictum est, adipiscendis atque exercendis, quibus diuini honoris & glorię, animarumque salutis studium acquiritur, & nutritur, maximam operam adhibuerint. Deindè autem, si externis etiam instrumentis, atque subsidijs, quæ non parum hominum salutem iuuant, vt instructi sint, non vulgarem operam dederint. Sed ita tamen, vt per huiusmodi adiumenta, se tantum spiritualis fructus colligere posse sperent, quantum diuinam gratiam iuxta Dei summæ prouidentiæ ordinem cooperari crediderint; qui bonorum omnium, tam naturalium, quam supernaturalium auctor est, quique propterea omnia ad suam gloriam vult referri.

Hęc autem, quę externa subsidia, atque instrumenta vocantur; diuinarum & ecclesiasticarum, aliarumque bonarum literarum studia sunt, illa nempe, quæ pręcipuè de rebus illis tractant, quę ad proximi salutem iuuan-

iuuandam conferunt, Ac propterea omnes huiuſmodi ſtudijs pro ſuo captu grauiter incumbere debent.

In ſtudijs autem, actionibuſque omnibus, mentem ab omni labe puram, integramque conſeruent; eaque omnia ad Dei gloriam, animarumque ſalutem referant; hocque ſanctum propoſitum quotidie in ſuis precibus renouent, pièque Domino offerant, ac commendent.

Meminerint etiam perpetuò obedientiæ, quæ maximè propria eſt illorum inſtituti, non minus circa ſtudia ipſa, quam res alias omnes.

Quamobrem prompta, æquabilique animi alacritate, in ea ſtudia incumbere ſemper parati ſint, quæ Reuerendiſſimus Archiepiſcopus magis probauerit, idque tam in ipſa ſtudiorum materia capeſſenda, quam in eorum ratione præſcribenda.

Inter hæc autem inſtrumenta, de quibus modò diximus, connumeretur etiam vel maximè ratio ac via Diuini verbi prædicandi; quæ quidem eam verborum, ſententiarumque grauitatem, eamque vim ſpiritus complecti debet, quam dignitas, & præſtantia huius muneris requirit. Nam huius quidem muneris ſiue materia, ſiue finis ſpectetur; tanta vndique dignitas oſtenditur, vt non facilè aliud excogitari, dicive poſsit, quod illo præſtantius ſit, aut altius, aut magnificentius: ſi quidem omnia Chriſtianæ Religionis myſteria, ac Sacramenta, omnes virtutes, omnia, quæ ad eiuſdem religionis fidem, fideique fructus ſpectant, omnia denique, quę à Deo ad homines proficiſcuntur, & ad Deum proficiſcentes homines iuuant, verbi diuini nomine continentur: Illud

præterea præstat hoc idem munus, vt Dei cognitio in audientium animis in dies magis ac magis feratur, longèque propagetur. Quod quidem naturę vniuersę finis est, ad quem condita omnia procreataque sunt, vt scilicet Diuinę Maiestatis inexplicabilis amplitudo intelligatur, eàque cognità, ad procreatoris sui gloriam omnia referantur. Huc sanè hominum mentes diuini verbi Prædicatores conuertere contendunt; hac de causa illorum animas sapientiæ luce illustrare nituntur, charitate inflammare, omni animi contentione permouere; ob id in omnem partem audientes impellere conantur, modò diuini iudicij terrore, supplicijque sempiterni magnitudine concutientes, atque exagitantes, modò cœlestis præmij spe excitantes, modò diuinæ misericordiæ fiducia lenientes, semper autem à morte peccati ad vitam spiritualem reuocantes. Hinc fructus ille præstantissimus, salus animarum oritur: qui quidem quanti faciendus sit; ex incredibili animarum ipsarum dignitate conijci, intelligiue potest quæ si cui fortè obscura est; clarissima IESV CHRISTI verba perpendat, animam vnam toti mundo præferentis. Quid prodest, inquit, homini, si vniuersum mundum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur? Eiusdem præterea res gestas omnes animaduertat. Quid enim aliud ille voluit, cum è cœlo descendit, laboriosissimam vitam in terris duxit, acerbissimam denique mortem subijt, quam hominum animas ab æterno periculo, & morte liberare? Hic certè laborum omnium susceptorum scopus, hic sanguinis effusi, hic crucis, hic mortis fructus fuit.

fuit. Eo in opere adiutores ei ſunt, qui verbi Diuini prædicationi operam nauant. Quare, cum eo officio fungantur Diuini verbi Prædicatores, quo Chriſtus ipſe perfunctus eſt, ab eodemque præſtantiſsimo munere animarum ſalus pendeat; illius dignitatem, prǽſtantiamq; intuentes Oblati, maxima certè tum verborum, tum ſententiarum grauitate, vt diximus, maximaque vi ſpiritus, illud tractare debent, nihil eo neque vtilius homini, neque Deo gratius, aut acceptius, à quouis homine præſtari poſſe pro certo habentes.

Colloquia inſuper, quæ in familiari conſuetudine ſæpiùs haberi accidit, de ijs potiſsimùm, cum occaſio dabitur, inſtituantur, quæ ad mores formandos, animarumque inſtitutionem planè chriſtianam pertinent. Fiat autem colloquium eo verborum ſententiarumque pondere, vt hominum mentes ad id, quod quǽritur, impellant, atque accendant.

Sed quamuis omnes quidem in procuranda, iuuandaque animarum ſalute ſtudioſi eſſe debeant; nemo tamen, niſi priùs re cum Præpoſito communicata, quicquam tractet, ſiue ſpiritualem, ſiue aliam alteriuſque generis curam ſuſcipiat.

Sed hactenus quidem de ijs, quæ pro animarum ſalute Oblatis ſunt facienda. Vnum tamen ſupereſt præcipiendum, vt ſemel ſaltem ſingulis menſibus in Miſſæ ſacrificio vnuſquiſque Oblatus Sacerdos pro ijs, qui de congregatione benemeriti ſunt, precetur. Omnes prætereà Sacerdotes huius congregationis, ſi quem Oblatorum è vita migrare cōtingat, Miſſæ ſacrificiū pro eo celebrent, uat ſaltē in eo ſacrificio precationē adhibeant. DE

DE EXERCITATIONIBVS OBLAT. vitam communem simul degentium.

CAP. III.

HACTENVS dictum est de ratione, qua singuli se exerceant Oblati, vt suam ipsorum primum, deinde aliorum salutem iuuent: deinceps, quo pacto illi se gerant, qui in eisdem ædibus simul commorantur, communique vtuntur victu, agatur.

In ædibus igitur Sancti Sepulchri, atque in alijs item eiusdem generis, in quibus simul commorantur Oblati, illi quidem, qui ecclesiasticum beneficium, cui residendi adiunctum est onus, non obtinent; omnes simul diuina officia, precesque horarias in oratorio enuncient; illis tamen exceptis, quibus Præposito iubente, eo tempore in alijs muneribus versari contingat.

Festis item diebus, cum clericorum, sacerdotumque copia dabitur, & templum amplum adeò fuerit, vt Archiepiscopi iudicio fidelium hominum multitudinem capere possit sine vllo ex loci angustia impedimento Confessionum audiendarum, & Sacramenti Communionis ministrandi; tum Sacrosancta Missa, tum reliqua diuina officia solemnibus adhibitis cęremonijs canantur. Quibus omnes eiusdem domus Oblati intersint, præter eos, qui vel in Confessionibus audiendis, aut alijs ministerijs spiritualibus obeundis occupati, vel domesticis rebus necessarijs, aliaue iusta causa impediti, Præpositi iudicio interesse non poterunt. In-

Interim verò, dum exiguus adhuc Oblatorum est numerus, neque Ecclesia, vt decet ampla; ad eas Ecclesias se conferant, suas ibi præstantes functiones, ad quas iussu permissuue Reuerendissimi Archiepiscopi eo nomine mittentur.

Sub vesperam quotidie in eodem templo Sancti Sepulchri, atque in alijs eiusdem generis domibus Oblatorum, antiphona de Beatissima Virgine Maria canatur, pro temporum diuinorumque officiorum ratione; cui quidem orationi omnes eiusdem domus, & Sacerdotes, & Clerici, & Laici adsint.

Illà finità, enuncietur psallenda de Beato Ambrosio, patrono huius Congregationis, & Ciuitatis, vnà cum oratione de eodem.

In omnibus ędibus, in quibus simul viuent Oblati, à Pręposito, aut ab eo, cui ille iusserit, frequentes exhortationes apud illos habeantur, qui eiusdem domus sunt; quibus de huius congregationis instituto, scopoque proposito, quam sæpissimè agatur.

Frequenter autem per singulas hebdomadas, de rebus spiritualibus vicissim fiant colloquia, maximè verò de ijs rebus, quibus dirigi homines adiuuarique possint ad viam peccatorum deserendam, & ad christianæ perfectionis semitam sequendam; atque de ratione item, qua tentationibus Satanæ sit resistendum.

Proponantur etiam in his colloquijs remedia, quæ contra singula peccata, vitiaque adhiberi oporteat, & rationes pariter, quibus praui animi habitus amoueri, funditusque euelli possint.

De

De periculis preterea agatur, quę vitæ spiritualis cursum comitantur, impediuntque progressum; de auxilijs item, quibus illa propulsantur.

Et de ratione pariter, qua instrui homines debeant, ad sanctarum meditationum, orationisque studium.

De ratione quoque subministrandi moribundis adiumenta, ad sanctè, pièque in Domino moriendum; deq; alijs insuper rebus spiritualibus, quibus, vt Domino rectè seruiat, adiuuari proximus potest.

Aliquando etiam, cum Præposito, vel Præfecto spirituali visum fuerit, simul conferant Oblati singuli, quid eo die sibi in meditatione, orationeue, maiore cum animi sui vi, spiritualique gustu, Dei benignitas communicare, atque elargiri dignata fuerit..

Et quoniam Sacerdotes in hisce domibus collegiatis degentes, frequentes esse debent in confessionibus populi audiendis; illud quoque custodiant, vt singulis hebdomadis ter inter se de conscientiæ casibus disputationes, & consultationes ineant; quibus vnus præsit, quem Præpositus delegerit.

Bis saltem singulis hebdomadis, quarta scilicet, sextaque feria, in Ecclesia Sancti Sepulchri, & in alijs similibus, de rebus spiritualibus publica habeantur colloquia; quibus vtriusque sexus homines interesse possint.

Singulis diebus festis sacra vel concio, vel sanctarum scripturarum explanatio in eisdem Ecclesijs fiat; cum scilicet copia dabitur Oblatorum, qui huiusmodi muneribus obeundis satisfacere possint.

Oblati,

Oblati, qui in Ciuitate ſunt, in ædibus autem vitæ communis domicilium non habent, ſæpiùs per hebdomadam, tum ad ſui conſortij Præpoſitum, tum ad ædes Sancti Sepulchri, cum exercitationes ſpirituales fiunt, accedant.

Qui in Diœceſi autem habitant, ad eiuſmodi exercitationes obeundas, prout Præpoſitus Sancti Sepulchri pro locorum propinquitate, aut longinquitate cenſuerit, ad Præpoſitum ſe conferant, cuius curæ commiſſum eſt conſortium Oblatorum illius plebis, vicariatuſue, aut regionis, in qua illi habitant.

Oblati, qui in Seminarijs educantur, Sacellum habeant proprium, aut ædiculam orationi dicatam, quo ſimul frequentiùs iuſſu & cura Præfecti ſui ſpiritualis conueniant; ibique præcipuas quaſdam ſpirituales exercitationes, præter illas, quę propriæ ſunt cæterorum Seminarij clericorum, ſimul exequantur.

Cum autem Oblatum aliquem è vita diſcedere contigerit; ad Altare maius Sancti Sepulchri pro eius anima, à probatiſſimis Sacerdotibus, iuſſu Præpoſiti Sancti Sepulchri, primo quoque tempore tres Miſſę celebrentur.

Quod ſi is, qui è vita diſceſſit, ex aliqua Oblatorum domo collegiata extiterit; ab eadem familia officium præterea funebre conuentuale eadem de cauſa celebretur.

INSTITVTIONVM
AD OBLATOS PERTINENTIVM, EPITOMES.
LIBER QVARTVS.
DE IIS, QVÆ AD OBLATORVM missionem pertinent.
CAP. I.

CVM in locum aliquem mittentur Oblati; præstantissimę istius actionis pondus, & dignitatem animaduertentes, secum ipsi magis ac magis cogitent, oportet, Clericos homines ex omni christianorum numero diuinitus esse delectos, vt, cum luminis, tum salis facultatem, atque vim erga alios omnes exercentes, cælestis illos sapientiæ luce illustrent, atque è tenebris peccatorum ad claritatem Diuinæ gratię euocent, atque deducant; vitæ verò optimè institutæ sale condiant, ac diuinis oculis gratos reddant: quod sanè vt pręstent, perficiantque omnino; singularem quandam gratiam per sacros ordines, Diuina largitate sibi fuisse tributam meminisse debent. Consueuit porro Deus munificentissimus, ac sapientissimus, cum serium aliquod munus, negotiumue hominibus iniungit, ad illud ipsum transigendum vim quoque propriam, singulareque donum impertiri. Mandasse olim Moysi Deum

Iudaicę

Iudaicę gentis curam, omnium contumacißimę, illique propterea ad hanc Prouinciam facilè administrandam, mansuetudinem planè singularem addidisse, ex sacris literis nouimus: sicuti & Iosue aduersus Cananęos summam rei militaris prudentiam, summamque virtutem: Salomoni sapientiam pene incredibilem, ad gentem sibi creditam regendam: Machabęis animum in impios inuictum. Ita sanè hominibus sacro ordine initiatis, vnà cum onere gratiam, & robur ad onus ferendum necessarium, per Episcopi manus impositionem, Deum tribuere minimè est ambigendum. Quare cauendum porro diligenter ipsis est, ne quod Apostolus monet, gratiam sibi à Deo collatam in vacuum accepisse ostendant, illamque inanem reddant; quam Diuino consilio donatam sciunt, vt illam excitantes, summopereque colentes, atque exercentes perpetuò, suam & aliorum vtilitatem, & salutem procurent; tum quidem IESV CHRISTI Domini gloriam præclaris studijs apud omnes amplificando; tum verò exemplum omnibus quam optimum proponendo, quo mores, vitamque componant; cum illos certè vel ob eam rationem maximè in altißimo dignitatis gradu, quasi in altißimo monte Deus collocauerit, & in conspectu omnium propositos esse voluerit. Nam, vt Nautę periculosis maris tempestatibus iactati, ad accensas in altis turribus faces iter dirigunt, cursumque contendunt; ita sanè homines varijs infestißimi sęculi agitati procellis, in sacerdotum vitam ac mores, tanquam in lumina quædam clarißima, oculos intendunt. At verò, cum huiusmodi viuendi ratio clericis omnibus debeatur: quonam

tandem pacto se gerere debent Oblati, ad clarissimum istius congregationis institutum vocati, maximaque propterea in hominum expectatione positi? Hi certè, cum ante alios ad præclaras actiones in hac Diœcesi præcipuè præstandas diuinitus vocati censeantur, nisi diligentiùs, ac studiosiùs vocationem istam obire assiduis vigilijs, indefessisque laboribus, se totos in hominum salutem impendere, cæterosque demum omnibus in rebus singulari studio superare contendant, neque suo muneri, neque diuinæ vocationi, neque hominum expectationi satisfecisse, sibi omnino persuadeant, oportet. Cum autem in omnibus institutæ congregationis functionibus tales se præstare debent, tum maximè in missione omnium præstantissima. Quare, quæ subijciuntur, monita atque præcepta ad missionem pertinentia perspicere diligenter, planèque custodire debent.

Principiò igitur, quemadmodum periti Agricolæ nihil in vite relinquunt, quod vel vuarum ortum impedire, vel progressum remorari, vel maturitati officere posse censent, sed illud omne amputant, circunciduntque; sic muneris sui obseruantes adeò esse debent Oblati, vt, quæ à Diuini nominis propagatione, atque animarum salute aliena sunt, reijciant prorsus, aboleantque.

Quare illud inprimis curent diligenter, ne vlla in cultu ostentatio cernatur, nulla in sermone petulantia, nulla in moribus dissolutio, nulla in vita turpitudo. Illud deinde maximè referre ad dignitatem clericalem conseruandam meminerint, omni loco, omnique tempore, de rebus spiritualibus sermonem sæpe inferre: quod vt

copio-

copiosiùs, faciliùsque præstent, animum diuinarum rerum assidua commentatione pascant, memoriamque sacrarum historiarum commemoratione exerceant.

Et quòcunque tandem missi fuerint, vultu ibi, incessu, gestu, verbis, omni denique corporis, atque animi moderatione, eam viuendi normam præseferant, ac seruent, quam & institutum congregationis, & Ecclesiastici ordinis ratio, & exemplum, quod omnibus optimum præbere debent, ad quos mittuntur, ab eis omnino expostulant. Sciant autem se muneris sui partes eò melius executores esse, quò plùs probatæ vitæ exemplo cęteris hominibus præstiterint.

Meminerint verò etiam magni referre ad hominum salutem, Ecclesię Sacramentorum administrationem summa cum dignitate tractatam. Cum enim animus noster rerum sensibus subiectarum aspectu primum moueatur, ex his autem ad eorum, quæ sensus effugiunt, supernaturaliaque dicuntur, considerationem, & amorem homines excitentur, ac traducantur; nihil omnino illis prętermitti debet eorum, quæ ad res sacras cum dignitate, atque amplitudine extrinsecùs etiam tractandas, administrandasque spectant.

Vt autem Sanctis Apostolis in huiusmodi missionis genere vnusquisque Oblatorum magis ac magis pro sua vi similis fiat; quò sub oculis hominum viliora, difficilioraue factu erunt ea, ad quæ obeunda missi fuerint; ac denique quò plùs pro animarum salute, & Dei gloria pati illos oportuerit; eò alacriori, fidentiorique animo, iniunctam missionem amplectantur, exequanturque.

Ceterum, vt piè & laudabiliter se gerant, missionisque munus, cum opus erit, alacriter suscipiant, diligenterque obeant, ac denique missionis muneri plane, verèque satisfaciant, Sanctos Apostolos, ac discipulos à CHRISTO DOMINO multoties missos imitari studeant; qui sine vllo humano præsidio, subsidioue, primùm per totam Iudæam missi, diuino auxilio, & benignitate freti, iniunctum munus fortiter præstiterunt; atque eam eiusdem prouidentià, & curà, spem, animique virtutem conceperunt, vt deinde per totum orbem Christi nomen humanis auxilijs destituti ferre, prædicareque non dubitauerint.

Horum igitur Sanctorum Apostolorum præclarum exemplum, diuinamque mentem imitati, in eum, qui in CHRISTI IESV nomine illos mittet, omnem tum viatici, tum cuiusuis alterius rei necessariæ curam omnino reijciant. Si quid tamen sit, quod illum scire, qui mittit, interesse animaduertant; illud eidem, siue Archiepiscopus ipse sit, siue Præpositus Sancti Sepulchri, patefacere non omittant.

Auaritiam non solum omnem, sed leuissimam etiam illius suspicionem prorsus fugiant.

Redditibus præterea, fructibusque beneficiorum Ecclesiasticorum, ad quorum curam aliquo tempore gerendam mittentur, se nullo modo inferant. Sed eo victu contenti, qui sibi ad Reuerendissimi Archiepiscopi præscriptum assignabitur, vel literis patentibus, vel alia ratione explicandum, administrationem redditiuum illorum Ecclesiasticorum ab illis geri sinant, quibus id muneris

neris incumbit, iniunctumue fuerit.

Nec verò Oblatorum cuipiam aut emolumentum aliquod à quoquam, munusue vllum, ne minimum quidem, exiguique pretij, aut esculentorum, poculentorumue quippiam, accipere liceat, quacunque causa mittantur, & qualiacunque sint ea munera, quibus ex instituto Congregationis Reuerendissimi Archiepiscopi iussu fungi illos contingat; nisi quid ab eodem Archiepiscopo eisdem dari præscriptum, permissumue fuerit. Neque in Diœcesi tantum ista obseruentur, sed in Vrbe quoque, atque in omni prorsus actionum genere, ad quas mittantur.

Quintodecimo saltem die à suo discessu, & de statu suo, & de fructu, quem Dominus per eorum labores donare dignatus sit, Præpositum S. Sepulchri per literas certiorem faciant diligenter: Singulis verò mensibus Reuerendissimum ipsum Archiepiscopum, aut Vicariũ eius generalem: sed & citiùs etiam, si quid fortè contingat, aut si quid in mandatis habeant, quod eidem celeriùs significandum sit.

Priusquàm autem se itineri committant; patentes literas Reuerendissimi Archiepiscopi à Præposito S. Sepulchri accipiant: qui tum literas illas, tum alia omnia ad missionem necessaria expediri curet, illisque præterea à Cancellario Archiepiscopali indicem plebium, & locorum, quò quisque mittendus est, descriptum accipiens tradat.

Vicarium deinde generalem, Visitatores item generales, ac preterea proprium illius plebis Visitatorem, ad quam mittuntur, si in Vrbe sint, conueniant, vt, si quid illi

illi fortè habeant, quod eis significandum, præcipiendumue sit, ante profectionem accipiant.

In discessu demum à Reuerendissimo Archiepiscopo benedictionem petant, illoque absente, Præposito Sancti Sepulchri se sistant, atque exhibeant, illorumque monita omnia accuratè cognoscant, ac tota mente complectantur.

Ad Vicarium Foraneum statim rectà proficiscantur, eique patentes literas exhibeant.

Ab eodem quæ cuique loco ad spiritus auxilium necessaria sint, sciscitentur, cum eodemque conueniant de diebus, statisque horis, quibus in vnamquamque illi subditam parochiam venturi sunt, vt ille interim Parochos suos certiores maturè faciat.

Vt Parochus Dominico die, alioue præcedente festo, populo significet, quo die aderit Oblatus, pridieque illius diei eundem populum de illius aduentu, sono campanæ admoneat, demum verò etiam, cum aderit, statim eodem campanæ signo illius aduentum significet, eademque ratione ad sacram concionem audiendam, cum tempus aderit, populum conuocet, diligenter curent.

Festis diebus, quibus frequentior, numerosiorque populus ad Ecclesiam confluit, atque spiritualibus rebus maius nactus ocium facilius incumbit, Verbum Dei, pro viribus, diuersis locis, horisque diuersis prædicent: manè scilicet, vno in loco, cum missa celebratur; à prandio, alio in loco, cum rudiores homines fidei Christianæ docentur principia; & vesperi, alio rursus loco, ante vel post salutationem Angelicam, vt frequentiæ populi occasio suadebit.

bit. Alijs autem diebus, quibus populi ſęcularibus curis implicati, diutiùs in Eccleſijs immorari prohibentur; ſummo mane, priuſquàm homines ad ſęcularia opera accedant, in vna Parochiali Eccleſia prædicent; veſpere autem illius diei, in altera: niſi fortè aliquando propter alicuius loci vberiorem fructum, alicubi diem totum commorari opus eſſe cenſuerint. Nullo tamen loco, vltra diem vnum, in eius generis miſſionibus, vlla de cauſa morentur, niſi Reuerendiſsimus Archiepiſcopus aliter iuſſerit.

Quibus autem locis Concionis causà occupati non ſunt, ibi in audiendis Confeſſionibus, ſi Sacerdotes ſint, atque in alijs ſpiritualibus curis ſe totos exerceant, homines inter ſe diſſentientes conciliando; vtrum mundè, ac decenter ſacra loca, vaſaque, atque omnis denique ſuppellex Eccleſiaſtica cuſtodiatur, inſpiciendo; rudiores homines in rebus chriſtianis inſtruendo; in ſcholis etiam eorum, qui diſciplinati vocantur, & alijs huiuſmodi hominum conuentibus, ad virtutem, religionemque capeſſendam fratres, ac collegas hortando; aliaque eiuſmodi officia præſtando, quæ ad animarum ſalutem procurandam accommodata ſunt.

Illa verò potiſſimùm, quæ ſequuntur, tum publicè, tum priuatim, omni ſtudio procurent.

Vt Doctrinæ Chriſtianæ ſcholæ in ſingulis parochijs inſtituantur, reſtituanturue, atque ad præſcriptum inſtitutionum, ab earundem Priore generali traditarum augeantur.

Vt quotidianæ orationis veſpertinę vſus ſingulis locis

retineatur omnino, & vbi intermissus est, restituatur.

Vt Matutina quoque oratio post auroram statim instituatur.

Vt ad Ecclesiam suam omni animi alacritate, & liberalitate bene instruendam, & ornandam, atque augendam Ecclesiasticam supellectilem populus vnusquisque promoueatur.

Vt vel tempore sui aduentus, vel proximo die festo post discessum, qui confessi reperiuntur, sacram sumant Eucharistiam, idemque deinceps sępius faciant. Quin etiam ad peccatorum omnium totius superioris vitę vniuersalem confessionem repetendam illos studiosè cohortentur; eamque ob causam curent diligenter, vt industria Parochorum, auctoritateue Vicariorum Foraneorum ad ea loca, ad quę ipsi mox venturi sunt, vel eodem tempore, vel proximo sequenti die festo, ex vicinis Vicis, Oppidisue, probatiores complures vocentur Sacerdotes, qui operam suam ad audiendas confessiones omni cura, studioque pręstent.

In eam verò etiam curam incumbant, vt, qui sint tum Cleri, tum populorum mores, ex probatis viris diligentissimè perquirant, omniaque notent libello aliquo, quę emendatione egere videantur, de quibus mox, cum Reuerendissimo Archiepiscopo, opportuno tempore, agant. Si quid autem eiusmodi offenderint, quod pręsens postulet remedium; Reuerendissimum Archiepiscopum, vel eius Vicarium generalem certiorem statim faciant.

Qui Sacerdotes erunt, quotidie Missę sacrificium celebrent

lebrent in eo loco, in quo concionem ſunt habituri: quam quidem diebus feſtis poſt recitatum Euangelium ſtatim habeant; cęteris autem diebus, ante Miſſam, niſi aliter faciendum pręſens populi ſuaſerit vtilitas.

Qui verò Sacerdotes non erunt; tum à Reuerendiſsimo Archiepiſcopo, vel à Prępoſito S. Sepulchri, quo die primùm ab Vrbe erunt diſceſſuri, tum deinde & ſingulis diebus feſtis, & ſępè etiam alias per hebdomadam, à Parocho loci, in quo erunt, vel à ſocio ſuo Sacerdote, cum bini mittentur, Sanctiſsimam ſumant Euchariſtiam.

Cum primùm ad aliquem locum peruenerint; ſtatim ſe ad Eccleſiam conferant, ibique ante Sanctiſsimum Dominici Corporis Sacramentum, per aliquod temporis ſpatium, orent; tum ex Parocho, aliiſque Eccleſiaſticis, & probis viris, proprios illius populi mores, & abuſus, & deprauatas conſuetudines cognoſcant, vt ſuis concionibus vberiores fructus ea ratione incolis pariant.

Perpetuò autem apud homines Eccleſiaſticos, & Parochos potiſsimùm, hoſpitentur; vel ſi Eccleſia vacet, ſaltem in Eccleſiaſticis ædibus, ſi fieri poſsit. Sicubi autem fortè Oblatus aliquis aliud domicilium habere comperiatur, quò ipſi venerint; apud eum maneant, Sacerdotali charitate, frugalitateque, qua excipiuntur, contenti.

Quæ de muneribus reiiciendis, deque literis ad Reuerendiſsimum Archiepiſcopum, & ad Prępoſitum Sancti Sepulchri ſępiùs dandis, aliiſque multis in miſsione præſtandis pręſcripta ſunt, ſeruent diligenter; ac præ-

terea etiam quæcumque in tertio libro Conftitutionum Oblatorum, cum titulo De pijs exercitationibus fingulorum Oblatorum ad difciplinæ fpiritualis incrementum, *cum Titulo*, De exercitationibus ad proximorum falutem iuuandam, *notata reperiuntur*.

Illud quoque meminerint Dominica voce admoniti, vt quamcumque domum ingrediuntur, & pacem illi domui precentur, & pro ratione fuæ miffionis, vt vera pax inibi exiftat, omni officio efficiant.

Reuerfi à miffione, Præpofito Sancti Sepulchri literas patentes reftituant, vt eafdem iterum, cum denuo mittentur, accipiant.

Hac igitur ratione fe gerant Oblati, cum aliò mittentur, hæc omnia feruent diligenter, fideliterque præftent.

Hæc enim Congregationis Oblatorum præftantiora funt munera, vtilioresque functiones: quare & his potiffimùm ad Ecclefiæ Mediolanenfis dignitatem amplificandam, vniuerfæque Diœcefis vtilitatem procurandam, enixè incumbendum eft.

In laboribus autem miffionum, alijfue alterius generis nouiter fufcipiendis, atque exequendis, crebrò tum corporis, tum animi vires excitent, fpiritualium præmiorum memorià, quibus Oblatorum tum ingreffum ipfum in Congregationem, tum fingulos hofce labores Sanctifs. Pontifex Greg. XIII. fumma Charitate fusè, latèque profecutus eft.

Atque ea quidem fpiritualia prœmia, hæc planè funt.

Concedit enim Summus idem Pontifex omnibus quidem

dem primùm, & singulis Congregationis Oblatis, qui & nunc, & deinceps vnquam erunt, qui totius anteactæ vitæ peccata confessi, Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum sumpserint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam & remissionem.

Ijs quoque, qui die festo S. Ambrosij, S. Simpliciani, & Epiphaniæ Domini, Missam deuotè celebrauerint; plenariam Indulgentiam.

Præterea in cuiuslibet ipsorum mortis articulo, nomen IESV MARIÆ, deuotè inuocantibus, plenariam Indulgentiam.

Item, quoties Sacramenta ministrabunt; Indulgentiam vnius anni.

Item, quoties ex missione prędicabunt; Indulgentiam trium annorum.

Item, quoties exercitationes, & functiones alias, ad Dei cultum, & proximi salutem præstiterint; Indulgentiam vnius anni.

Item, quoties ex Congregationis Instituto simul congregati collationibus, colloquijsue spiritualibus, aut lectionibus sacris, hortationibusque, aut alijs pijs exercitationibus, per semihoræ spatium vacauerint, aut ad canendas litanias, aut recitandum Antiphonam BEATÆ MARIÆ, Salue Regina, vel aliam pro temporis ratione; Indulgentiam centum dierum.

Item, quoties examen conscientiæ agent, futuræ meditationis argumentum accipient, aut rationem peractæ meditationis confessario, aut Præfecto spirituali reddent; Indulgentiam vnius anni.

Item,

Item, quoties Rosarium Beatę Mariæ Virginis recitauerint, qui consueuerint saltem singulis Sabbatis, & vigilijs festorum dierum eiusdem Mariæ Virginis illud recitare; Indulgentiam vnius etiam anni.

Item, quoties pro Oblato defuncto, ex instituto Congregationis orabunt; Indulgentiam trium annorum.

Item, quoties peccata confitebuntur, aut Missam celebrauerint; septem annorum Indulgentiam.

QVANTVM PECCET, QVI PRÆSCRIPTAS Constitutiones non seruauerit.

CAP. II.

QVOD autem ad harum præscriptionum, Constitutionumque vsum tenendum, ac seruandum attinet, licet ad præclaram animi institutionem, atque ad veræ religionis, omniumque Ecclesiasticarum Virtutum consecutionem, progressumque spiritualem perutiles, atque pernecessariæ illæ sint; si quem tamen eas aliquando non seruare contigerit, non plùs illum tunc peccare declaratur, decerniturque, quàm præuaricationis ipsius, operisue, in quo peccatum est, ratio alias postularet.

LAVS DEO.

ELENCHVS CAPITVM.

LIBRI I.

LIBRI II.

De

LIBRI III.

LIBRI IV.

FINIS.

P. Galeſinius Proton. Apoſt. pro Illuſtriſs. Archiep. & pro R. Inquiſitore.

CONSTITVTIONES
CONGREGATIONIS OBLATORVM
S. AMBROSII,

Ad vniuersam curam, & administrationem eiusdem Congregationis, singularumq; Domuum, & Consortiorum pertinentes,

Illustriss. & Reuerendiss. D.
D. FEDERICI TIT. SANCTÆ MARIÆ Angelorum, S. R. E. Presbyteri Cardinalis, Sanctæq; Mediolanensis Ecclesię Archiepiscopi iussu editę.

FEDERICVS
Tit. S. Marię Angelorum S. R. E. Presb. Card. S. Mediolanen. Eccl. Archiep.

Ad perpetuam rei memoriam.

OLLEGIVM Oblatorum S. Carolus cùm instituisset, vt peteret inde idoneos ministros ad obsequium omne Pastorale, huic ordini statuerat dare leges, quæuè ad animi cultum, & cœlestes curas, quæuè ad hæc humanarum necessitatum inferiora meditamenta

 per-

pertinerent. Sed alterum præstitit ille quidem; descripsitq; saluberrimis praceptis, & optima ratione disciplinam: alterum verò cum agitaret, migrauit ex hac vita. Nos ad eandem vigiliam diuina benignitate vocati, debuimus hac etiam in parte destinata S. Pastoris sequi consilia, & reliquias illius magnæ mentis attenta religione custodire. Damus igitur Oblatorum familijs has leges, & hæc domesticum regimen amplectentia decreta, quæ iam antea mandato nostro præsentibus ipsis promulgata fuere, eamq; recognitionem in acta refferri mandauimus.; Volumusq; vt inuiolabiliter huiusmodi decreta executioni mandentur, simul cum Regulis, quæ ita inscriptæ reperiuntur: Institutionum ad Oblatos S. Ambrosij pertinentium Epitome in libros 4. distributum. *Si quid addi, demi, mutariuè rerum vicissitudo, vel ipsa dies postulabit, liberum id nobis, integrumque reseruamus: contraria, & repugnantia si quæ constituta reperiuntur, aut consuetudine confirmata, ea tollimus, & abrogamus.*

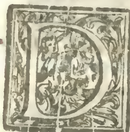
Mediolani ex ædibus Archiep.

A tergo.

A tergo. Dilecto filio nostro Federico Tit. S. Mariæ Angelorum in Thermis Diocletianis Presbytero Cardinali Borromæo nuncupato.

Intus verò

CLEMENS PAPA VIII.

Ilecte fili noster, salutem, & Apostolicam benedictionem. Cum, sicut accepimus, bo. mem. Carolus Tit. S. Praxedis Presbyter Cardinalis Ecclesiæ Mediolanen. dum vixit Præsul, Congregationem Oblatorum in Ciuitate Mediolanen. fundauerit, & pro illius bono regimine, tùm in spiritualibus, tùm in temporalibus, diuersa statuta, regulas, & ordinationes per eandem Congregationem obseruandas ediderit, animo illas, pro vt experientia docuisset, auctoritate etiam Sedis Apostolicæ, qua suffultus erat confirmandi, & approbandi; sed cum morte præuentus id facere non potuerit. Nos de tua pietate, prudentia, zelo, & integritate plurimum in Domino confisi circumspectioni tuæ Ecclesiæ prædictæ Mediolanen. ex concessione, & dispensatione Apostolica similitèr Præsuli, quoad vixeris quando, & quoties tibi videbitur expedire statuta, regulas, & ordinationes

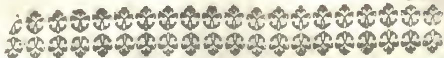
prædictas, auctoritate nostra, examinandi, eaq; aut confirmandi, & approbandi, aut mutandi, & alterandi, & alia de nouo condendi, eaq; etiam confirmata, & approbata, aut mutata, & alterata, & de nouo condita deinceps, quandocunq;, & quotiescunq; pariter expedire iudicaueris, iterum ac pluries mutandi, alterandi, cassandi, annullandi, renouandi, aliaq; de nouo condendi, & ea confirmandi, & approbandi, & ab omnibus, ad quos spectat, & in futurum spectabit, etiam sub censuris, & pęnis ecclesiasticis arbitrio tuo infligendis, declarandis, & moderandis, obseruari mandandi, & faciendi, contradictores quoscunq;, & inobedientes per easdem censuras, & pœnas, aliaq; opportuna iuris, & facti remedia, appellatione postposita, cogendi, & compellendi, aliaq; in præmissis, & circa ea necessaria, seu quomodolibet opportuna faciendi, gerendi, & exequendi, plenam, liberam, & amplam facultatem, auctoritate Apostolica prædicta, tenore præsentium, concedimus, & impartimur. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis cæterisq; contrarijs quibuscumq;

Datum Romæ apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die 5. Decembris M.D.C. Pontif. nostri Anno nono.

M. Vestrius Barbianus.

Loco ✠ Sigilli.

DE

DE ARCHIEPISCOPI In vniuersam Oblatorum Congregationem potestate, & illorum obedientia.

VONIAM Congregationis fundamentum ex Sancti Caroli præcipua Institutione, in obedientia potissimũ, quæ simplicis voti nomine nuncupatur, Mediolanen. Ecclesiæ Archiepiscopo præstanda constitutum est, singuli propterea in hanc Congregationem cooptati illius voluntati, à quo omninò pendent, se conformare studebunt, & quæcunque is ad huius Ecclesiæ vtilitatem imperauerit, promptè exequentur.

Cùm item vniuersæ Congregationis cura, & administratio penês eundem Archiepiscopum sit; Nos idcircò eum, & illius regimini diligenter inuigilaturũ, & paterna animi charitate eandem amplexurum, & Præpositum Generalem, cæterosq; Ministros

intra

intra iuris limites omni ſtudio protecturum planè confidimus, eoq; magis vbi fructus in dies vniuerſo Clero, & animabus ſuæ fidei diuinitùs traditis indè redundantes intuebitur.

Quoties Archiepiſcopus in Vrbe fuerit, optamus, vt negotijs quæ pro Congregatione tractanda erunt, non modò auctoritate præſit, ſed eadem, ſi id rei grauitas poſtulabit, præſens videat, & quod illi vtile, ac commodum videbitur decernat.

Inſuper identidem Præpoſitum Generalem ad ſe adſciſcat, vt de omni Congreegationis ſtatu, de eorum maximè qui ad Prædicationem verbi Dei, viſitationem, & adcætera eius generis per Diœceſim miſſi fuerint, accuratè admoneatur. Quoties verò aliqua in re auxilium deſideratum fuerit, illud paterno quo debet affectu daturum ſperamus.

Exoptamus præterea vt bis ſaltem in ſingulos annos Sancti Sepulchri Ædes, & eius partes omnes exquiſita diligentia viſitet, quoſque ibi moram trahentes recognoſcat, de rebus ad munera tam diuina, quam humana pertinentibus inquirat quàm diligentiſſimè, & ſi quæ deſiderantur facienda imponat.

Vbi verò abſens, vel impeditus fuerit, ad hoc viſitationis munus deligere poterit Vicarium ſuum Generalem, aut alterum virum magni conſilij, & virtutis.

Interim tamen Viſitatores Generales per Capitulũ, vt infe-

inferius, declarati, suo munere omninò fungantur.

Et quemadmodum ius mittendi Oblatos modò per Vrbem, modò per Diœcesim ad ea charitatis, ac obedientiæ munera obeunda pro quibus Congregatio instituta fuit Archiepiscopi proprium est, ita eo absente, vel sede Archiepiscopali vacante ad Vicarium Generalem pertinebit; Qui tamen audito Præposito Generali solùm idoneos deligat.

Qui deindè declarati fuerint, commissum munus ne obeant, nisi scriptis impetrata ab Archiepiscopo, vel Vicario Generali facultate.

DE CAPITVLO GENERALI.

Apitulum Generale huius Congregationis semel quotannis celebrabitur, feria statim secunda post octo dies Christi Corporis solemnitate celebres, sæpiùs item, si ita Archiepiscopo videbitur.

Certus locus ad quem omnes conueniant, Domus S. Sepulchri constituitur; Quod si loci mutationem legitima occasio postulauerit, Archiepiscopus eum deligat quem voluerit, etiamsi in Diœcesi.

Vbi pręstituta dies venerit in Capitulo agatur de omni Congregationis statu, de progressionibus spiritualibus, de rebus omnibus ad Congregationis vsum

perti-

pertinentibus, quas, quia graues Archiepiscopo visę fuerint, is communi consilio tractari voluerit. Nihil tamen proponant nisi de Archiepiscopi, aut si is absit, eius qui præest auctoritate.

Si quid etiam de Archiepiscopi, quamuis præsentis, assensione, seù aliàs propositum fuerit, receptumuè suffragijs, id omninò irritum esse volumus, nisi eiusdem litteris nominatìm comprobetur.

Quoties Archiepiscopus præesse non poterit, Præpositus Generalis in eius locum sufficiatur.

Vbi tamen de Præposito successore, & de cæteris Ministris Generalibus renunciandis consultetur, Præpositus, ac singuli Ministri etiam cuiusuis familiæ, Vrbis, & Diœcesis Mediolanen. potestatem quam obtinent deponant, tum vnus ex antiquioribus Congregationis ab Archiepiscopo, si nō aderit electus, qui duo vota nuncuparit, huic consultationi præsideat, vel alius quem experientia, & vsu magis idoneum iudicarit.

Huic autem Generali Capitulo ij aderunt qui inferius enumerantur, atque suffragij ius hābebunt, quamuis sua quisque munera coram Capitulo, sicuti statutum est, renuntiarit.

Hi porro sunt.

Præpositus Generalis.

Visitatores duo.

Totidem

Totidem Consultores, pluresue.
Assistens Monitor.
Præfectus Spiritualis.
Procurator.
Prępositi cuiusuis domus, qui vitam cõmunem agunt.
Præpositus cuiusuis Consortij Diœcesani, si conuentus statis temporibus vt plurimum ab ijs habeatur.
Rector cuiusuis Seminarij, Collegijue Adolescentum, qui tamen Oblatus sit.
Omnes item qui paupertatis, aut subiectionis suorum bonorum votum vouerint, ij tamen Sacerdotes sint, & triennium in Congregatione laudabiliter commorati.
Vbi Oblatorum numerus creuerit, Archiepiscopus propter locorum distantiam ab hoc conueniendi onere immunes faciat, quos voluerit, ne Ecclesiæ suis nudatæ Pastoribus detrimenti quicquã capiant.
Possit item ad has consultationes, præterquam ad Ministrorum creationem, Oblatos quoscumque alios conuocare, quos negotijs quæ tractantur, opportunos censuerit, modò sint sacerdotali nota insigniti.
Quæuis Oblatorum domus, & Consortium siue in Vrbe, siue in Diœcesi extet, si tamen Oblatis duodecim constet, & statis temporibus congregari soleat, sacerdotem è suo Collegio, seù Consortio tribus iam annis oblatum deligat, qui ad Capitulum

Generale celebrandum conueniat.

Ij omnes, & ſinguli ſuffragia ferre poſſint etiam pro Præpoſiti, Miniſtrorumuè omnium deliberatione; Illud verò ratum firmumuè habeatur, quod ex tribus partibus duæ probarint, ſi tamen Archiepiſcopo ita videbitur, qui liberam ſemper, & eligendi, & approbandi poteſtatem habet.

Sigillum quod ad opportuna Congregationis negotia inſeruiat, eiuſmodi eſſe placet, vt cum Beatiſſimæ Virginis Mariæ, tum Patroni noſtri Diui Ambroſij effigies in ſublimi loco ſignata, aut inſculpta ſit, ſub his præterea, Sanctus Carolus paſtorali veſtitu indutus ita imprimatur, vt quos ſub tutela Diui Ambroſij recipit, eidem offerat, & commendet.

DE RATIONE CREANDI PRÆPOSITVM cæteroſuè Miniſtros Generales.

Ræpoſitus cæteriq; Miniſtri, quorum curæ vniuerſa Congregatio commendanda eſt, ne deligantur, niſi qui à reſidentiæ beneficijs omninò liberi ſint, quiuè annis ſaltem quinque poſt ſacerdotium in Congregationis muneribus rectè vixerint.

Sint præterea in ſpiritualis, & ſanctæ vitæ ratione ita verſati, vt quæcunq; verbis alios docebunt, ea factis exprimant ſuis.

Qui-

Quicunque Ministri sacerdotes sint, præter Scribam, & Procuratorem, quos; modò sacris initiati Ordinibus fuerint, ad id muneris idoneos declaramus.

HÆC AVTEM IN PRÆPOSITI electione omninò seruentur.

Mploretur primò Spiritus Sancti auxilium. Tum ea, quæ de Præpositi Generalis electione, de modo celebrandi Capitulum Constitutiones docent, distinctè, & alta voce legantur.

Tum conditiones necessariæ in illis qui ad hæc munera, & officia vocandi sunt.

Nomina denique eorum qui in Congregatione per quinquennium post Sacerdotium nullo astricti residentiæ beneficio vixerint, quiuè ad hæc officia per idonei habentur.

Capitulum deindè Generale tres huius Congregationis Sacerdotes, & ijsdem quos diximus, virtutibus ornatos, per secreta suffragia nominabit.

Ex his verò tribus Archiepiscopus Præpositum eum deliget, quem pro suo iudicio cæteris, & probitate, & prudentia antecellere iudicauerit. Atq; id illum perpetuò præstitutum speramus, cum Dei honorē, animarum salutem, huius Congregationis vtilitatē sibi ante oculos proponet.

in ferendis verò ſuffragijs hæc lex cuſtodiatur, vbi prius orationi mentali modicum temporis attribuerint; Archiepiſcopus, aut ſi abſit, Præſes, tres ex grauioribus, antiquioribusuè deligat, qui ſuffragiorũ curæ fideliter aſſiſtant.

Qui ad id muneris electi fuerint, illud ne obeant, priuſquam ante Crucifixi imaginem, qui ſupra menſam decenti ſtragulo conſtratam collocabitur, ea iuſiurandi formula, quæ infraſcripta eſt, iurarint, quam & à ſcriba præſtari omninò iubemus.

Ego N. teſtem inuoco Deum, me in hoc ſuffragiorum munere fidelem pręſtiturum, & ſingulorum verum numerum relaturum, nullumq; electorem patefacturum.

Super eandem menſam vrna parata ſit, ſchedulæuè plurimæ, in quibus ita ſcriptum legatur, Nomino Præpoſitum Generalem, relicto ſpacio eiuſdem nominis ſcribendi.

Facto ſicuti præſcripſimus, iuramento, ſcriba hæc ſtatim alta voce pronunciabit. In nomine Sanctiſſimę Trinitatis Patris, & Filij, & Spiritus Sancti ſuffragia ſinguli ordine ferant.

His auditis quiſque aſſurgat, & ad menſam quæ ab omnium oculis nonnihil remota erit, accedens, primò ante Crucifixi figuram genua flectat, deindè ſe crucis ſalutifero ſigno muniat, tùm vnam à ſchedu-

lis

lis ita assumat, vt ab omnibus conspiciatur, tum eorum quos elegerit, nomina, & cognomina mentito quantum poterit charactere, conscribat.

Ad suum autem nomen inscribendum, quod Congregationis sigillo, adhibita cera, contegi debet, vt non modò suffragium secretò detur; verùm etiam, vt si qua fraus subsit, depræhendatur, consuetam manũ adhibeat.

Postremò schedulam in hunc modum conscriptam, complicet, & complicatam altiùs attollens in vrnã conijciat, suumq; statim locum repetat.

Post hæc, qui ad mensæ custodiam iam electi sunt, eidem cum suffragia afferenda erunt aduersa erga cæteros facie adsistant.

Scriba verò vrnam capiat, eandemq; sæpius agitet, vt schedulæ inter se misceantur, confundanturuè, deindè singulas, prout sors tulerit, cum sigilli impressione educat, easque statim suffragiorum curæ assistentibus tradat: Porrò ij Archiepiscopo, aut Præsidi easdem ostendant.

Qui plura suffragia dimidia parte tulerint, ij singuli nominati censeantur, vbi verò plures, quam tres nominabuntur, ij solum tres, qui plura suffragia habuerunt nuncupati existimentur, & si vota fuerint paria Iunior ex nominatis prætermittatur.

Quod si primo non successerit, iterum suffragia eadem ratione

ratione ferantur. Quod si adhuc electio suum non sortita fuerit finem suffragia denuo afferantur.

Hoc item perpetuò seruetur, vbi suffragia propter aliquam causam continuanda erunt.

Ex ijs autem nominatis Archiepiscopus ipse, penès quem creandi, ex suo arbitratu potestas omninò manet, vnum eligat, & creet Præpositum Generalem, qui hoc modo creatus, quod, & reliqui Ministri, præstare debent, promptè impositum sibi onus subeat, nam sicuti Deus illius humeris illud imposuit, ita & opportunas vires ad id sustinendum ministrabit.

Archiepiscopus si aderit, & propter aliquam rationem à Capitulo alios nominari voluerit, id sine mora fiat ante illius absolutionem; rursus si alios, idem omninò pręstetur, Archiepiscopus tamen ex omnibus nominatis vnum deligat, & Prępositum Generalem declaret.

In electione item aliorum Ministrorum vniuersę Congregationis, hęc eadem ratio seruetur, Cui pręterea illud addi volumus, vt in schedulis officij nomen, de quo tunc suffragia ferenda, ponatur. Ij tamen censeantur nominati, qui plura suffragia tulerint, etiamsi dimidiam eorum partem nō excedant. Atq; ipsorum creatio ad Archiepiscopum spectet.

Prępositus, sicut & cęteri omnes Ministri per duos

annos

annos tantum creetur; eo transacto tempore, ad id muneris nec nominati, nec admitti rursus possit, officio perfunctus, saltem biennio ab eodem munere vacet; Possit tamen, si Archiepiscopo videbitur ob legitimam causam ad annum, seù plures confirmari.

Si Prepositus eo consilio, vt diutius in officio perseueret, statutum diem pro habenda Congregatione Archiepiscopo significare nolit, aut negligat, aut in aliud differat tempus, elapso biennio, officij amissione plectatur, ac in posterum pro minimè idoneo habeatur.

Huic verò muneri, donec alter creetur is succedat, qui, si Prepositus è vita decederet, legitimè successisset vti infra declarabitur.

Assistens, qui Monitoris officio fungitur, cæterique Ministri Generales rem totam ad Archiepiscopum opportunè deferant; Secus ea pœna plectantur, vt nec eligere, nec eligi suffragio possint.

Si Præpositus, vel quiuis Minister Beneficij, officijuè residendi munus annexum habentis non impeditam possessionem obtinuerit, sua quisque statim administratione, ac auctoritate priuatus intelligatur.

Præpositi autem locum, ac potestatem, donec alter eligatur, obtineat, cui is, si deficeret, succedendi ius esset.

DE

DE PRÆPOSITI GENERALIS, aliorumuè Vniuersæ Congregationis Ministrorum officio.

VI Præpositus declaratus fuerit, is vniuersæ Oblatorum Congregationi præsit, ita tamen, vt non minus, quam cæteri Oblati ab Archiepiscopi nutu, atq; obedientia in his maximè rebus quas ipsæmet Constitutiones præcipiunt, omninò pendeat.

Si quis Oblatus aliqua in re offenderit ius pænès eundem sit, salutarem illi pœnitentiam imponendi; Vbi verò publica correctione aut pœna indiguerit, Archiepiscopo illam adhibendam penitus relinquat cum illius Decretis, correctionibus, iurisdictioni, Oblati omnes, & Præpositi non secus, ac reliqui Diœcesis Clerici subdantur.

Vbi longius ab Vrbe Archiepiscopus fuerit, vel in Diœcesi commoretur, Præpositus Generalis, quoties opus fuerit, omninò autem semel in mense illum de omni Congregationis statu certiorem faciat.

Assistens verò Monitor, Consultores, & Visitatores idem singulis mensibus præstent; Reliqui autem Ministri tertio quoque mense & hasce nostras Constitutiones omninò seruent.

Si autem Archiepiscopum diutius abesse contigerit,

Præ-

Præpositus Generalis singulis omninò annis illum simul cum assistente consiliario adeat, vt, cùm Congregationis statum ei aperiat, tum, vt ab eo & spiritus incrementa, & pro Congregatione rectè administranda consilium capiat.

Quod si Præpositus morbo, aut iusta de causa impeditus fuerit, antiquior Visitator, aut Consiliarius inuiolatè idem præstent.

Et quoniam spiritualium Congregationum vera nutrix, ac quasi earum forma obedientia est, quæ nec diuturna esse vnquam potest nisi à libera animi voluntate, & dilectione proficiscatur; ideò ad hanc Pręposìtus in Cōgregatione fouendam nihil aptius Christiana charitate arbitretur.

Præpositus igitur amantissimi Patris viscera induens omnes paternæ charitatis vinculo sibi deuinciat, vt ex hoc affectu obiurgationes omnes, ac mandata proficisci videantur.

Singularem viuendi rationem, nisi aliud, aut corporis imbecillitas, aut iusta causa exigeret, quam maximè fugiat.

In vestitu insuper, & totius corporis habitu cæteris modestiæ, & parsimoniæ exemplum se præbeat.

Singulis hebdomadis diem certum habeat, quo Ministros ad consultationem de rebus Congregationis habendam conuocet.

Visitet item vnà cum Assistente Monitore Ædes, & singulos Congregationi adscriptos semel saltem quotannis inuisat.

Vbi res difficilis, aut graue aliquod negocium ad ipsammet Congregationem pertinens inciderit, quod Præpositus de sola consultorum sententia expedire minimè possit, Visitatores, Vicarium, assistentem Monitorem, Procuratorem, Præfectum spiritualem, aliosq; Oblatos, siue domi, siue foris vitam trahentes, eos etiam, qui beneficia Ecclesiastica personalis residentiæ obtinent, & prorsus omnes, prout negotij ratio postularit, sui consilij socios adsciscat.

Ad optimam prætereà vniuersæ Congregationis, Ædiumque S. Sepulchri gubernationem, Ministros, qui mox sequuntur, habeat, quorum ope, & adiumento, quoties opus fuerit, vtatur.

Assistentem Monitorem, vnum.

Consiliarios saltem duos.

Visitatores, duos.

Procuratorem Generalem, vnum.

Præfectum spiritualem, vnum.

Scribam vnum, seu Cancellarium vnum.

Hi omnes præter Scribam, in Officialium Congregationibus suffragij ferendi ius habeant; Siquid verò de officialium generalium consensu, vel consilio faciendum est, id ratum, quod eorum maiori parte pla-

placuerit, omninò habeatur. Si verò paria vota sint, illa pars vincat, ad quam Præpositus inclinauerit.

DE ASSISTENTIS MONITORIS *Officio*.

Assistens Monitor præter consultationis munus, quod idem omnino cum cæteris Consultoribus habebit, Præpositum insuper, ea, qua debet modestia, & grauitate non modò de ijs rebus, quæ ipsius Præpositi vitam, moresuè attingunt, verùm de ijs etiam, quæ ad rectam Congregationis bene gerendæ rationem pertinent, piè admonebit.

Qui aliquid ad se referunt, de quo Præpositus admonendus verè sit, eos benignè, atq; humaniter excipiat.

Dum hoc officio fungitur, caueat, ne odio, neuè gratiæ aucupandæ causa vnquam moueatur, ne modestiæ, aut honestæ libertatis fines transiliat. Visitationis munus vnà cum Præposito obibit.

DE CONSVLTORVM OFFICIO.

Consultores duo, aut plures eligantur iuxtà Congregationis amplitudinem, li tamen ætate graues sint, vt de rebus, quæ in dies euenerint, vnà cum Præposito consultationem, deliberationemuè habeant.

Ii præterea fidele consilium dabunt, & quod ad maiorem Dei gloriam, & totius Congregationis Animarumuè vtilitatem conferre iudicabunt.

Item illi solum consultationis suffragia habebunt.

Præposito autem cognita eorum sententia deliberare, & quid ad maiorem Dei gloriam, & Congregationis fructum esse cognouerit statuere omninò integrum esse volumus. Nunquam tamen ab eorum consilio, nisi legitima, aut probabili ratione discedat, & hæc quoad Consultores, in reliquis verò, quę iam pręscripta sunt, seruentur.

DE VISITATORVM OFFICIO.

QVI Visitatores declarati fuerint, semel singulis annis vniuersam Congregationem visitabunt, ac omnes ad susceptam viuendi rationem, strenuè, piequè prosequendam hortabuntur.

Vbi verò quid reperient, quod remedium propter Dei honorem, & Congregationis vtilitatem desideret, diligenter illud animaduertant, vt salutaris medicina adhibeatur.

Nihil noui decernant, aut pręscribant, statuantuè, sed omni studio curent, vt quæ iam constituta, sancitaquè sunt, exactè inuiolatèque seruentur.

Totius deinde visitationis rationem Archiepiscopo si aderit,

aderit, & Præposito Generali aperiant, vt vniuersę Congregationis statu cognito, pro rei necessitate opportuna remedia adhibeantur. Si Archiepiscopus absit, idem præstet Præpositus, de consilio tamen Congregationis.

Si verò quid graue accidat, quod in longius tempus differri possit, totius Congregationis votum de ea re ad Archiepiscopum deferat, vt pro sua prudentia, ac auctoritate prospiciat.

DE PROCVRATORIS OFFICIO.

Rocurator non solùm vniuersę Congregationis negotia, sed etiam vniuscuiusq; Oblatorum familiæ, quæ vel Mediolani, vel foris in Diœcesi sit, aut quæ aliquando instituetur, diligenter, vbicunq; tractanda erunt, procurabit.

Priuatùm item negotium, prout Præpositus mandarit, identidem suscipiet.

DE OFFICIO SCRIBAE.

Criba Præpositi nomine litteras scribat, & rescribat, easq; in codicem referat.

Nomina item, mores, gesta, aliaue huius generis eorũ, qui in Cõgregatione iam adscripti, aut describi voluerint, separatim litteris consignet.

Diplo-

Diplomata insuper, Regesta, & cuiusq; generis libros, qui Congregationi vsui esse poterunt, diligenter conficiat, atque eos certo loco accuratè asseruet.

DE ADMINISTRATIONE Domus S. Sepulchri.

Vod ad S.Sepulchri Domum attinet, si Oblati pauci numero fuerint, totius Congregationis Prępositus, Consultores, Assistens, Monitor, Procurator, & Scriba, præter publicum munus, quod in vniuersa Congregatione regenda obtinent, singuli etiam peculiare aliquod officium in ea Domo, vbi moram trahunt, habere possint, donec Archiepiscopo visum fuerit.

Vbi deinceps Oblatorum numerus augebitur, peculiares Ministros Archiepiscopus constituat vt Generales Ministri anteà nominati suo munere accuratiùs fungantur. Præpositus tamen eorum regimini præsit.

Insuper Præpositus, cæteriq; Congregationis Ministri in ijsdem S.Sepulchri Aedibus semper, et eo consilio habitent, vt quodcunq; munus, quod illis Archiepiscopus iniunget, siue in Vrbe, siue in Diœcesi, promptè exequantur.

Qui in Vicarium Domus S. Sepulchri creandus est, vnus

vnus sit è Sacerdotibus, aut Ministris Generalibus, non modò probitate vitæ, verùm etiam rerum vsu, atque prudentia insignis, qui Præpositi absentis, vel impediti vices gerat.

Nihil tamen innouet, aut immutet sine illius facultate.

Adiutor prætereà illi sit, qui ad inferioris domus ministeria incumbat.

Pro Vicarij item electione Præpositus, de Ministrorum tamen Generalium consensu, tres nominabit, è quibus Archiepiscopus aptiorem pro suo iudicio eliget. Cæterùm ea omninò seruentur, quæ in capite de cuiusq; domus administratione præscripta fuerunt.

DE ADMINISTRATIONE *cuiusq; Domus, & Consortij.*

VÆque Oblatorum Domus, ac Consortium, communem vitam degentium, etiamsi ex Oblatis Beneficium Ecclesiasticum personalis residentiæ obtinentibus constet, hos Ministros habebit, Præpositum, Vicarium, Præfectum spiritualem, Assistentem Monitorem, Consultores duos, Procuratorem, & Scribam.

Hi singuli in cuiusq; Domus, ac Consortij administratione officij sui partes diligentissimè præstent, prout de Ministris S. Sepulchri sancitum fuit.

Harum

Harum Domuum, & Consortiorum Præpositi Oblatis, si quid leuiter offenderint, salutarem pœnitentiam imponant.

Consortiorum item Præpositi Oblatos statutis diebus ad Consortia non accedentes priuatim primò admoneant, mox Consortij spirituali Præfecto, & Scriba præsentibus, nisi legitima causa impediti abfuerint, salutarem pœnitentiam iniungant.

Qui verò eorum iussa neglexerint, aut impositam pœnitentiam recusarint, aut contumaciter se defenderint, ad Præpositum generalem deferantur, qui Archiepiscopum de tota re certiorem faciat, curetuè vt ab eo accersiti non modò arguantur, sed etiam, prout quisque peccarit, grauiter puniantur.

Si autem in errore pertinaciter perseuerauerint, de Congregationis albo expungantur.

Præfectus spiritualis singulos sui imitatione in omnibus pijs exercitationibus, ac in oratione præsertim, quæ solo mentis motu fit, & propterea mentalis appellatur, erudiat, eos maximè qui in Congregationem nuperrimè adscripti sunt, erga quos omnes, ea sit animi affectione, qua parentes erga filios esse consueuere.

Cùm Præposito res graues conferat, & si quos illius consilio, atq; adiumento indigere existimauerit, ad illum statim eos mittat, vt salutarem medicinam recipiant.

Pro-

Procurator Oeconomi Officio fungatur, resq; omnes familiares tueatur, & administret. Pecuniam verò, quam exegerit, in capsa ad hunc vsum constituta collocet, quæ duabus clauibus inter se diuersis claudatur, quarum altera à Præposito, à Vicario altera asseruetur.

Confessiones, quas appellat, de exactis, seu receptis pecunijs per publicas tabulas conficere possit. Nullo tamen modo contractus inire, aut Congregationem, aut illius bona obligare possit, nisi ei a Præposito, Capituloque Domus, vel Consortij, pro quo res agitur, opportunè mandatum fuerit.

Archiepiscopi præterea licentiam vbi opus fuerit scripto exaratam obtineat, ita vt nihil ex solemnibus quę ab ipso iure, vel etiam ab ipsis Prouincialium, Dioecesanarumq; Synodorum Constitutionibus requiruntur, planè desit. Aliter contractus omnes omninò irritos esse declaramus.

Scriba cuiusq; Domus, census, & sumptus in codicem accepti, & expensi ordine referat, atque libellos, qui ad calculi rationem spectant in Tabulario accuratè custodiat.

Conuentibus, ac Capitulis, quæ in quauis Oblatorum Domo, & Consortio habebuntur, non modò hi Ministri omnes intersint, iureq; suffragij vtantur, verùm etiam reliqui, qui iam per triennium in Oblatorum numero laudabiliter vixerint.

In ijs porrò Capitulis de rebus ad eam familiam, domumuè pertinentibus consultatio habeatur.

DE CREATIONE MINISTRORVM *cuiusque Domus.*

Rchiepiscopus Præpositum, ac Ministros cuiusuis Oblatorum Familiæ, & Consortij, audito Pręposito Generali, si ei ita placuerit, pro suo arbitratu deliget, ac creabit.

Qui verò eligendi erunt, Sacerdotali ordine insigniti sint, & quem ad Præpositi munus deligi oportebit, iam quinquennio in Congregationem adscriptus sit, cæteri autem triennio, præter Procuratorem, & Scribam.

Qui ab Archiepiscopo creati fuerint, in Capitulo generali renuncientur.

Præpositus cuiusq; Domus Consultationi, quæ habebitur de creandis, & constituendis Ministris inferioribus propriæ Domus semper intersit.

Horum autem administratio biennio duret; & amplius, si ita Archiepiscopo placuerit.

DE ADMINISTRATIONE CONGREgationis mortuo, seù deficiente Præposito.

MOrtuo generali Præposito, qui in Congregatione antiquior fuerit nullo residentiæ beneficio

ficio astrictus ex ijs, qui in Ædibus S. Sepulcri degunt, in eius locum succedat, ac vniuersam Congregationem, donec alter creetur, administret.

Vbi verò sede Metropolitana vacante Præpositus Generalis officij sui tempus expleuerit, in officio tamen tandiu perseueret, quamdiu nouus Archiepiscopus creetur, qui nouum Præpositum constituat.

Idem de cæteris Ministris Generalibus, & cuiusuis familiæ, & Domus omninò seruetur.

Sede item vacante nullo modo Ecclesię Metropolitanę Capitulo quicquam innouare liceat, quod huius Congregationis statum attingat, neq; aliquid decernere, aut iam decretum abrogare, neque eius Constitutionibus derogare, neuè Ministros amouere, vel mutare, vel nouos creare, nec quicquam demum noui agere, quod ad vllam huius Congregationis immutationem pertineat.

Atque hæc de Generalibus Constitutionibus, iam ad aliquot particulares quę Oblatorũ sunt, accedamus.

DE DIVERSIS GRADIBVS Oblatorum.

VM in vniuersa Oblatorum Congregatione Ministri esse debeant, qui pro Archiepiscopi arbitratu ad multiplices atq; pios huius Mediolanensis Ecclesiæ vsus pro Dei gloria, & populi

salute obeundos parati semper sint; ob id varia hominum genera, qui quouis modo Ecclesiæ, aut Archiepiscopo vtilitatem afferant, habere constat.
Et quamuis Congregatio pro singularibus quibusdam functionibus Ecclesiasticos potissimum homines à beneficijs omninò liberos requirere videatur, eos tamen, qui aut residentiæ beneficijs astricti tenentur, aut laicos homines qui charitatis officia iuxta S.CAROLI Institutũ, piè exerceant, haud excludit.

DE IIS QVI VOTVM SVBIECTIONIS bonorum emiserunt.

QVI subiectionis bonorum votum sub Archiepiscopi obedientia nuncuparint, quoties Archiepiscopo videbitur, vel Visitatoribus inter visitandum, seu alio tempore, vel alteri, cui Archiepiscopus maluerit, fructuum administrationis rationem diligenter reddant, & de fructibus, qui eis mortis tempore supersunt absque ipsiusmet Archiepiscopi consensu statuere non possint.

DE OBLATIS LAICIS.

QVoniam sicuti dictum est vniuersæ Congregationis laicorum Hominum opera prodesse multum potest, ij propterea in Congregationem duplici ordine admittantur. Primò, qui singulari morum

morum probitate insignes sunt, etiam matrimonij vinculo astricti, domique suæ vitam iugiter trahentes, vt ea misericordiæ, & charitatis erga alios munera, quæ de Congregationis more seruantur, planè exerceant, tum qui in Congregationis Collegiatis Domibus aluntur, vt omnia domestica officia, priuatasq; exercitationes promptè, ac diligenter obeant.

Hi tamen matrimonio liberi sint, nec quadragesimum annum excedant, nec minores triginta annis, & tot modò recipiantur, quot ad ea munera obeunda sufficiant, nisi aliter Archiepiscopo visum fuerit.

DE RATIONE ADMITTENDI OBLATOS in Congregationem.

Acultas recipiendi Oblatos in Congregationem penes Archiepiscopum sit; eo autem sex menses absente, penes Pręposítũ Generalem. Hic tamen neminem admittat, nisi prius per litteras Archiepiscopo significarit, ab eoq; facultatem impetrarit.

Præpositus insuper, quænam eius, qui recipi postulat, intentio, quiuè illius finis, explorabit; maximè verò, an in eo conditiones sint, quæ, vt recipiatur, dignum reddant.

Qui admitti in Congregationem petierit, supplicem libellum Archiepiscopo, eoq; absente Praeposito exhibeat, qui eius mentis, ac firmi animi desiderio penitùs cognito, statim praefecto spirituali, aut alteri probato, & prudenti Viro ex Oblatorum ordine commendet, vt eum de Congregationis Institutis, ac moribus planè erudiat, & de eius natali, die, vita, doctrina, & ingenio diligenter in hunc modum inquirat.

An is singula habeat, quae Congregationis instituta requirunt.

An admitti in Congregationem petat, siuè vt sacris Ordinibus initietur, vel vt sibi ad beneficia Ecclesiastica faciliorem aditum aperiat; An potius, vt Deo in Clericali sanctimonia verè, & sincerè inseruiat.

An ita rerum indigentia prematur, vt hoc auxilio indigeat.

His diligenter exploratis, omnia sigillatim scribat, & ad Praepositum cum suo voto fideliter deferat, Praepositus praeterea eidem & votorum iura, & totius Congregationis finem aperiat. Hic si impeditus fuerit, eius iussu Assistens Monitor, vel Praefectus spiritualis, vnà cum Consiliarijs idem exequantur.

Si quod impedimentum, quo minus admitti possit, emergat, alia Deo inseruiendi ratio illi proponatur. Quòd si nil obstiterit, ad se Praepositus accersat, &

ex

ex eius ore, ac sermone indolem, mores, ingenium, spem futuri denique progressus diligenter obseruet; Tum singula ad Officialium generalium, & Oblatorum Congregationem referat, vt, recipiendus ne sit, vel excludendus, in ea deliberetur. Præpositus deniq; Congregationis decretum ad Archiepiscopum, nisi à Diœcesi absit, deferat, qui pro suo arbitratu eundem vocet, & quid agendum sit, decernat. Eos verò, qui ad Congregationis functiones exercendas parùm accommodati visi fuerint, nullo modo recipiat.

Vbi autem eum in Oblatorum numerum referri Archiepiscopus decreuerit, præter casus inferiùs positos in S. Sepulchri Ædes, quo loco tyrocinium ponunt, omninò recipiatur.

Probationis tempus nouem menses, & ad minus sex, & amplius etiam, pro Præpositi arbitratu, cum consilio tamen Præfecti, & Consultorum, duret. Annum verò non excedat nisi de Archiepiscopi facultate.

Quo præsertim tempore sub Præfecti spiritualis, vel alterius disciplina, cui cura demandata erit, modestiam, & in omnibus rebus obedientiam exhibeat, in pijs exercitationibus, & meditationibus, quæ Christianam pietatem, ac disciplinam fouere solent, se exerceat, vitiorum detestationem procuret; littera-

rum item ſtudia omni diligentia amplectatur, vt his imbutus populum in vera, & Chriſtiana viuendi ratione erudiat, & conſeruet.

Peractoq; deniq; exercitationum curſu, ante Congregationis ingreſſum, totius anteactæ ſuæ vitæ peccata Confeſſario diligenter aperiat.

Dum in his pijs actionibus Nouitij ſe exercent, quæ animum à beneficijs auocant, & quæ ad perfectiorem Oblatorum ſtatum pertinent, ijs potiſſimùm proponantur.

Hoc temporis interuallo, ſingulis tribus menſibus, à duobus Sacerdotibus, qui ad id muneris electi fuerint, diligenter examinentur, vt ſingulorum ſpirituales progreſſus cognoſcantur, quos vbi cognouerint, ad Præpoſitum deferant.

Probationis tempore ſinguli, præter alimenta, nihil aliud à S. Sepulchri menſa recipiant, niſi graui de cauſa aliter Archiepiſcopus, audito Præpoſito, & Conſultoribus, iudicauerit.

Qui à Religione egreſſus, vel dimiſſus fuerit, in Congregationem, niſi ob legitimam cauſam, eamq; non turpem, egreſſum, vel dimiſſum fuiſſe conſtet, & ante tempus probationi definitum, nullo modo admittatur. Inſuper Congregationis muneribus, atque inſtitutis idoneus ſit.

DE

DE RATIONE ADMITTENDI OBLATOS *Beneficia Residentiæ habentes*.

VI Residentię Beneficia iam obtinent, in Congregationem recipi possint, modò viri spectatæ vitæ, innocentia, morumq; probitate conspicui sint, & vniuersæ Congregationi non mediocri ornamento esse queant.

Cùm verò in his recipiendis non pręscripta superiùs probatio requiratur, idcircò postquàm animi sui desiderium tùm voce, tùm supplici libello patefecerint, nec vllus dę eorum optima viuendi ratione, & præstanti constantia dubitandi locus restet, Præpositus cum Archiepiscopo rem agat, an recipiendi sint; quos si dignos censuerit, primò in spiritualibus exercitationibus per quindecim, vel viginti dies, se exerceant, deindè omnium vota suscipiat, vt recipiantur.

DE IIS OBLATIS, QVI, RELICTIS BENEficijs, *Domibus Congregationis se adscribi postulant*.

T si sperare licet multos fore Beneficia Residentiæ obtinentes, qui illis, de Archiepiscopi consensu, a se abdicatis, in Congregationem adscribi vehementer optent, vt totius Congregatio-

nis munera verè ſuſtineant: quia tamen multi etiam ſunt, qui in eam cooptari velint, eo conſilio, vt alia Beneficia Eccleſiaſtica conſequantur; Ideò Præpoſitus eorum mentem primò diligenter inſpiciat, ſæpiuſq; probet, tùm rem coram Congregatione proponat, ac totius Congregationis ſententiam ad Archiepiſcopum deferat; quam ſi probarit, in probationis domum recipiantur, vt ibi, priuſquam Beneficijs ſe abdicare ab Archiepiſcopo permittantur, per duos, aut tres menſes in pijs exercitationibus, ac in ijs maximè, quæ ad ſtatus electionem faciunt, ſe exerceant.

Hoc tranſacto temporis ſpatio, in ſententia conſtanter ſi perſeuerauerint, iterum re in Congregatione propoſita, & diſcuſſa, Præpoſitus Archiepiſcopum admoneat, vt Congregationis Menſæ cum beneficij vacatione adſcribantur, & in Oblatorum numerum referantur.

Si qui tamen debiles, infirmi, frequenter ægrotantes, ſenes, & alij, qui Congregationis munera obire minime poſſint, adſcribi poſtulent, recipi prohibemus, niſi forte ob vitæ integritatem, ac doctrinam vtiles Congregationi eſſe queant. Verùm id àb Archiepiſcopi voluntate omninò pendeat.

Vbi verò ad titulum menſæ Congregationis adſcripti fuerint, vacare ſtatim quæcunque Reſidentiæ beneficia,

ficia, quę huic nouo vitę generi repugnant, omninò censeantur.

DE RATIONE RECIPIENDI, ET PRObandi eos, qui in Seminarijs aluntur.

QVI in Seminarijs educantur, si inter Oblatos adnumerari cupiant, cum Prępoſito per Rectorem, vel Præfectum ſpiritualem ſupplicem libellum dederint, de ſuo ſtatu diligenter inquiratur, & re à Præpoſito in Officialium Congregatione explicata de eorum ſententia, an recipiendi ſint, nec ne, cum Archiepiſcopo agatur.

Si verò Archiepiſcopus annuerit, primò totius anteactę vitæ peccata diligenti conſcientiæ diſcuſſione confiteantur; mox in pijs exercitationibus approbentur, ac de inſtitutis, & legibus Congregationis inſtruantur; tum voto coram Archiepiſcopo facto, & in Congregationem recepti ad Seminarium remittantur, vbi loco Oblatis aſſignato ad Sacerdotium vſque commorentur.

Interim tamen eiuſdem Congregationis Sacerdos vnà cum Præfecto ſpirituali Seminarij diligenter curabit, vt non modò in litterarum ſtudia, quibus addicti ſunt, incumbant, verum etiam in pijs exercitationibus ſe exerceant, ac in ijs præſertim quæ ad probationis Domum S. Sepulchri ſpectabunt.

 Verùm

Verùm quoniam litterarum ſtudia pietatem, ac interiorem diſciplinam impedire aliquando videntur, ſinguli propterea peracto ſtudiorū curſu antequam in S. Sepulchri Ædes recipiantur, iterum per tres menſes à Præfecto ſpirituali Seminarij in rebus ſpiritualibus, & virtutibus huius inſtituti proprijs apprimè inſtituantur, mox vbi progreſſus certum ſpecimen dederint, niſi aliud obſtet, eo transferantur.

DE RATIONE DIMITTENDI EOS, QVI ad Congregationem apti minimè ſunt.

VI probationis tempore ad Congregationis vſus minus idonei reperti fuerint, Archiepiſcopus eos audito Præpoſito, dimittere poterit, ea tamen cautione, vt id abſque illorum ignominia præſtetur.

Dimittendi cauſæ potiſſimum hæ erunt.

Si contumacis fuerint naturæ.

Si in conuerſatione difficiles.

Si deprauatis moribus, & tranquillitati contrarijs.

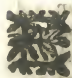
Si ad inſtituta ſeruanda minimè idonei.

Si infirma valetudine.

His in Congregatione diſcutiendis Præfectus ſpiritualis ſemper interſit.

DE

DE BENEFICIIS ECCLESIASTICIS *non expetendis, nec procurandis.*

X Congregationis instituto nemini Oblato, vbi obedientiæ votum præstiterit, nisi Archiepiscopo iubente, cuiuscuis generis beneficium suscipere minimè liceat, vt tamen beneficiorũ omnis ambitus tollatur, votumq; inuiolatè seruetur, prohibemus inposterum ne quis vllo modo, aut titulo Beneficia, Collationes, Prouisiones, & eiusmodi etiam à Sede Apostolica obtineat, aut impetret sine eiusdem Archiepiscopi consensu, & nisi facta in litteris Apostolicis huiusmet Constitutionis, & Voti, ratione cuius incapax est, expressa mentione. Aliter hæc omnia irrita, & nulla tam in iudicio, quam extra fore, & esse præsenti Decreto sancimus, & declaramus.

DE NVMERO EORVM, QVI OBLATOrum *Mensa adscribendi erunt.*

Ertus Oblatorum numerus, & si nullo modo præscribi potest, Mensæ tamen ij tantum adscribantur, quos Congregationis redditus alere commodè possint.

Dum igitur Congregationi alia bona addantur, sexaginta sint.

Vbi verò aucta, eorum numerus in Capitulo Generali augeatur.

Nemo autem ad titulum mensæ Congregationis S. Sepulchri admittatur, qui non saltem annum, vel in Seminarijs, si alicuius alumnus sit, vel in ipsismet probationis Ædibus versatus fuerit, & re prius ad Congregationem relata, & ab Archiepiscopo approbata.

Quicunque in S. Sepulcri Ædes, ac familiam recipiuntur, primo biennio in Præfecti spiritualis curam, & disciplinam tradantur, cui, quoties petierit, progressus rationem reddant.

DE OBLATORVM VESTITV, & stipendio.

T autem Oblatorum necessitatibus modestè consulatur, vestitus, aliarumq; necessitatum causa decernimus, vt primo biennio singulis vigintiquinque nummi aurei, postmodum triginta tradantur.

Ijs verò qui paupertatem vouerint, vestes, aliaque necessaria ex Congregationis Vestiario nummorum loco decernimus, & assignamus.

Præpositus eandem vestitus, rerumq; omnium rationem seruet, quam cæteri; capiat item eundem cibum, & potum.

Cubi-

Cubiculum verò, hospitum gratia, qui ad eum sæpe conueniunt, paulò elegantius cæteris habere possit, ita tamen, vt in omnibus humilitas, & modestia eluceat. Peracto biennio successori illud relinquat, & ex eo nihil asportet.

DE BIBLIOTHECA COMMVNI.

T vetus iam, eademq; priuata Congregationis Bibliotheca perpetuò seruetur, Nos Archiepiscopali nostra ordinaria auctoritate interdicimus, ne quis libros quouis prætextu ex interiori Bibliotheca, vbi selecta, & separata fuerit, audeat asportare.

Nemo item libros è Bibliotheca ad Cubiculorũ vsum comparata, sine Bibliothecarij, aut Præpositi facultate auferat.

Qui licentiam obtinuerit, & Autoris nomen, quem aufert, & proprium propria manu in libro ad hunc vsum constituto conscribat.

Libros insuper vtriusq; Bibliothecæ è Domo transferre, aut cuiquam accõmodare omninò prohibemus.

Qui secus fecerit; si Clericus suspensionis; Si verò laicus excommunicationis pœnam statim incurrat, nec absolui, liberariuè queat, nisi ab Archiepiscopo, vel ab altero, cui ipsemet facultatem ad id nominatim dederit.

CON-

CONSTITVTIONES QVÆDAM
Ad Disciplinam Oblatorum pertinentes.

NEmo nisi de Congregationis consilio, & Archiepiscopi facultate Ordinum promotionem curet, Doctoratus item laureolam nisi ab Archiepiscopo, vel de illius licentia in publico Gymnasio suscipiat. Qui secus fecerit à Congregatione segregetur. Quod si facti probabilem causam afferat, insignium vsu pro Archiepiscopi arbitrio interdicatur.

Singuli insuper honoris titulos, sicut Domini, & alios id generis non vsurpent. Qui verò Sacerdotes sunt, Patris nomine appellentur, cæteri tantùm proprio, aut familiæ contenti sint.

Vestitus Oblatorum, is omninò sit, vt ex eo illos esse Dei ministros appareat. Quare vestes non ferant nisi laneas, easque humiles, hyeme ex grauiori filo, æstate vero paulò subtiliori contextas, siuè quas vulgo dicunt di CIMOSONA, & di SARZA. Ea etiam ratio perpetuò seruetur, quæ à Concilijs Prouincialibus, & Diœcesanis præscribitur.

In exitu è domo suum quisque sigum è tabella iuxtà Ianuam affixa remoueat, cùm autem redierit, suo illud loco restituat.

Quicunque mensę S. Sepulchri adscripti sunt, aut in domibus

domibus Collegiatis, Seminarijs, Collegijsuè vitam degunt, peccata sua Confessori à Prępoſito aſſignato, vel alteri ab Archiepiſcopo generatim approbato confiteantur.

Præpoſitus item libellum habeat, in quo ſingulorum confeſſiones diligenter notet, vt an ab ijs inſtituta de confeſſione ſeruentur, planè cognoſcat.

In miſſionibus verò, & itinere, Confeſſarijs in Concilio approbatis vtantur, Oblatis maximè, ſi qui reperiuntur.

Vt animus cum corpore reficiatur, ac recreetur, ſinguli in menſa legant, etiam Sacerdotes, niſi quando id à cæteris præſtari commodè poſſit.

Barbam nemo nutriat, alatuè, ſed qui trigeſimum annum exceſſerint, vel ſtrictim omninò tondant, vel propè cutim.

Barbam item è ſuperiori labro omninò recidant; cæteri verò iuniores ad pectinem.

Semel in hebdomada, feria videlicet ſexta, hora à Præpoſito conſtituenda ſinguli non legitimè impediti, ſiuè in Sancti Sepulchri Ædibus, ſiuè in Seminarijs, Collegijſuè moram trahant, in Sancti Sepulcri Oratorium ad Capitulum Spirituale conuocentur, in quo à Præpoſito, vel ab alio qui admonitus fuerit, breuis aliqua pia cohortatio habeatur.

Poſt hanc verò ſinguli commiſſæ culpæ veniam, ac

pœnam

pœnam ſuppliciter poſtulent, quibus Præpoſitus præmiſſis paternis cohortationibus ad Congregationis leges integrè ſeruandas ſalutarem pænitentiā iniunget. Ad quod ſpirituales ſermones, præſertim de virtutum exercitatione, plurimum iuuabunt.

Nemo ſiue Congregationis Menſæ adſcriptus ſit, ſiue in Collegiatis Domibus viuat, Monialium, aliarumuè fœminarum communem vitam degentium curam, neuè Confeſſarij partes ſuſcipiat. Archiepiſcopum proptereà hortamur, vt nemini ex ijs, niſi ex graui neceſſitate, eiuſcemodi onera imponat.

Porrò ijs extraordinariæ Miſſiones ad earum Confeſſiones audiendas, Viſitationes, Concioneſuè habendas, ſi facultas ab Archiepiſcopo, vel eius Vicario Generali concedatur, minimè prohibeantur.

Si quis Sancti Sepulchri Oblatus votiuam aliquam peregrinationem ſuſcipere, vel ad domeſticos lares, vel alio ad animi, corporiſq; vires recreandas proficiſci voluerit, Præpoſitus ſemel in anno facultatem impertiat, ita tamen vt ex tribus dimidia pars in Ædibus S. Sepulchri pro Religioſis exercitationibus, Eccleſiaſticiſq; neceſſitatibus, & muneribus, quæ ab Archiepiſcopo iniungentur, vbicunque obeundis, ſicuti diximus, ſemper commoretur.

Qui autem ſine Archiepiſcopi licentia diutius, quam facultas data eſt abſuerit, is toto eo tempore non

ſolùm

solùm stipendij pœna mulctetur, verùm etiam alijs de Præpositi, & Officialium Congregationis consilio. Si verò contumaciter diutius absuerit, re ad Archiepiscopum delata, grauioribus pœnis plectatur.

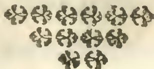
Quod si alicui ægritudinis, vel alia causa sæpius per annum abesse expediat, Præpositus nisi de Archiepiscopi licentia id illi haud permittat.

Amicorum, aut proximorum priuata negotia nemo suscipiat, geratuè, nisi de Superioris facultate, & in re graui per quindecim dies.

Si verò longiorem temporis moram postulant, ab Archiepiscopo licentiam obtineat, vt in paternis Ædibus, aut alibi, honesto tamen loco, donec illa absoluat, commoretur.

Nemo item quadragesimali præsertim tempore concionandi facultatem curet: ab Archiepiscopo iussus promptè munus obeat.

Nihil tamen pro mercede, siuè alio quouis titulo capiat. Sed si qua pecunia, vel quid aliud spontè oblatum fuerit, id ad piam aliquam causam pro Archiepiscopi, & eo absente, Præpositi Generalis arbitratu distribuatur.

DECRETA

Visitationis Congregationis Oblatorum SS. Ambrosij, & Caroli edita anno 1622.

1 *QVÆ Sancti Caroli institutionibus, nostrisque Constitutionibus pro bono Congregationis regimine, sancita sunt, accuratè Præpositi studio seruentur, cuius præcipuè in hoc conscientiam oneramus, vt si in aliquo ab eis fuisse recessum cognouerit, ea in pristinum vsum reuocare curet, & ne in posterum quidquam intermittatur, aut negligatur, quod Congregationis bonum concernat, diligenter animaduertat, re ad nos sigillatim delata quoties opus fuerit.*

2 *Meminerint Præpositus, & ij, qui Congregationis regimini præsunt penes Archiepiscopum plenam esse in Congregationem potestatem, ab eiusque nutu, & voluntate totam huius instituti administrationem pendere, & propterea debere ea omnia, quæ in Congregationis gubernatione Oblati gerunt, eidem subordinatè præstare.*

3 *Præpositus, & Officiales primarij ad præscri-*

ptum electi ſuo muneri diligenter incumbant, nec officium, ad quod quiſque fuerit aſſumptus etiam beneficij adepti prætextu, inconſulto Archiepiſcopo, deſerat, licèt, eo ipſo, quòd beneficiũ, quod reſidentiam requirat, fuerit ademptus, officium dimittere teneatur ad præſcriptum Conſtitutionum.

4 *In admittendis Clericis ad Congregationem eos præmoneat Præpoſitus votum eſſe perpetuũ, nec ab vllo poſſe abſolui in foro exteriori, niſi Archiepiſcopo relaxante; Si qui Congregationis ſeruitium deſerere quoquomodo præſumpſerint, ſe pœnas daturos, & ad voti obſeruationem pænis, & cenſuris eſſe reuocandos.*

5 *Qui petentium mentem perſcrutari ex officio tenentur, illud maximè in vnoquoque animaduertant, an ſe offerant, vt faciliùs beneficium conſequantur, ſeu vt ad titulum menſæ Sancti Sepulchri ordinentur, & ſi quem eò progredi cognouerint, non admittant, niſi prius re ad Archiepiſcopum delata, & expectato illius mandato.*

6 *In extraneis ad Congregationem admittendis ſingularis cautio adhibeatur, maximè in eiſdem promouendis ad titulum menſæ Sancti Sepulchri.*

7 *Quoniam autem Apoſtolica liberalitate Clericis Congregationis indultum eſt, vt hi, qui nulla beneficia Eccleſiaſtica obtinent, nec patrimo-*

nium sufficiens possident, ad titulum mensę Congregationis eiusdem Sacris Ordinibus initiari valeant; modo tamen, quando illis aliunde quomodolibet sufficienter Archiepiscopi iudicio, aut ex parte prouisum fuerit, ex tunc mensa ipsa in totum, vel ex parte, pro qua prouisum erit, exonerata censeatur. Vt Sanctum istud priuilegium Congregationi incontaminatũ perpetuò conseruetur, ordinamus, ne in posterum quis Clericus Congregationi adscriptus ad titulum mensæ Sancti Sepulchri, seu Congregationis huius ordinandus admittatur, nisi priùs legitima probatione docuerit se nec beneficium habere, nec patrimonium sufficiens, ad quod sacris initiari valeat, quod iudicium, quoniam soli Archiepiscopo commissum videtur, is, qui eo priuilegio vti voluerit, ab Archiepiscopo approbationis rescriptum obtineat, in acta ordinationis illius temporis reponendum, & conseruandum; aliter facta promotio, subreptitia censeatur, & is, qui subrepserit tandiu suspensionis pænam subeat, donec tituli subrepti loco patrimonium subijciat exonerata Congregationis mensa arbitrio Archiepiscopi.

Exhiben dũ ergo erit tempore ordinationis.

8 *Vtque præterea Congregationis mensa ab eo onere iuxta Indulti dispositionem sit exonerata, quoties casus memoratus eueniet, mandamus Præposito pro tempore, & Procuratori mensæ, vt statim, ac quis ita ordinatus, aut beneficium,*

 aut

aut patrimonium fuerit adeptus, illudque pacificè possideat, ita vt sit in casu eximendi mensam ab eo onere quoad titulum, aut pro parte, aut in totum, datis statim probationibus, ab Archiepiscopo iudicium exonerationis exigat, quod etiam in forma probante in librum mensæ adnotetur, & in acta Ordinationum in Cancellaria Archiepiscopali registrandum deferatur, eorum & promoti conscientiam onerantes, si secus factũ, aut ea cura neglecta fuerit, aut intermissa.

Exoneranda communis mensa titulis, si &c.

9 *Vt autem consulatur indemnitati mensæ Cõgregationis, si in hoc propræterito grauata reperiatur, volumus, vt coram Vicario nostro Generali fiat noua discussio eorum, qui hodie sunt adscripti mensæ, vt dignoscatur, an quis eorum beneficium possideat, vnde mensa veniat in aliquo, quoad titulum exoneranda.*

10 *Qui ad titulum mensæ fuerunt initiati, vel ad patrimonium, vel ad beneficium simplex, quando sunt in Congregationis seruitio extra ædes S. Sepulchri, sciant ipsis nullum ius competere aduersùs mensam pro alimentis, sed iuditio Archiepiscopi sufficienter illis esse prouisum siue inseruiant Collegijs, siue missionibus, siue aliter impensis Collegiorum, & Ecclesiarum, quibus suffragantur. Quando verò sunt in Congregatione in ipsis ædibus S. Sepulchri, competit illis ius prouictu, & vestitu iuxta regulas, licèt mensa sit exonerata quoad titulum pro ijs,*

qui

qui ſunt ordinati vel ad patrimonium, vel ad beneficium, vbi verò contingat ſuprascriptos eſſe dimiſſos à Congregatione ex propria culpa, illud pro certo habeant, menſam ordinato teneri in ſolo caſu neceſſitatis, ne clericus diuino ſeruitio mancipatus cum dedecore Eccleſiaſtici ſtatus emendicare cogatur.

11 *Promoti ad titulum menſæ memores ſint continuo Eccleſiæ ſeruitio ſe adſcriptos eſſe, neque illud ſub quocunque prætextu deſerere poſſe ſine expreſſa facultate Archiepiſcopi, ſuſpenſionis à Diuinis pœna propoſita ipſo facto ſubeunda illis, qui ſine illa facultate relicta Congregatione ad alienam Diœceſim ſe transferre præſumunt, à qua liberari nequeant, niſi ad priſtinum redeant ſeruitium, & propterea oblatum ſit ordinatum duplici vinculo ligatum eſſe, altero iure tituli adſcriptionis, altero voti emiſſi perpetuæ obedientiæ, & eorum ſolutionem noſtræ diſpenſationi eſſe reſeruatam, nec eum, qui ſubrogato beneficio, aut patrimonio in locum tituli menſæ, cui fuerat adſcriptus ab obligatione, quam voto contraxerat, exemptum eſſe, quin ad omnia Congregationis munia ſubeunda, vt ante, omnino teneatur, quod ſi quis contrafecerit, Vicarius noſter Generalis vti etiam à nobis delegatus, contra eum pœnis, & cenſuris agat, eà præcipuè impoſità mulctà, vt quidquid damni eius cauſa Congregatio paſſa fuerit, integrè reſtitua-*

ſtituatur, ſi & prout ita iuris eſſe cognouerit.

12 *Sint continuò reſidentes in domo S. Sepulchri tot Sacerdotes, qui nedum officia Congregationis ordinaria ſuſtinere poſſint, ſed & alia quæcunque foris iuxta Congregationis inſtitutum ſubire valeant, præcipuè illud miſsionum ad curam animarum vbique exercendam, à quo nec immunes eſſe poſſunt ipſimet officiales primarij domus, quin iubente Archiepiſcopo, aut eius mandato Vicario ipſo Generali ad quęcunque loca etiam infima totius Diœceſis promptè ſe conferre, & miſsiones ad ea ſuſcipere teneantur, ijque præterea ſinguli diligenter incumbant ſpiritualibus exercitijs Congregationis quiſque pro ſuo munere, & ſi quem deficere aliquando, aut negligenter ſe gerere Præpoſitus, & Vicarius domus cognouerint, poſt primam admonitionem ad Archiepiſcopum puniendum deferant.*

13 *Miſsiones, quæ præcipuum Congregationis inſtitutum concernunt Archiepiſcopo, aut Vicario Mediolani iubente promptè recipiantur, præſtenturque etiam Congregationis ſumptibus, tam pro itinere, quam pro neceſſario victu, vbi Vicarius Generalis ſpeciali mandato ſcriptis exarato, ita expedire cenſuerit, iuſſeritque, facta poſtea Congregationi congrua compenſatione ex fructibus Eccleſiæ, ad cuius ſeruitium Oblatus mittitur, vbi, & quando commodè fieri poterit, volumus enim in primis, vt animarum ſaluti omnino conſulatur.*

14

14 *Ecclesias, ad quas missi sunt absque opportuna eius, qui miserat facultate scriptis exarata, deserere ne audeant, nec etiam vt ad sua reuertantur, & ab inde in reditu testimonium afferant se in eo munere laudabiliter gessisse; si in hoc aliqui peccauerint, pęnas dabunt eiusdem arbitrio.*

15 *Eo obedientiæ voto, quod in perpetuum Ecclesiæ Mediolanen. seruitium ad animarum curam emittunt, Oblati admonentur, non licere eis aliena ministeria suscipere, quibus illud proprium possit impedire. Quare & Sancti Fundatoris institutionibus, & nostris Constitutionibus iamdiu cautum est Oblato licere quidem suo superiori voluntatem aperire cōfidenter in suis; non tamen sacros ordines suscipere, Doctoratus gradum consequi, ad Parochialis beneficij concursum accedere, nec aliud beneficium, quod residentiam personalem requirat acquirere, aut etiam Oblatum acceptare, nisi iubente Archiepiscopo.*

16 *Quæ decreta beneficialem materiam concernentia innouantes declaramus ea etiam locum habere, si de vna Parochia, aut beneficio cum residentia ad aliud transire quis voluerit, etiam si id fiat per resignationem, cessionem, dimissionem etiam sub titulo Coadiutoriæ cum futura successione, tam liberam, quam ad alterius fauorem, & vt aliud beneficium simile consequatur.*

17

17 *Vlteriùs decernimus, ne quis Oblatus beneficium Parochiale, aut quod personalem requirat residentiam validè obtinere valeat, nisi per quinquennium à die Sacerdotij, & seruitij fuerit in Congregatione, & in cunctis muneribus sibi iniunctis laudabiliter se gessisse probauerit, exhibito testimonio scriptis exarato, quod in actu prouisionis beneficij, aut concursus exhibeatur, vt de eo pariter fiat mentio in litteris prouisionis, siue fiat ordinaria, siue Apostolica auctoritate, & aliter facta prouisio, nisi vt supra, nulla, & irrita censeatur. Si autem Archiepiscopus pro maiori suæ Ecclesię bono in aliquo horum dispensare voluerit, dispensatio fiat ex certa scientia, & motu proprio, ac in scriptis redacta sit, cuius etiam in prouisione expressa fiat mentio cum derogatione in forma, sub eadem nullitatis, & inualiditatis pęna.*

18 *Si quis iam prouisus de beneficio cum onere residentiæ illud dimittere voluerit, vt ad mensam S. Sepulchri reuertatur, non admittatur, nisi cum speciali Archiepiscopi decreto in scriptis exarato, animaduertatque Præpositus, an id fiat, vt ad meliora beneficia viam sibi aperiat, quo in casu nedum is à petitis repellatur, sed etiam consulto Archiepiscopo, Oblati titulo, ac honore priuetur.*

19 *Vt autem, quę de non promouendis ad titulũ mensæ Congregationis, nisi modo, quo supra dictum*

ctum est, & de beneficijs impetrandis, resignandis, aut aliter obtinendis superiùs, aut aliàs decreta sunt, maiorem, aut perpetuam habeant firmitatem, optamus Apostolica auctoritate confirmari, mandamus propterea Præposito, & ijs omnibus officialibus, qui regimini præsunt, vt intra sex menses litteras confirmationis à S. Sede Apostolica singulari diligentia impetrare curent, impetratasque nobis exhibeant perpetuò cõseruandas in Archiuio nostro Metropolitano.

20 *Præterea decernimus, vt si quis aut ante confirmationem, aut etiam post eam in aliquo horum deliquerit, pro merito culpæ puniatur etiam vsque ad priuationem beneficij Congregationis, & ad restitutionem tantundem, quantum iniustè à mensa Sancti Sepulchri perceperit.*

21 *Ne quis ex Oblatis suæ oblitus obligationis cui voto se adstrinxit inseruiendi perpetuò Ecclesiæ Mediolan. sub obedientia Reuerendissimi pro tempore Archiepiscopi, impunè seruitium istud deserere audeat ad aliam transeundo Ecclesiam, aut Diœcesim, diligenti Vicarij nostri Curæ committimus, vt in hoc præcipuè inuigilet, & si quem nouerit delinquentem, contra eum, vti votifragum, agat, & si cognouerit Congregationem illius causà ob victus impensã aliquod detrimentum sumpsisse, eundem condemnet ad damna, & interesse, & ad tanti solutionem eum cogat, communicato semper nobiscum*

toto negotio, antequam ad iudicialem deueniat sententiam; Præpositus verò, & monitor, si quē id attentare præuiderint, (in quo singularem illorum prouidentiam requirimus) nos statim præmoneant; Sique in hoc Congregationis statuto Apostolica auctoritate opus esse cognouerint, ad firmitatem illius, cōfirmationem vnà cū cęteris supra memoratis impetrare ne omittant, quo in casu certi sint nō posse à voto dispensari, nisi nostra, aut Sūmi Pōtificis auctorit. scriptis exarata

22 Studeat Præpositus aliquos ex oblatis, quos ad perfectionis gradū progredi cognouerit, promouere, vt iuxta Congregationis institutū, à S. Fundatore Carolo adeò cōmendatum vltra obedientiæ votum, & aliud paupertatis, aut suorū bonorum cōmunicationis votum emittant, quos Archiepiscopus, nec per beneficiorū cū residētię onere collationem, & aliter ab eo instituto remouere studebit, nisi vbi cognouerit pro maiori, & Congregationis, & ipsiusmet profectu ita expedire.

23 Conuictorum viuendi ratio vbi iuxta institutum seruari potest ne omittatur, aut negligatur, & vbi intermissa in vsum reuocetur. In Seminarijs autem, & Collegijs omnino instituatur pro recta Oblatorum, qui ibi degunt, educatione, in quo Prępositi singularē diligentiā requirimus.

24 Cōsortia consueta, tā in Ciuitate, quā Dięcesi, præscripta ne omittātur, quibus Præpositus, aut eo impedito, Præfectus spiritualis Cōgregationis;

aut

aut alius à Præposito deputãdus sẽper intersit, in eisq; nedũ Populi profectui, sed maxime ipsorũmet, quorũ gratia celebrãtur õni studio incũbant.

25 *Instituta spiritualia, ad quæ particulari ratione Cõgregatio obligatur, tã in quotidiani victus ratione, quã in diuinorũ officiorũ celebratione sermonibus, oratorijs, cęterisq; Ecclesiasticis, & Religiosis functionibus, vt accuratè opportunis temporibus, & cũ decore præstẽtur, cura sit Pręposti, & Monitoris domus, & eorũ qui Cõgregationis regimini pręsunt, quorũ cõscientiã oneramus nostrã exonerãtes, negligẽtes cõmoneant, cõtumaces puniẽdos ad Archiepiscopũ deferant, & ipsimet qui suo exẽplo cæteros promouere debẽt, aut ex officio tenentur, primi sint in obseruandis, ac conseruandis Congregationis Oblatorum SS. Ambrosij, & Caroli institutis, regulis, ordinibus, constitutionibus nobis, & successoribus nostris, Deoque primitus reddituri rationem.*

26 *Quoniã cõuentus pro creandis nouis officialibus, & alijs Cõgregationis negotijs peragendis de more fieri cõsuetus, occasione huius nostræ visitationis fuit vltra tempus pręscriptum ex ordine nostro prorogatus, volumus ne vlteriùs differatur, vtq; in eo pręter cętera, quæ ex præscripto cõstitutionũ fieri debẽt hæc nostra decreta promulgẽtur.*

Dat. ex Palatio Archiepiscopali Mediolani die Sabbati nono mensis Iulij 1622.

Sign. Federicus Card. Borromæus Archiepiscopus Mediol.

 Die

Die Mercurij vigesimo quarto mensis Ianuarij anni 1624. mane.

LEcta fuerunt ad verbum alta, & intelligibili voce, & promulgata supradicta decreta per me Notarium infrascriptum Coadiutorem Multum Reuerendi Domini Cancellarij Archiepiscopalis Mediolani in Congregatione Generali RR. Oblatorum, habita anno, & die supradictis in Oratorio sit. in domo dictæ Congregationis apud Ecclesiam Sancti Sepulchri Mediolani, coram Illustrissimo, & Reuerendissimo DD. Federico Cardinali Borromæo Archiepiscopo ibidem existen., & maximo numero RR. Oblatorum ad hæc generali monitione vocatorum.
Et ita &c.

Subscript. Io. Baptista Pelizzonus Coad. &c.

FEDE-

FEDERICVS

Miseratione Diuina Tituli S.Mariæ Angelorum S.R.E.Presbyter Card. Borromæus Sanctæ Eccl. Mediolan. Archiep.

DILECTIS nobis in Christo RR. Præposito, Presbyteris, & Clericis Congregationis Oblatorum SS.Ambrosij, & Caroli Mediolani, omnibusque alijs, & singulis, quorum interest, intererit, aut interesse poterit quomodolibet in futurum, salutem in Domino. Noueritis litteras Apostolicas fel. rec. Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. Gregorij Diuina Prouidentia Papæ XV. sanas siquidem, & integras, non vitiatas, non cancellatas, non abolitas, nec in aliqua earum parte suspectas, sed omni prorsus vitio, & suspicione carentes, vt ex eis prima facie apparebat, nobis hodie per Reu. Sacr. Th. Doct. D.Stephanum Bigattum Præpositum dictæ Congregationis Oblatorum coram Cancellario nostro Archiepiscopali, & testi-

bus

bus infrascriptis præsentatas, & per nos eà, qua decuit, reuerentià receptas fuisse huiusmodi sub tenore videlicet. GREGORIVS Episcopus seruus seruorum Dei Venerabili fratri Archiepiscopo Mediolanen. salutem, & Apostolicam benedictionem. Ad sacram Beati Petri sedem diuina disponente clemẽtia in plenitudinem potestatis assumpti ad ea libenter intendimus quæ pro Congregationum quarumlibet præsertim Presbyterorum, & Clericorum ad vineæ Domini pretioso eius cruore irrigatæ culturam assumptorum conseruatione, & propagatione prouidè facta, & etiam cum pœnarum comminatione, ne quiuis per campum licentiæ deposito fræno constitutionum iustis, & rationabilibus ex causis per sanctos earum institutores editarum, neruusque obseruantię in præiudiciũ Congregationum earundem quandoque ausu temerario violari contingat, ordinata fuisse dicuntur, illisque vt firma perpetuò, & illibata persistant, libenter cum à nobis petitur, Apostolici mandamus adijci muniminis firmitatem, prout personarum rerum temporum, & locorum qualitate debitè pensata conspicimus in Domino salubriter expedire. Exhibita siquidem nobis pro parte dilecti filij moderni Præpositi Congregationis Presbyterorum, & Clericorum

rum

rum Oblatorum nuncupatorum Mediolani petitio continebat: quod aliàs dilectus filius noster Federicus Tit. Sanctæ Mariæ Angelorum in Thermis diocletianis Presbyter Cardinalis Borromæus nuncupatus, Ecclesiæ Mediolan. ex dispensatione Apostolica Præsul, attentè perpendens, quod dudum S. Carolus, tunc in humanis sanctam vitam agens Tit. Sanctę Praxedis etiam Presbyter Cardinalis Borromæus similiter nuncupatus, ac eiusdem Ecclesiæ Mediolanen. ex simili dispensatione Præsul pro sua insigni pietate, & erga salutem animarum suæ curę commissarum charitate in Ciuitate Mediolan. vnam Congregationem Presbyterorũ & Clericorum nuncupatam, cuius professores Archiepiscopo Mediolanen. pro tempore existenti perpetuam obedientiam in omnibus ad Dei gloriam, & animarum salutem procurandam spectantibus etiam ex voto, non tamen solemni pręstando, & ipso iubente Archiepiscopo semper ad fidei rudimenta tradenda, Christianam doctrinam explicandam, & propagandam, sacras lectiones exercendas, concionandum, confessiones audiendas, aliaque Catholicæ Ecclesiæ Sacramenta ministranda; animarum curam suscipiendam, & gerendam, Ecclesiasticas functiones quaslibet, & cuiuslibet Ecclesiæ Medio-

diolanen.exercendas, Clericorum educationem, & institutionem, Seminariorumque, & Collegiorum Piorum gubernationem ad missionis munus per Diec. & in Rhetos fidei propagandæ causa rectè obeunda, ac ad omne charitatis, & misericordiæ officium piè accuratèque exercendum, parati esse deberent, vigore facultatis, & licentiæ sibi desuper à felicis recordationis GREGORIO PP. XIII. prædecessore nostro ipsi attributę erexerat, & instituerat, ac inter alia statuta per eum pro felici statu, & prospera directione dictæ Congregationis de eadem licentia facta tria ediderat, & in illis inter cætera voluerat, & statuerat. [a] Quod nullus Oblatorũ prędictorum huiusmodi voto deuinctus sub quocunque prętextu posset seruitium Congregationis, & perpetuam obedientiam pro tempore existenti Archiepiscopo Mediolanen. voto simplici, vt præfertur promissam deserere, & illa deserta ad alienam Diœc. se transferre. [b] Quodq; dicti Oblati habentes sufficiens patrimonium, vel beneficium iuxta constitutionem dicti prædecessoris desuper editam ad sacros ordines ad titulũ mensæ dictæ Congregationis, non ordinarentur; [c] ac quod huiusmodi Oblati aliquod beneficium Ecclesiasticum, cui onus residentię annexum esset, minimè impetrare, vel recipere

a 1.Cap.

b 2.Cap.

c. 3.Cap.

pere

pere, nec ſimilia beneficia obtinentes illa reſignare, aut permutare poſſent, nonnullos verò ex gremio dictæ Congregationis à perpetua obedientia, & voto huiuſmodi, tum ab ipſa Congregatione, & Diœc. Mediolan. recedendo, tum beneficia acceptando, vel renunciando deflexiſſe, ex eoque non ſolum charitatem refrigeſcere cæpiſſe, ſed etiam periculum imminere, ne ſtatus dictæ Congregationis cum ingenti iactura miniſtrorum, ac operariorum dictæ Eccleſiæ Mediolan. damnum pateretur: ideo præmiſſis incommodis quantum in ſe eſt, pro paſtoralis officij ſui ſollicitudine opportunum aliquod remedium adhibere, ac progreſſiones aliorum adiuuare, & promoueri volens in viſitatione dictæ Congregationis per eum anno proxime præterito facta inter alia ſtatuit, & ordinauit. Quod ſi de cœtero aliqui Oblati duobus prioribus, ex tribus ſtatutis ſupradictis, ſine expreſſa Archiepiſcopi Mediol. licentia contrauenire præſumpſerint pęnam, ſuſpenſionis à diuinis incurrant eo ipſo, ac tam ab huiuſmodi pæna, quam à dicto voto obedientiæ ſolus Romanus Pontifex, ſeu Archiepiſcopus Mediolan. pro tempore exiſtens eos abſoluere poſſit. Quo verò ad tertium ſtatutum huiuſmodi, quod omnes, & ſingulę prouiſiones, reſignationes,

permutationes contra illius formam in eorum fauorem, ac per illos respectiuè imposterum faciendæ, ac etiam quæcunque coadiutoriæ cum onere residentiæ etiam in fauorem eorundem Oblatorum emanaturæ, nullæ sint ipso iure nisi in litteris Apostolicis desuper expediendis, quòd ipsæ præfatę Congregationi, ac pręfato voto astricti sunt, specialis mentio facta, & eiusdem Congregationis statutis specialiter, & expresse derogatum fuerit. Cum autem sicut eadem petitio subiungebat, dicta tria statuta ex iustis, & rationabilibus causis per dictum S. Carolum facta, & pro eorum obseruatione, pœnarum huiusmodi comminatio per ipsũ Federicum Cardinalem, & Præsulem necessariò addita esse dignoscantur, proindeque dictus Prępositus plurimùm cupiat additionem, seu comminationem pœnarum huiusmodi pro firmiori illius subsistentia, & obseruatione inuiolabiliter per nos, & Sedem Apostolicam de ipsius Federici Cardinalis consensu approbari, & confirmari. Quare pro parte dicti Præpositi nobis fuit humiliter supplicatum quatenus pænarum additioni, & comminationi huiusmodi perpetuæ, & inuiolabilis Apostolicæ firmitatis robur adijcere, aliasque in præmissis opportunè prouidere de benignitate Apostolica digna-

dignaremur. Nos igitur qui personarum quarumlibet præsertim studio piorum operum vacantium, votis libenter annuimus, eaque fauoribus prosequimur opportunis; ipsum Præpositum, ac præfatæ Congregationis singulares personas à quibusuis excõmunicationis, suspensionis, & interdicti, alijsque Ecclesiasticis sententijs, censuris, & pœnis à iure, vel ab homine quauis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt ad effectum præsentium dumtaxat consequendum, harum serie absoluentes, & absolutos fore censentes, nec nõ erectionis, & institutionis dictæ Congregationis, ac scripturarum præfatarum, & inde sequutorum quorumcumque tenores etiam veriores præsentibus pro expressis habentes huiusmodi supplicationibus inclinati fraternitati tuæ ex voto venerabilium fratrũ nostrorum S. R. E. Cardinalium, decretorũ Concilij Tridentini interpretum per Apostolica scripta mandamus quatenus pœnarum additionem, seu comminationem huiusmodi auctoritate nostra perpetuò approbes, & confirmes illique perpetuæ, & inuiolabilis Apostolicæ firmitatis robur adijcias, ac omnes, & singulos, tam iuris, quam facti, ac quosuis aliàs etiam quantumuis substantiales defectus si qui desuper quomodolibet

 inter-

interuenerint, in eisdem suppleas, dictaque tria statuta ab omnibus, & singulis Presbyteris, & Clericis dictæ Congregationis (habita tamen ab eis illorum notitia) sub pœnis præfatis perpetuò, & inuiolabiliter obseruari, & adimpleri debere, ab illisque nullo vnquam tempore, sub quouis prætextu, colore, vel ingenio resiliri, vel recedi posse, sicque per quoscunque Iudices ordinarios, & delegatos etiam causarum Palatij Apostolici auditores, ac eiusdem S. Rom. Eccl. Cardinales etiam de latere Legatos, & Vicelegatos iudicari, & definiri debere, ac quicquid secus super his à quocunque quauis auctoritate scienter, vel ignoranter attentari contigerit irritum, & inane dicta auctoritate nostra decernas; non obstantibus pręmissis, ac constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, nec non quatenus opus sit, & in aliquo obstent, dictæ Congregationis institutione, & erectione, & iuramento, confirmatione Apostolica, vel quauis firmitate alia roboratis, statutis, & consuetudinibus, priuilegijs quoque indultis, & litteris Apostolicis in contrarium forsan quomodolibet concessis, approbatis, & innouatis. Quibus omnibus etiam si de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa, & indiuidua, ac de verbo ad verbum non autem

per

per clausulas generales, idem importantes, mentio, seu quæuis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc seruanda foret illis aliàs in suo robore permanentibus hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus, cæterisque contrarijs quibuscunque. Dat. Romæ apud Sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicę millesimo sexcẽtesimo vigesimo secundo, quinto Kal. Martij, Pontificatus nostri anno tertio. Post quarum quidem litterarum præsentationem, & receptionem nobis vt præmittitur factam; Nos volentes mandatum Apostolicum nobis in hac parte directum reuerenter exequi, vt tenemur; idcircò auctoritate Apostolica nobis commissa, & qua fungimur in hac parte, & aliàs omni meliori modo &c. prædictarum pænarum additionem, seu comminationem perpetuò approbamus, & confirmamus, illique perpetuæ, & inuiolabilis Apostolicę firmitatis robur adijcimus, ac omnes, & singulos, tam iuris, quam facti, ac quosuis alios etiam quantumuis substantiales defectus, si qui desuper quomodolibet interuenerunt, in eisdem supplemus, dictaque tria statuta ab omnibus, & singulis Presbyteris, & Clericis dictæ Congregationis, habita illorum notitia, sub pænis præfatis perpetuò, & inuiolabiliter

biliter

biliter obseruari, & adimpleri debere mandamus, ab illisque nullo vnquam tempore sub quouis prætextu, colore, vel ingenio resiliri, & recedi posse, sicque per quoscunque Iudices ordinarios, & delegatos etiam causarum Palatii Apostolici auditores, ac eiusdem S. R. E. Cardinales etiam de latere Legatos, & Vicelegatos iudicari, & definiri debere, ac quicquid secus super his à quocunque quauis auctoritate scienter, vel ignoranter attentari contigerit, irritum, & inane, auctoritate Apostolica pręfata decernimus non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & alijs; quæ idem fel. record. Gregorius P. XV. in præinsertis litteris voluit non obstare. Quæ omnia, & singula, nec non prædictas litteras Apostolicas, & hanc nostram declarationem, approbationem, confirmationem, & iussionē, & omnia, & singula in eis contenta vobis omnibus, & singulis supradictis communiter, & diuisim intimamus, insinuamus, & notificamus, & ad vestrum, & cuiuslibet vestrum notitiam deducimus, & deduci volumus per præsentes; vosque nihilominus, & vestrū quemlibet requirimus, & monemus, ac vobis, & vestrū cuilibet in virtute sanctę obediētiæ sub prædictis pænis districtè pręcipiendo mandamus quatenus prędicta tria

sta-

ſtatuta perpetuò, & inuiolabiliter obſeruetis, & adimpleatis. Quod ſi forte, quod abſit, ea nō adimpleueritis, mādatiſq; noſtris huiuſmodi, immo veriùs Apoſtolicis nō parueritis; nos in vos omnes, & ſingulos ſupradictos, qui in præmiſſis culpabiles fuerint, dictarum pænarum ſententiam ex nunc prout ex tunc, & ex tunc, prout ex nunc ferimus in his ſcriptis, & promulgamus. In quorum fidem pręſentes manu noſtra ſignatas, & per infraſcriptum Reu. D. Cancellarium noſtrum Archiepiſcopalem ſubſcriptas, ſigilloq; Archiepiſcopali S. Ambroſij munitas fieri iuſſimus. Dat. & Act. Mediolani in ædibus noſtris Archiepiſcopalibus anno à Natiuitate Domini milleſimo ſexcenteſimo vigeſimo quarto indictione ſeptima die Sabbati trigeſimo menſis Decembris, Pontificatus Sanctiſſimi Domini Noſtri Papæ Vrbani Octaui anno primo. Præſentibus Illuſt. & Adm. RR. DD. Alexandro Mazenta Archidiacono, & Hieronymo Septalio Pœnitentiario maiori Metropolitanæ noſtrę Eccleſię teſtibus idoneis ad pręmiſſa vocatis ſpecialiter, & rogatis &c.

Federicus Card. Borromæus Archiepiſcopus Mediol.

M. Ant. Vic. Gen.

Ludouicus Barbauaria Can. Ord. & Cancell. Archiep.

MODVS

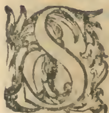
Et formula obeundi cum fructu Consortia Oblatorum in Diæcesi, & alibi.

Iussu Illustrissimi, ac Reuerendissimi

CARDINALIS ARCHIEPISCOPI edita.

De scopo Oblatorum Consortij eiusq. officialibus.

Caput Primum.

SAcerdotis Oblati ea in primis cura esse debet vt secum attentè ac piè meditetur quã ob causam, quemuè ob finem sanctissimus parens, & auctor nostræ Congregationis Carolus hæc Consortia instituerit; hic enim præter Dei gloriam, & honorem, qui in illis potissimum spectandus est, nullus alius certè fuit quàm sui ipsis spiritualis progressus, tum salus proximorum. Quapropter ex Consortio segetem ac materiam hauri-

re debebit vt quotidie seipsum in studio virtutum, deinde in salute, & auxilio proximorum impendat; qui enim sibi ipsi bonus non est quomodo alijs bonus esse poterit? nec pro cura aliorum nostramet negligenda est; alioquin quid prodest homini, si vniuersum mundum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur?

Cum verò magnus sit prouentus, & lucrum, quod ex his Consortijs speratur, quò frequentiora erunt, eò maior gloria ad Deum Opt. Max. & vberius spirituale beneficium ad ipsosmet Oblatos, & ad populos deriuabit. Quapropter in singulis regionibus huius amplissimæ Diœcesis optimum erit ter aut quater quotannis hæc Consortia, & conuentus obire ijs temporibus quæ opportuniora non tam ipsis Oblatis, quàm populis censebuntur, quò vberior, & copiosior inde fructuum seges colligatur. In quo illud animaduertetur, ne successiuè in eodē loco duo fiant consortia etiamsi duo Oblati ibi morentur, nec in locis contiguis, nec tempore messium cū populi impediti adesse non ita commodè possunt; id enim non solum proderit, vt ipsa Consortiorū actio maiori in precio, atq; existimatione habeatur, sed etiam vt maiori commoditate hoc beneficio fruantur populi maximè ob confessiones, cum eo tempore quilibet Confessarium pro suo arbitratu eligere possit; ad id verò si fieri possit, deligetur præcipuè dies aliquis qui peculiari aliquo religionis cultu vel ex voto vel ex consuetudine apud eos populos vbi Consortia obeunda erunt, celebretur.

Tres Officiales singulis Consortijs præsidebunt. Vnus nomine Præpositi; alter Præfecti spiritualis qui duo ab Illustrissimo Archiepiscopo eliguntur, & Cancella-

rius

rius qui à Præposito Consortij deligitur.

Dabit operam Præpositus Generalis Congregationis vt singulis Consortijs intersit, ac præsit; quam ob causã ita hæc Consortia in tota Diœcesi sic diuidentur, vt vnũ quodq; Consortium præsentia Præpositi Generalis frui possit; nec vnum alteri impedimento sit; Præpositi autem Consortij munus erit eum sic opportunè in tẽpore admonere vt præsens adesse possit cum eius præsentia in huiusmodi functionis genere opportuna maximè sit, ac necessaria.

Iuxta præscriptum nostrarum Constitutionum Prępositus Generalis personalẽ obibit visitationem eius Oblatii in cuius domo habendum erit Consortium, ac prætereà inquiret quomodo cæteri Oblati in sua quisq; vocatione progrediatur.

Si aliquod impedimẽtũ occurret Pręposito Generali quo minus actioni Consortij interesse possit curabit saltẽ aliquem ex Oblatis maturiorem, grauioremq; mittere, qui ante diem Consortij ad locũ se transferat vbi habendum erit Consortiũ, & cum eo vnà PręposituS Cõsortij, & Præfectus spiritualis adesse curẽt, vt edoceri seorsim possint de statu, & conditione eorum qui ad consortiũ erunt conuenturi; si quid emendatu dignum in illis repererit, amanter corriget, suo exemplo, & ardenti cohortatione vnumquemq; ad spiritualem sui progressum inflammare studebit, & cãdidum illum, sincerũq; affectum qui inter filios ab eadem matre genitos esse debet, erga illos ostendet, & quomodo Congregationis regulæ obseruentur, inquiret.

Cum Præpositus Generalis Consortio non aderit Præpositi Consortij munus erit hæc omnia supradicta accura-

tè exequi, curareq; vt omnia tam in Ecclesia pro adiumento populi, quam intra priuatos parietes in domestico ipsorum Oblatorum cœtu ritè peragantur, constitutamq; pragmaticæ in victu regulam curet exactè obseruari; & qui eius limites excesserint, mulctabit sex aureis, qui statim apud Præfectum spiritualem deponantur, vt in vsum pium prout Præpositus Generalis censuerit, impendantur. Quod si in hac pragmatica talem adhuc Consortij Præpositus excessum notaret, vt maiori remedio atq; auctoritate opus esse videretur, statim id Præposito Generali denunciet, quò fratris emendationi opportunioribus remedijs possit prouideri.

Præpositus Consortij primus Consortium celebret in ædibus suis, tum cœteri iuxta antianitatis, vt vocant, gradum, donec vnusquisq; illud in ædibus suis obiuerit, tũc circulus à Præposito reperatur.

Præfecto spirituali hæc cura incumbet vt Consortio meditationis puncta proponat, & fratres Consortij in ijs quæ ad spiritualis vitæ perfectionem spectant, quantum fieri potest, iuuet; audienda nimirum illius confessione interrogando de salutaribus illius progressionibus in exercitio orationis mẽtalis, examine consciẽtiæ, & cæterum virtutum studio, quæ maximè in Oblato elucescere debent, & vbi ipse videat non posse opportunam fratri opem ferre Præpositum Consortij ante ipsum Consortium cõmonefaciat, vt is tempore Consortij manum pro salute fratris procuranda possit apponere.

Cancellarij porrò officium erit notare in libro Consortia quæ fiant, locum in quo fient, numerum Oblatorum

qui

qui interfuerint, & qui absfuerint, excusationem illorũ absentiæ, qui sermones habuerint, quod argumentum tractauerint; quot animarum Pęnitentiæ, & Eucharistiæ Sacramenta in ipso Consortio sumpserint, & omnia demum quæ in illo proponentur, & decernentur, diligenter libro adscribere.

Verum cùm Præpositus Generalis Consortio non interfuerit pięter librum etiam in folio supradicta omnia diligenter adnotabit, illudq; nomine suo consignatum Pręposito Consortij tradet, mittendum ad Prępositum Generalem, vt is videre possit quomodo transactum fuerit Consortiũ. Postquã vero vnusquisq; partes suas impleuerit antequam nouus Consortiorum circulus repetatur, prędictum librum á se subscriptum mittet ad Præpositum Generalem, vt in archiuio S. Sepulchri asseruetur.

De his quæ facienda sunt Oblato ob spiritualem sui progressum. Caput II.

VM igitur horum Consortiorum talis sit finis ac scopus qui supra dictus est, magno ardore animi, & incenso studio ad ea Oblati conuenire debebunt, vt inde copiosiorem, vberioremq; fructus segerem ad animæ suę salutem referre possint.

Illud autem ardentius facient, quò maiori in pretio functionem hanc nostræ Congregationis pręcipuam habebunt. Per magni sanè refert vt Oblati hoc ardore animi, & incenso studio spiritualis sui ipsius profectus ad hæc Consortia conueniant, quippe hac veluti opti-

ma

ma pręparatione ac dispositione viā sibi munient ad id quod salutariter cupiunt, facilius à Deo impetrandum.

Hęc porrò cupiditas, & incensum animi studium in eò maximè spectabitur si promptè, & alacriter ad hęc Consortia conueniet posthabito omni alio negotio, contemptaq; itineris longitudine, vię difficultate, temporumq; incommoditate; qui enim serio, & efficaciter aliquid cupit nihil illi arduum, & laboriosum videtur, vt sui desiderij compos efficiatur. Animaduertendū tamen erit, vt iam diximus ne festis ac solemnibus diebus huiusmodi habeantur Consortia, ne Oblatis detur occasio curæ Ecclesiarum suarum deserendæ, nec etiā die festo præcipuo loci illius in quo Consortium obeūdum est. Eadem quoq; alacriter spectabitur si functionem quæ illi iniuncta fuerit, vt potè concionandi vel quid aliud muneris obeundi, quam accuratissimè poterit, exequi studebit, quo scilicet maior in Deum gloria, & vberius ad populos adiumentum proueniat.

Qua mane Consortium fiet collectam in Missa de Spiritu Sancto adiunget, vt scilicet donorum suorum copia actionem illam prosequi dignetur.

Attente libri lectionem audiet quæ eo die ad quamdiu refectionis tempus durabit, legetur, & requisitus à Præposito quid ad spiritualem sui vtilitatem collegerit ex ea lectione, nudé ac simpliciter explicabit.

Refectione absoluta vbi in locum remotiorem omnes Oblati Consortij secesserint, vel in eo ipso loco, nisi sit alius commodior, vbi refectionem sumpserint, priuata fiet Congregatio præmissa prius oratione de more ad implorandum diuinum auxilium á Præposito Consortij si fortè absit Præpositus Generalis: Tum Cancella-

rius

rius nomina Oblatorum illius Consortij leget adnotatis prius libro, & qui præsentes adfuerint, & qui abfuerint cum excusatione illorum. Caput aliquod seu pars regularum Congregationis legetur, tum Pręposi-tus à duobus vel tribus aliquid circa illarum intelligentiam, & obseruationem exquiret, atq; eodem modo meditationis puncta conferentur.

In hac Congregatione sincero charitatis affectu Confratres admonere debebit Præpositus si quid in illis dignū repererit correctione vel reprehensione; quod si talis esset culpa, quam publicè notam omnibus esse non expediret, hoc charitatis officio seorsim cum eo fungatur præsente tamen Patre spirituali. Frater autem sic admonitus multa cum animi humilitate, ac modestia correctionem accipiet, & ex ea fructum percipere studebit.

Eodem porrò mutuo charitatis sinceritatisq; affectu se gerent cœteri omnes, animę suæ latebras omnes ac sinus explicabunt, multaq; cum simplicitate suas spirituales necessitates exponent; paternas, fraternasq; admonitiones magna cum alacritate ac studio illas exequendi suscipient.

Dabit operam Præpositus vt singuli Oblati, et fratres sui Consortij quotannis spiritualibus exercitijs vacent, & generalem peccatorum suorum confessionem salutariter obeant iuxta præscriptum nostrarum Constitutionum; quod si ad id commodam loci facultatem non habuerint sciant domum Sancti Sepulchri fore illis semper apertam; dummodo seipsos distribuant tres aut quattuor alternis vicibus, et aliquem interim idoneum Sacerdotum curę animarum suarum pręficiant; cœte-

rùm

rùm in domo S. Sepulchri Pater spiritualis non deerit, qui promptè, & amanter eorum studio satisfaciet.

Nec illud omittet Præpositus, vt in singulis Consortijs breui aliqua cohortatione ad perfectam regularum Congregationis obseruationem, salutaresq; vitæ, & Ecclesiasticæ disciplinæ progressiones excitet, atque inflammet.

Si quid pro spirituali aliqua necessitate consultandum occurret, in medium illud proponet Præpositus, vt omnes quidquid expedire censuerint, liberè exponant.

Spiritualis Præfecti erit breuiter, & succinctè futuræ meditationis puncta proponere. Decernetur deinde locus & dies futuri consortij admonitis ijs quibus erunt sermones habendi qui tres esse debebunt maximè vbi maior populi frequentia propter oppidi amplitudinẽ esse solet. Vnus mane quo tempore numerosior populus conuenire solet, duo verò à prandio; themata, & materiæ sermonum habendorum ex proponentur, quæ loci, vbi obeundum erit consortium, necessitati opportuniores videbuntur, imbecilliores iungendo cũ melioribus, & in oppidis celebrioribus ij sermonem facere iubeantur, qui magis concionandi facultate præstant; verum sermones semihoræ spatium non excedant, & vnusquisque partes suas alternis vicibus exequatur.

Cum proximum erit tempus obeundi Consortij, Præpositi cura erit per litteras iterum omnes fratres de loco ac die Consortio constitutis, commonere vt conuenire promptè, & opportunè possint.

Peracta Congregatione cui finis imponetur oratione solita in fine Congregationis omnes vnà in Ecclesiam

ibunt

ibunt ad audiẽdos sermones, qui habebuntur, nec alienum erit vbi commoditas adsit ad excitandam magis populorum pietatem aliquid musici cantus adhibere; & si opus etiam fuerit cõfessiones audire, tres aut quatuor à Præposito deligentur, qui audiendis confessionibus eo tempore populorum studio satisfaciant.

Quamuis porrò non exiguum sit pœnitentiæ genus illis, qui vltrò ac sponte negligunt ad hæc consortia conuenire priuari tot spiritualibus bonis, quæ ex his spiritualibus congressibus percipi possunt; qua quidem negligentia ostendunt se penitus spiritum, ac mentem veri Oblati exuisse, & terga suæ matri, quæ est Congregatio postquam ab ea benignè excepti votorum suorum compotes euaserunt, sciant etiam adhuc tam euidenti culpæ consultum fuisse sequenti decreto quod erga incorrigibiles executioni mandabitur.

Qui Consortio interesse neglexerit actiua voce in nominando electo, qui vnà cum Præposito ad generalem congregationem conuenire solet, priuetur, tum si admonitus non resipiscat, Illustriss. ac Reuerendiss. Archiepiscopo denuncietur.

Quid faciendum sit Oblato pro salute animarum promouenda, iuuandisq; populis.

Caput tertium.

IAm verò cum apertè pateat quanta soleat esse populi qui ad hæc consortia confluit, multitudo ac fre-

quentia inuitante illos, & alliciente non modò Indulgentiæ Plenariæ thesauro, quam commoditate deponendi apud multos Confessarios peccatorum suorum sarcinas; cumq; ingens sit fructus, qui ex his consortijs ad Dei gloriam solet existere; Sacerdos Oblatus in cuius ædibus indictum fuerit consortium id singularis beneficij loco reputare debebit, quod sibi, & gregi suo fiat; quapropter in eam curam incumbet, vt quæ ad ipsum consortium ritè ac fructuose peragendum necessaria esse præuiderit, sedulò ac diligenter comparet. Cœteri veró hoc studio, & cupiditate iuuandarum animarum incensi quò tempestiuius ac maturius ad ipsum consortium conuenient, eò magis operam suam, & laborem, ad salutem animarum impendere poterunt, idq; eo ardentius facient, si hoc apud animum suum statuerint, quam alacritatem, et diligentiam singuli in procuranda, & promouenda salute animarum suorum fratrum collocauerint, eandem sibi vicissim in suarum adiumentum reddendam fore, præter etiam proprium lucrum, quod quisq; ex hoc mutuo charitatis officio percipiet.

Octo dies saltem ante Consortij constitutam diem, Plenariæ Indulgentiæ exemplar ad proximos sibi curatores animarum mittet, vt eam suis populis enuntient, hortenturq; illos, ne tam præclaram occasionem sibi diuinitus missam sinant è manibus frustra elabi, dentq; in primis operam, vt animum suum à peccatorum suorum sordibus ritè expurgent, & liberè, ac nudè suos morbos, & vulnera patefaciant Confessarijs, á quibus non agnoscuntur. Idem ille cum suo populo præstabit.

Quinq;

Quinq, vel sex Confessionalia prout multitudo, & frequentia populi tulerit ad fæminarum confessiones audiendas construenda curabit, quę iuxta formam, præscriptumq; ritè sint accommodata, benèq; firma, ac stabilia.

Tres aut quattuor Sacerdotes Oblatos viciniores inuitabit, qui biduo, vel triduo ante Consortium confessionibus audiendis vacent, vt dies consortij pro confessionibus populi confluentis excipiendis expeditior esse possit; quod charitatis, & officij genus mutuum inter ipsos Oblatos esse debebit. Præpositus Consortij diē ipsum ante veniet, vt suam operam maximè opportunam ac necessariam pro facultate casuum reseruatorum audiendis confessionibus possit impendere.

Nonnulla etiam sedilia pro excipiendis hominum confessionibus certis locis debito interuallo inter se remotis, & vbi minima sit tumultus vel strepitus occasio collocabit.

Aderit quoq; Sacerdos propriè delectus ad Sanctiss. Eucharistiæ Sacramentum administrandum, & Clericus cum intortitiis accensis, & alijs, quę ad hanc actionem ritè ac decenter obeundam requiruntur; cureturq; vt mares à feminis seorsim ad sacram mensam accedant, & alia obseruentur, quæ pro recta ac decenti in Ecclesiis conuersatione præscripta sunt; quem ad finem aliquæ personæ maturæ ac pię deligentur, qui hanc curam suscipiant, vt omnia quantum fieri possit, ordinatim peragantur, nec vlla scandali occasio oriatur.

Absoluto Consortio vnusquisq; domum suam se recipiat, ne Oblati sumptibus grauentur; nisi forte ea esset pœnitentium multitudo, vt necessarium iudicaretur ali-

quot ibi superſedere, quo ipſorum pœnitentium ſtudio ac neceſsitati ſatisfieret; ad quod Præpoſitis Conſortij aliquos deliget ex vicinioribus, qui ibi morentur dummodo eadem omninò diſciplina, & pragmaticę ratio in victu ſeruetur, vt ſcilicet quò minor fuerit ſumptus, eò maior ſit commoditas in ſalutem animarum incumbendi.

Semper, & vbiq; Sacerdos Oblatus bono ſui exemplo prę lucere debet, nec ſe degenerem filium á tot Sanctiſsimis Archiepiſcopis in hac præſertim functione oſtendere; id autem maximè faciet ſi decenti habitu, & compoſitione totius corporis modeſta ad ipſum Conſortium conuenire curabit, & ita in cœteris actionibus modeſtiam animi grauitatemq; pręſeferat, vt cœteris Eccleſiaſticis, ac populis bonę ædificationi eſſe poſſit.

Quam etiam ob cauſam nullus ſecum famulum propriũ ducet, qui ſibi inſeruiat, ſed eius miniſterio, & famulatu contentus erit, qui ab Oblato in cuius ędibus ſit conſortium deputabitur; id enim non tam ad tollendam ipſi Oblato maioris ſumptus occaſionem proderit, quam ad Sanctę humilitatis, & modeſtiæ ſignificationem exhibendam; quas quidem virtutes noſtræ Congregationis filii enixè amplecti debent ſicuti etiam paſsim in noſtris conſtitutionibus à Sanctiſs. Parente Carolo in primis præcipiuntur, & commendantur.

Quæ

Quæ officia præstanda sint ab Oblatis Consortij erga infirmos fratres, & defunctos.

Caput quartum.

VM primùm quis Oblatus Consortij in morbum inciderit, de eo statim proximiorem fratrem commonefaciet; qui quidem ad eum inuisendum toto animi affectu accurret, & erga illum ea charitatis officia tam spiritualia, quàm corporalia præstare studebit, quæ mutua inter filios eiusdẽ matris beneuolentia, synceritatisq; affectus postulat. Si verò morbus ingrauescat, & periculosior fiat, commoneri debebũt Prępositus Generalis Sancti Sepulchri, nec non Præpositus Consortij & Præfectus spiritualis, qui pro suo studio & charitate ad infirmum consolandum venient, eumq; in extremo illo periculo iuuandum, vt si á Deo fratrem vocari contigerit, sancta, & exemplari morte ad ædificationem populorum diem vltimum obire possit. Hoc autem omnino ad praxim reuocandum est, siquidem hoc mutuum charitatis vinculum, & colligatio quæ inter Oblatos debet esse, quantam vim habeat, in hoc potissimum vitæ exitu spectari debet.

Vbi ex hac vita migrauerit Oblatus, statim de illius obitu certior fiet Præpositus Generalis, vt statim cœteri Oblati admoneri possint de officijs, quæ erga defunctum fratrem præstare debebunt, inter quæ maximum ac præcipuum.

puum est Missæ sacrificium à singulis pro anima defuncti fratris persoluendum. Id autem fideliter, & exactè præstabunt, hoc apud animum suum reputantes sibi quoq; aliquando moriendum esse, & quam charitatem erga alios adhibuerint, erga se quoq; adhibendam fore.

Præter hæc in singulis quæ fient consortijs, vbi Missam celebrauerit Præpositus Consortij, solemnis fiet commemoratio defunctorum Oblatorum Consortij, idq; duobus Præposito assistentibus pulla veste indutis in medio Ecclesiæ cum strato nigro, & alijs ad similem functionem requisitis. Adiungetur quoq; Oratio pro animabus defunctorum illius oppidi in quo Consortium habebitur.

Quare in singulis Consortijs erit Oblatus quasi Magister cæremoniarum cuius cura sit, vt Missæ præcipuè ordinatim mane celebrentur habita ratione commoditatis populorum, cœteraq; ritè ac decorè peragantur.

